

Nhân Viên Phục Vụ Của Tôi Tại Sao Lại Mạnh Như Vậy

Contents

Nhân Viên Phục Vụ Của Tôi Tại Sao Lại Mạnh Như Vậy	2
1. Chương 1: Ứm Ba La, Mau Làm Gã Tò Xác Biến Mất!	2
2. Chương 2: Tự Nhảy Vào Hồ, Khóc Cũng Không Được	4
3. Chương 3: Ông Chủ Có Bạn Gái?	6
4. Chương 4: Ôi, Cùng Nhau Ngủ	8
5. Chương 5: Diêu Phong, Tôi Thích Anh	9
6. Chương 6: Hàn Độc Phát Tác, Diêu Phong Bị Thương	10
7. Chương 7: Sư Phụ Hoàng Khả Khả Là Ai?	12
8. Chương 8: Không Phải Yêu Y Mà Là Muốn Hủy Diệt Y:	13
9. Chương 9: Kiếp Trước Kiếp Này, Tôi Không Tin	14
10. Chương 10: Cậu Là Gì Đối Với Tôi	15
11. Chương 11: Chuyện Của Bảy Năm Trước (phần 1)	16
12. Chương 12: Chuyện Của Bảy Năm Trước (phần 2)	18
13. Chương 13: Chuyện Của Bảy Năm Trước (phần 3)	19
14. Chương 14: Diêu Phong, Tôi Thích Anh	20
15. Chương 15: Bắt Đầu Từ Bây Giờ Chúng Ta Là Tình Dịch	22
16. Chương 16: Ôn Nhu Lúc Nửa Tỉnh Nửa Mê	23
17. Chương 17: Kiếp Trước (phần 1)	24
18. Chương 18: Kiếp Trước (phần 2)	26
19. Chương 19: Kiếp Trước (phần 3)	27
20. Chương 20: Một Ngày Nào Đó, Anh Sẽ Thích Tôi	28
21. Chương 21: Khu Vui Chơi	30
22. Chương 22: Oán Niệm Của Cầu Độc Thân	31
23. Chương 23: Hoàng Khả Khả Đi Rồi?	33
24. Chương 24: Cuộc Gọi Của Diêu Phong	34
25. Chương 25: Tôi Là Gì Của Anh	36
26. Chương 26: Tôi Không Thích Người Đàn Ông Khác	37
27. Chương 27: Thật Trùng Hợp, Tôi Cũng Không Nghĩ Nó Quá Mức Đáng Sợ	38
28. Chương 28: Kiếp Trước, Yêu Mà Không Thành	40
29. Chương 29: Là Ta Có Lỗi Với Con	41
30. Chương 30: Hoàng Phủ Kha, Xin Lỗi	42
31. Chương 31: Tình Sư Đồ Giữa Ta Và Người, Từ Nay Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt	44
32. Chương 32: ?	45
33. Chương 33: Nhân Viên: Xin Người Đừng Cự Tuyệt Con	46
34. Chương 34: Nhân Viên: Kiếp Sau Con Vẫn Sẽ Yêu Người	48
35. Chương 35: Diêu Phong Cũng Biết Ghen	49
36. Chương 36: Âm Mưu Được Thực Hiện	51
37. Chương 37: Thần Trợ Công Thảm Gia Minh	52
38. Chương 38: Thần Trợ Công Khóc	53
39. Chương 39: Hoàng Khả Khả, Tiên Sư Cậu	55
40. Chương 40: Cậu Theo Đuổi Tôi Không Phải Chỉ Để Chơi Đùa Thôi Sao?	56
41. Chương 41: Anh, Gã Bắt Nạt Người Nhà Họ Hoàng Chúng Ta!	57

42. Chương 42: Uống Cà Phê Rất Có Hại Cho Cơ Thể	58
43. Chương 43: Chúng Ta Đi Uống Sữa Tươi	59
44. Chương 44: Mùa Đông Thật Khiến Người Ta Bất An	61
45. Chương 45: “nói Em Muốn”	62
46. Chương 46: Hoàng Khả Khả, Tôi Yêu Cậu	64
47. Chương 47: Hàn Độc Tái Phát	65
48. Chương 48: “anh Không Liều Mạng Thì Mấy Người Bọn Em Hít Gió Hết À”	66
49. Chương 49: Diêu Phong, Về Nhà Ăn Tết Thôi	68
50. Chương 50: Sinh Lễ Là Cái Quỷ Gì Thế	69
51. Chương 51: Thằng Cháu Vô Dụng Ngu Đần Này, Người Còn Biết Trở Về Hả	70
52. Chương 52: Có Cháu Dâu Là Liền Quên Đứa Cháu Trai Này	72
53. Chương 53: Kết Cục: Đời Này Có Anh, Em Thật Sự Rất May Mắn	73

Nhân Viên Phục Vụ Của Tôi Tại Sao Lại Mạnh Như Vậy

Giới thiệu

Editor : MuốiNội dung nhân mác: vui vẻ, oan gia, ngọt văn, kiếp trước kiếp này. Vai chính: Diêu Phong x Hoàng Khả Khả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-vien-phuc-vu-cua-toi-tai-sao-lai-manh-nhu-vay>

1. Chương 1: Ứm Ba La, Mau Làm Gã To Xác Biển Mất!

“Cậu có khả năng gì?”

Y ngẩng đầu hỏi người con trai đối diện. Tuổi ước chừng hơn hai mươi, thân hình cao một mét tám, đôi mắt to sáng lấp lánh thật sự không phù hợp với tuổi này.

“Tôi có thể hóa trang.”

Người con trai đối diện lấy tay nâng đầu, khi cười lộ lên lộ ra hàm răng trắng tinh. Diêu Phong đang gõ bút lên mặt bàn “lạch cạch” một tiếng rớt xuống dưới, lăn trên mặt đất. Một mỗi day day hai bên huyết thái dương, một tay tháo kính mắt xuống.

“Đại ca, tôi chỉ muốn im lặng tuyển một tạp vụ. Cậu có thể phát chút lòng tốt, đừng đến quấy rối được không?”

Diêu Phong nhìn người thanh niên cao một mét tám trước mặt, đột nhiên có loại xúc động muốn đánh người, cổ gồng nhần nại nhìn xuống.

Công việc của Diêu Phong tương đối có tính biến đổi. Sau khi tốt nghiệp làm luật sư vài năm, có chút tiền trong tay liền từ công việc ban đầu chuyển sang mở tiệm đồ ngọt.

Tiệm đồ ngọt không lớn, Diêu Phong nghĩ sẽ không cần nhiều nhân viên, nhưng sự thật vượt quá tưởng tượng của y. Bởi Tiệm đồ ngọt nằm ở một vị trí vô cùng tốt – đối diện với trường trung học. Mỗi ngày vào lúc sáng sớm, trưa hay tối đứng tam tan học của đám học sinh, bận bịu đến mức khiến y chỉ muốn nhanh chóng đóng cửa hàng.

Bởi vì không muốn tiếp tục vất vả như trước, Diêu Phong quyết định làm lớn một lần – chiêu mộ nhân viên tạp vụ cho cửa hàng.

Nhưng mà không như mong muốn, thông báo tuyển dụng truyền đi hơn một tháng lại chỉ có một người đến phỏng vấn. Đúng vậy, chính là tên to xác đối diện. Đến hết lần này tới lần khác. Hỏi hần có khả năng gì, kết quả cũng chỉ là một chữ: hóa trang!

Trời ạ! Y trả tiền lương, tuyển nhân viên, không phải dùng để bán manh! Rõ ràng là một tên to xác trên mét tám, cao hơn y mấy cm. Có thể dùng ánh mắt to tròn sáng như sao nhìn y được không? Tuy rằng trời sinh đôi mắt rất đẹp, nhưng đừng lấp lánh như vậy, mắt y sẽ bị chói mù mắt!

Diêu Phong vô lực nằm trên bàn, qua nửa giờ nữa chính là cao điểm, lại là giờ bận bịu y cực không muốn không muốn! Vậy mà đại ca đối diện mỗi ngày đều đến quấy rối. Y thầm nghĩ chỉ muốn yên ổn chiêu mộ nhân viên cho cửa hàng! Ông trời có thể hay không đừng đem tên to xác thích manh nha này đến quấy rối!

“Đại ca! Tôi van cầu cậu, đừng đến quấy rối nữa được không? Tôi chỉ muốn tuyển nhân viên có khả năng cho cửa hàng thôi, không phải mời người đến bán manh!”

“Tôi có khả năng, cái gì cũng có thể làm. Không tin anh xem...”

Tên to xác một mét tám bỗng đứng lên, khoe cơ bắp trên người. Bút nhựa trên tay “răng rắc” một tiếng gãy đôi, khoe miệng Diêu Phong giật giật.

“Xin lỗi, xuất phát từ sự lo lắng cho an toàn của khách hàng, tôi từ chối một nhân viên như anh.”

“Ôi...Đừng như vậy ~ Tôi đến đây nhiều lần như thế, anh hãy thu nhận tôi đi chứ ~”

Diêu Phong nâng cổ tay lên nhìn thời gian, vung cánh tay bị tên to xác ôm... không gãy ra được...

“Trời ạ! Cậu có thể buông tôi ra hay không? Tôi không phải trạm cứu hộ! Chờ đường sống cho tôi đi!”

Tiếc là gã to xác quyết tâm không chịu buông tha y, nhất định phải ở lại làm nhân viên cho cửa hàng.

Được rồi...Thực ra sau khi Diêu Phong dán thông báo tuyển dụng, vẫn có vài người đến xin việc. Nhưng tất cả đều bị tên to xác này dọa chạy. Cho nên hắn rất vui sướng hài lòng mà một mình đến ứng tuyển. Vậy mà Diêu Phong lại không nhận. Cũng không phải y không muốn nhận, mà là cái tên to xác này cái gì cũng không biết làm lại còn mỗi ngày đều đến quấy rối. Nhận cậu ta vào cửa hàng căn bản không phải là nhân viên tạp vụ, mà là rước một vị thần về rồi mỗi ngày thấp hươu bày đồ cúng.

Mất thấy đã đến giờ tan học của đám học sinh, Diêu Phong kéo tên to xác nặng trăm cân đi vào quầy, đem các món điểm tâm đã chuẩn bị xong từ trước từng cái xếp lên.

Rầm!

Chén đĩa tinh xảo cùng với bánh ngọt rơi xuống đất. Diêu Phong trợn mắt há hốc mồm nhìn một đồng mảnh vụn, một đàn ngựa chạy loạn trong đầu y, hung hăng giẫm đạp. Nhưng tâm tình lúc này chẳng lẽ chỉ một câu ‘thao’ là có thể nói hết!

(đàn ngựa chạy= thảo nê mã, caonima. Là câu chửi đồng âm với từ ‘thao’. Đại khái giống từ ‘đệt’ của Việt Nam)

Trời ơi!!!

Diêu Phong ngửa mặt lên trời thở dài, rốt cuộc kiếp trước y đã tạo nghiệt gì mới gặp phải tên to xác này. Nhất định ngay lúc y chạy trốn khỏi hố lửa, thật vất vả mới có thể trốn đi, lại nhảy ra dẫn vật tra tấn y!

“Thật xin lỗi, xem ra tôi chỉ có thể ở lại làm công để bồi thường tổn thất cho anh.”

Tên to xác bắt đầu dĩ buông tay, đôi mắt to sáng long lanh rất hồn nhiên, tựa như người vừa làm vỡ đĩa không phải cậu ta. Nếu không phải nhìn dáng người tên này cường tráng cao lớn, (thực tắc y nhiên), thì Diêu Phong từ sáng sớm đã xông lên bóp chết y rồi. Đây rõ ràng là cố ý! Tưởng mắt y mù hay sao? Nếu không giữ tên to xác lại thì tổn thất của y phải làm sao bây giờ? Nhưng nếu để tên to xác ở lại thì thà rằng y chết còn hơn! Hiện tại Diêu Phong rất do dự, rốt cuộc nên bắt cậu ta bồi thường? Hay y tự bù? Hay cậu ta nhất định phải bồi thường?

Ngồi xổm xuống đếm số đĩa bị rơi vỡ và mấy cái bánh ngọt bị hỏng, Diêu Phong thuận tay cầm lấy sổ bên cạnh, yên lặng viết: ngày X tháng X năm X: 7 bộ đĩa ăn (56 tệ/chiếc), 7 chiếc bánh ngọt (18 tệ/cái), tổng cộng là 518 tệ chẵn.

Nhịn xuống xúc động muốn đánh người đưa sổ cho tên to xác, bút máy đập thật mạnh trên quầy bar.

“Ký! Trừ vào tiền lương!”

Két két, âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi vô cùng đáng sợ.

Tên to xác cầm lấy bút, vui sướng kí lên không chút do dự.

Âm mưu! Đây chắc chắn là âm mưu!

“Ông chủ ông chủ, từ hôm nay tôi chính là nhân viên của cửa hàng anh ~ bao ăn bao ở, chính anh đã dán lên ~” không biết tên to xác từ đâu lấy ra tờ rơi. Diêu Phong nhìn kỹ, đúng là thông báo tuyển dụng y đẳng. Đột nhiên cảm thấy mình giống như tự chui đầu vào rọ...

Thao! Nếu y niệm thần chú, tên to xác trước mặt nhất định sẽ biến mất.

“Hồi thần hắc ám Nala ở sa mạc mênh mông, mau đem tên to xác này biến đi!”

Tên to xác đối diện ngẩng đầu, lộ ra răng nanh trắng nõn.

“Ông chủ, anh quên gây thần chú rồi.”

Thao...Mau để y chết đi!

2. Chương 2: Tự Nhảy Vào Hố, Khóc Cũng Không Được

Đối diện trường trung học phổ thông có một cửa tiệm đồ ngọt, tên gọi là “Cửa hàng bánh ngọt đối diện trường cao trung Cửu Tuyền”. Ông chủ là người rất nghiêm túc, đã thế còn là thanh niên có gương mặt rất ưa nhìn. Nhưng chuyện trọng yếu cũng không phải gương mặt ưa nhìn ấy, mà là ông chủ không có bạn gái, hơn nữa làm đồ ngọt ngon đến bất ngờ. Vì thế, cả sáng trưa chiều đều là thời điểm tiệm đồ ngọt bận bịu nhất. Nữ sinh chen chúc tới chật ních cả tiệm, nam sinh muốn theo đuổi con gái thì đến sớm đoạt chỗ ngồi. Nguyên nhân khiến tiệm đồ ngọt đắt hàng chính là nhờ những vị khách hàng này.

“Ông chủ ông chủ! Bàn số ba muốn bốn phần “Tường vi trong mộng”!”

“Ông chủ ông chủ! Thêm hai phần “Con sâu nhảy múa” nữa!”

“Ông chủ ông chủ!...”

“Ông chủ...”

Giọng của tên to xác trong tiệm cực kì rõ ràng, qua lại như con thoi giữa các bàn, bận rộn đến mệt chết đi được.

Diêu Phong cúi đầu chuẩn bị điểm tâm ngọt, thuần thực mà dọn lên đồ ngọt, thìa ăn, đặt trên quầy bar chờ tên to xác tới lấy.

“Đại Hoàng! Nhanh lên cho tôi!”

Diêu Phong thành thạo ngồi ở trong quầy bar, nâng má nhìn hấn vội đến chết đi sống lại. Trong lúc vội vàng hấn quay đầu lại, lộ ra biểu tình ủy khuất.

“Ông chủ ~ có thể đừng gọi tôi là Đại Hoàng được không ~ nghe như gọi chó vậy...”

Tên to xác mở miệng nói xong, mọi người xung quanh cười đến mức bò ra bàn.

Trên trán Diêu Phong lộ ra gân xanh. Hoàng Khả Khả, y thuê về một tai họa rồi! Y thật không biết nên gọi Hoàng Khả Khả như thế nào. Tên to xác cao một mét tám mấy mà tên “Khả Khả”? Diêu Phong không thể không hoài nghi có phải cha mẹ hấn đặt tên nhằm rồi hay không? Không gọi Đại Hoàng thì y nên gọi cái gì? Khả Khả? Khả? A Hoàng? Tiểu Hoàng? Hoàng Hoàng? Hoàng Khả Khả?

Bất luận cái tên nào đặt trên người tên to xác một mét tám mấy như hấn đều làm cho Diêu Phong thấy phát ớn.

“Nói nhảm ít thôi! Tôi đi ra ngoài, cậu lo liệu cho tốt!”

Cởi cái găng tay ném lên quầy, Diêu Phong bước ra ngoài. Hoàng Khả Khả bưng điểm tâm trở lại, “lạch cạch” một tiếng đặt xuống, tiếng đồ sứ va chạm loảng xoảng làm Diêu Phong đau lòng một hồi. Tên to xác tháo găng tay xuống, bàn tay duỗi về phía hắn.

“Ông chủ, cà-vạt của anh chưa thắt ngay ngắn.”

Nói dứt lời liền đưa tay chỉnh cà-vạt cho Diêu Phong, một lần nữa thắt gọn gàng. Trong nháy mắt, Diêu Phong suýt bị nghẹn chết.

“Được rồi ông chủ, ngài đi thông thả!”

Hoàng Khả Khả cúi đầu một cái đúng như tiêu chuẩn với Diêu Phong, mỉm cười tạm biệt. Diêu Phong liếc nhìn khách ngồi đầy trong tiệm vài lần, xoay người đi ra ngoài. Đụng phải bảng hiệu kinh doanh ở giữa làm nó hơi lắc lư.

Khi Diêu Phong thật vất vả kéo xe hàng đi tới trước mặt cô gái thu ngân, y mới đột nhiên phát hiện, mình thế mà lại quên mang ví tiền. Quay đầu nhìn một cái, bốn năm người về mặt không kiên nhẫn xếp hàng đứng phía sau. Diêu Phong bỗng cảm thấy áp lực rất lớn.

“Thật ngại quá, tôi còn muốn mua một số thứ nữa.”

Dưới ánh mắt như thăm mắng ngu ngốc của mọi người, Diêu Phong đẩy xe hàng lách sang một bên trả lại. Nhìn đồ đạc đầy ắp trong xe, tất cả đều là thứ mình thích, Diêu Phong có chết cũng không chịu trả lại bất kỳ thứ gì. Bất đắc dĩ, y lấy điện thoại ra, cân nhắc mãi mới gọi cho Đại Hoàng.

“Cho cậu một cơ hội lập công chuộc tội! Đóng cửa tiệm lại, nội trong mười phút phải đến “Cửa hàng X” phía trước. Mang theo ví tiền đến cho tôi”

“Ông...”

Hoàng Khả Khả bên kia vừa mới nói một chữ, Diêu Phong lập tức tắt máy. Nhanh chóng cất điện thoại đi động vào túi, theo thói quen nâng cổ tay nhìn thời gian, chuẩn bị đếm ngược.

Đương nhiên, Diêu Phong không có khả năng thành thành thật thật đứng một chỗ chờ Đại Hoàng tới. Từ cửa tiệm của y đến cửa hàng X khá thoải mái, khoảng cách chỉ gần tám trăm mét, lần này y thật quá tốt bụng khi cho nhiều thời gian như vậy. Thuận tay kéo một xe hàng trống bên cạnh, đóng lại cúc áo, tiếp tục hành vi càn quét.

Khi Hoàng Khả Khả chạy đến tầng hai của cửa hàng X, nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của Diêu Phong, kéo hai xe đẩy chất đầy đồ đạc chạy như bay đến khu hoa quả.

“Ông chủ!”

Diêu Phong vẫy vẫy tay coi như trả lời. Tiếp tục chọn lựa xoài Việt Nam, lại chọn mấy quả đào, xếp thành một đống. Hoàng Khả Khả chạy tới, Diêu Phong cầm hoa quả đã chọn xong đứng lên, đưa cho y.

“Cân.” Lời ít ý nhiều.

“A? Vâng!” Hoàng Khả Khả hơi ngạc nhiên, hiểu ý của Diêu Phong lại vội vàng chạy đến chỗ cân hoa quả.

Diêu Phong thích nhất là nước ép hoa quả. Hoàng Khả Khả có thể nhìn ra khi lần đầu tiên thấy Diêu Phong đi vào siêu thị. Xoài, đào, mâm xôi, dưa Ha-Mi (một loại dưa ngọt ở vùng Tân Cương – Trung Quốc), quả thanh long,...Diêu Phong nhìn như không kén chọn, nhưng thật ra không phải. Ví dụ như, Diêu Phong chọn đào thì thật quả bên trong phải vàng, thanh long thì phải là thanh long đỏ, khối lượng phải là thật nặng. Diêu Phong đặc biệt rất ghét chuối tiêu, điểm ấy thấy được khi Diêu Phong nhìn về phía chúng nó đều nhúu chặt mày.

Lúc thanh toán tiền hai đẩy xe đầy ắp. Gần như tất cả đều là đồ ăn, tay Hoàng Khả Khả run nhè nhẹ.

“Tiên sinh, tổng cộng là 1729,8 tệ, mời anh nhập mật mã.”

Thanh âm cô gái thu ngân lúc này chẳng khác nào lời nguyên xuyến qua tai, Hoàng Khả Khả cũng không nhớ hẳn đã đem những thứ kia nhét vào cốp xe Diêu Phong như thế nào. Đến tận lúc quay trở về cửa tiệm, cả người vẫn mơ mơ màng màng.

Về sau mỗi lần Diêu Phong ra ngoài mua lương thực, đều mang theo Hoàng Khả Khả, tự cho mình lý do là lao động miên phí không cần trả tiền. Đối với Hoàng Khả Khả hợp tình hợp lý nói: “Cậu ở lại chỗ của tôi, ăn của tôi, tiền cũng là của tôi. Không bắt cậu làm gì thật khiến tôi cảm thấy có chút phải xin lỗi chính mình.”

Hoàng Khả Khả chỉ thiếu điều quỳ khóc dưới chân y, ủy khuất nói: “Ông chủ...Tôi là người được anh tuyển mộ vào cửa hàng sao? Sao tôi cảm thấy càng ngày càng giống bảo mẫu...”

Diêu Phong liếc mắt xem thường hắn: “Lúc trước tôi tuyển người chính là để sai vặt.”

Hoàng Khả Khả sống hai mươi ba năm, cho đến khi gặp Diêu Phong, mới hiểu được cái gì gọi là “đạo cao một thước, ma cao một trượng”. Đây là hố lửa hắn hao hết tâm tư mới nhảy vào được. Hoàng Khả Khả có chút do dự, bất giác có suy nghĩ có nên tìm cơ hội nhảy ra hay không

3. Chương 3: Ông Chủ Có Bạn Gái?

“Hoan nghênh quý khách!”

Buổi sáng đúng tám rưỡi là giờ tiếp đón nhóm khách hàng đầu tiên. Thần sắc Hoàng Khả Khả rất niềm nở, nếu thêm một cái vòng trên cổ sẽ liền trở thành một con đại hoàng cầu. (chó vàng lớn)

Chạy đi chạy lại giữa các bàn ăn, có chút bận rộn nhưng vẫn rất thông dong. Diêu Phong nhìn thấy Đại Hoàng đang bận rộn, chợt nở nụ cười, có một tia nhu hòa lướt qua trong giây lát.

“Ông chủ, bàn số 3 muốn xxx cùng xxx...”

“Bàn số 7 xxx, xxx, xxx...”

“Bàn số 2 xxx.”

“Bàn số 6 xxx, xxx...”

....

“Bê đồ ăn đi, nhanh chân lên!”

Những món đồ ngọt đã để đầy ắp trên khay, trên mâm, xếp chỉnh tề thành một hàng trên quầy bar. Trong tiệm không hơn không kém chỉ có một mình Hoàng Khả Khả là nhân viên phục vụ, lượng công việc quả thật có chút quá tải, nhưng Diêu Phong cũng không có ý nghĩ đến hỗ trợ.

Mang theo ấm trà lượn một vòng, tiếp thêm hồng trà cho khách hàng đang ngồi.

“Ông chủ

tôi muốn chết

”

Sau khi bê hết đồ ngọt, Hoàng Khả Khả nằm lả người trên quầy bar, bày ra dáng vẻ làm nũng cùng vẻ mặt cầu an ủi.

Diêu Phong cũng không ngẩng đầu lên mà chỉ ra phía cửa, khước môi khẽ giật giật: “Muốn chết thì nhớ chết bên ngoài, không chết thì đi làm việc, không làm việc thì lăn đi chỗ khác.”

Hoàng Khả Khả bỗng đứng thẳng lưng trong nháy mắt, thân hình cao lớn qua lại giữa các bàn, cười ngu bất chuyện cùng khách hàng.

“Hoàng Khả Khả...”

Diêu Phong vẫn nhớ kỹ tên này, nhìn hình dáng bận rộn ở kia khẽ cười, tinh thần có chút hoảng hốt.

Một gã to xác ngậy ngốc xa lạ, vì sao cố tình lao tâm khổ tứ muốn ở lại nơi này? Diêu Phong sẽ không ngốc mà nghĩ Hoàng Khả Khả không có việc làm, cũng không ngốc đến mức ngay cả hắn có thiếu tiền hay không cũng không biết.

Chỉ là cậu ta vì cái gì? Càng nghĩ, cái cửa tiệm của y ngoài một người thì cái gì cũng không có, chung quy Hoàng Khả Khả sẽ không coi trọng cái tiệm nho nhỏ này của y...

“Ông chủ!”

Tiếng rống như sấm ầm ầm thiếu chút nữa đâm thủng lỗ tai Diêu Phong làm cho y hồi thần. Trùng tên to xác phía đối diện, trong tay thuận thế cầm dao nĩa của đồ ngọt lên, “Cậu muốn chết sao?”

Hoàng Khả Khả lập tức đầu hàng, thành thật giơ hai tay lên đỉnh đầu, “Không muốn không muốn, một chút cũng không muốn.” Hắn lại cợt nhả, không đứng đắn mà cười hỏi: “Chính ông chủ là người để tâm bay lên trời còn cười thành như vậy, phân tâm cũng quá lộ liễu rồi.”

Diêu Phong trừng mắt lại, “Cười cái mông!” Vung tay lên, đĩa inox trong tay bay ra. Y xoay người đi lên lầu hai, trước khi đi còn để lại một câu, “Tự mình lo liệu.”

Hắn vội vã kéo Diêu Phong lại, có chút khó xử. “Ông chủ, anh không thể như vậy được. Anh đi rồi thì ai làm đồ ngọt?”

Y vẫn không quay đầu lại mà phất tay với tên to xác, “Tự mình lo liệu.”

Hoàng Khả Khả... Kiếp trước tôi nợ cậu cái gì mà bây giờ cậu giày vò tôi như vậy?

“Hử? Điện thoại...”

Di động trên bàn ọm ọm kêu không ngừng. Cầm lấy di động nhìn tên hiển thị, Diêu Phong nháy mắt cảm thấy đau đầu.

“Alo? Có chuyện gì?” Ngữ khí thập phần không kiên nhẫn.

Đầu dây bên kia là giọng nữ dịu dàng nhu hòa.

“Diêu Phong...Em sắp đến tiệm của anh...”

“Cái gì? Khoan đã...”

Diêu Phong cầm di động chạy ra khỏi cửa hàng. Thấy từ xa một cô gái trẻ xinh đẹp đang đi tới, phía sau còn kéo theo một chiếc va li. Hắn là nhìn thấy y, cô gái giơ di động trong tay lên hướng y cười cười. Chỉ chốc lát sau, cô lao thẳng vào trong lồng ngực Diêu Phong.

“Có nhớ em không?”

Đôi mắt to trong veo như nước thập phần đáng yêu, thân hình mảnh mai cao ráo. Bộ dáng cũng được, nhưng vẫn không xứng với Diêu Phong. Đó là đánh giá của Hoàng Khả Khả đối với cô gái mới tới kia.

“Được rồi, bên trong đều là khách hàng, cẩn thận chút. Đến đây, lên lầu để đồ đạc này nọ đi!” Dứt lời liền xoay người đi vào tiệm, cô gái phía sau cười hì hì bước theo.

“Dưới lầu rất bận, tôi không lên cùng cô được. Lên đó đi vào căn phòng bên phải, cô cứ tùy ý sắp xếp!”

Thật lạnh lùng! Thực phù hợp với tính tình ông chủ! Hoàng Khả Khả nghĩ rằng cô gái sẽ bất mãn mà tát tai, làm nũng hoặc là tức giận. Không ngờ cô gái vẫn vui cười hớn hở mà đi lên. Lại cảm thán thần kinh của cô gái đó xứng đáng bị ông chủ đối đãi lãnh đạm.

“Đẹp sao?”

Thanh âm Diêu Phong vang lên ở bên tai, Hoàng Khả Khả lúc này mới phát hiện mình đã nhìn chằm chằm cầu thang một lúc lâu. Sợ Diêu Phong hiểu lầm, vội vàng lắc đầu, “Không đẹp! Thật xấu!... A không, đẹp đẹp!”

Diêu Phong liếc nhìn cậu, “Nhìn cái rắm, cút đi làm việc!”

Làm việc trong cửa hàng, thu hoạch lớn nhất của Hoàng Khả Khả là được gần Diêu Phong hàng ngày. Thu hoạch thứ hai là đã nhìn thấy bạn gái của Diêu Phong. Đáng tiếc bạn gái của y thần kinh thô, khẳng định là không bắt được tâm của ông chủ. Thích hợp với ông chủ, nhất định phải như cậu mặt dày mày dạn giống như thuốc cao bôi trên da chó.

Nhưng quan hệ của bọn họ đã muốn vượt qua người yêu... Hoàng Khả Khả có chút lo lắng mình không có cơ hội.

“Quên đi... Tự mình nhảy vào hố, dù chết cũng phải nguyên vẹn.”

4. Chương 4: Ôi, Cùng Nhau Ngủ

Bận rộn cả ngày, nhóm khách hàng cuối cùng cũng đã đi. Hoàng Khả Khả mệt đến tê liệt ở trên quầy bar. Hai mắt nhắm lẹ lẹ trông nhìn Diêu Phong, “Ông chủ ~ cho tôi thêm tiền công ~ bằng không tôi sẽ chết ~”

“Ba!” Kim loại cùng đá cẩm thạch tiếp xúc với nhau phát ra tiếng vang thanh thúy. Tinh lực của Hoàng Khả Khả nháy mắt quay về.

“Báo cáo ông chủ! Tiền lương đủ rồi! Tiểu nhân đi ăn cơm!”

Hoàng Khả Khả bỗng nhiên cảm thấy chính mình đi tìm ngược! Một ngày không nhìn sắc mặt Diêu Phong hẳn sẽ không thoải mái. Nhưng là... Nhưng là ông chủ như vậy cực đẹp trai! Hắn thích nhất bộ dáng cao lãnh của ông chủ ~ Đương nhiên, cả đời này hắn cũng không thể thấy được ông chủ ảm áp.

Trên bàn cơm, không biết Hoàng Khả Khả phỉ nhổ cô gái kia trong lòng bao nhiêu lần. Ngoại trừ là con gái, các mặt khác đều không xứng với Diêu Phong. Ăn cơm một hồi đến khi trên bàn chỉ còn một ít, Hoàng Khả Khả trở về phòng.

Hoàng Khả Khả thoát nhìn là một tên cầu thả, vô tâm vô phế, nhưng cũng có cái tôi. Nói thật, biết ông chủ có bạn gái, đêm nay còn cùng bạn gái ngủ một chỗ, trong lòng hắn rất buồn phiền. Bản thân bỏ ra công sức lớn như vậy mới được cùng Diêu Phong làm việc trong tiệm, ngày ngày đêm đêm cùng Diêu Phong chung sống trong một căn nhà, cũng không thể biểu lộ tình cảm của mình. Hoàng Khả Khả cũng muốn vượt qua, nhưng có lẽ bản thân trong mắt Diêu Phong là rất kì quái. Nếu Diêu Phong biết mình... thế mà lại thích hắn...

“Trời ơi! Cho tôi chết đi!” Trong lòng vô cùng loạn, Hoàng Khả Khả buồn bực vò tóc của mình, nếu thật sự có thể đem chuyện phiền lòng vò tới vò lui sau đó Diêu Phong thật sự có thể cùng một chỗ với hắn, cho dù là đem đầu hắn vò rớt cũng đáng!

Ngửa mặt ra sau, cả người nằm thành hình chữ đại – hình người dang tay dang chân mà nằm, lòng đầy tâm sự không thể nào giải quyết, chỉ đành nhìn trần nhà trắng bóng.

“Aaaa!”

Điên cuồng đá giường trút giận, Hoàng Khả Khả hiện tại thật sự rất buồn bực. Nếu... Nếu thật sự không còn cơ hội...

Nghĩ như vậy, nước mắt Hoàng Khả Khả lần đầu tiên nóng bỏng rơi xuống. Thích một người phiền toái như vậy. Nếu sớm biết thì đã không thích rồi. Nhưng thích chính là thích, lần đầu tiên nhìn thấy Diêu Phong, hắn liền thích, mãnh liệt như thủy triều, chạy không thoát.

“A....”

“A... A em gái cậu ấy! Cậu bị điên à!”

Trong nháy mắt tiếng gầm gừ vang lên, gối đầu đập mạnh vào mặt Hoàng Khả Khả. Nghiêng đầu nhìn, Diêu Phong không biết đã đứng ở cửa từ khi nào, còn mang theo gối đầu. Hiện tại nó đang ở trên mặt hắn. Còn chưa phản ứng kịp vì sao Diêu Phong lại đến phòng hắn, y đã đến bên giường, sắc mặt mườì phần dọa sợ người khác, một phen xốc chăn chui vào, đem tên to xác từ bên trong đập ra ngoài.

Hoàng Khả Khả thật sự là sợ đến ngây người. Đây là tình huống gì? Ông chủ sao lại chui vào ổ chăn của hắn? Chẳng lẽ là... Ông trời mở mắt rồi! Rốt cục làm cho Diêu Phong chủ động yêu thương nhưng nhớ hắn! Nhưng rất nhanh Hoàng Khả Khả phát hiện ra điều khác thường. Diêu Phong giống như... Giống như thật sự đang ngủ... Cẩn thận lấy tay lay lay bả vai Diêu Phong, không phản ứng...

Chuyện này... Thật vất vả mới cùng ông chủ có một tia tiếp xúc thân mật, kết quả lại chỉ là đơn thuần “cùng nhau ngủ”. Hắn phải thu hồi lời nói lúc trước, ông trời thực con mẹ nó chảnh người! Nhưng lại tưởng tượng, ông chủ đem bạn gái gạt sang một bên chạy sang ngủ với hắn, chứng minh rằng quan hệ của bọn họ cũng không tệ đến trình độ đó, có nghĩa là hắn vẫn còn cơ hội! Hoàng Khả Khả chui vào trong ổ chăn mà cười trộm.

Diêu Phong trong lòng mắng Đại Hoàng ngu ngốc. Lúc thì mặt ủ mày chau, lúc thì lên cơn cười trộm. Xê dịch thân mình, điều chỉnh tư thế thoải mái, chuẩn bị ngủ.

5. Chương 5: Diêu Phong, Tồi Thích Anh

Sáng sớm hôm sau vào thời điểm mở hàng, Diêu Phong phát hiện Hoàng Khả Khả đang làm việc trong trạng thái không tốt. Mặc dù Đại Hoàng vẫn bị vây bởi trạng thái phấn khởi, nhưng mà thuận tay liền đánh vỡ chén đĩa cùng đôi mắt thâm quầng, đủ để chứng minh Hoàng Khả Khả không làm việc ở tình trạng này được. Thật sự là chịu không nổi...

Trên thực tế, đúng là tối hôm qua Đại Hoàng ngủ không ngon, nguyên nhân chủ yếu là do quá hưng phấn. Một mình chui trong ổ chăn vui vẻ cả đêm, đến sáng tỉnh lại vẫn bị vây ở trạng thái phấn khích, mặc dù đại não phấn khởi nhưng cơ thể lại không chịu đựng nổi. Diêu Phong nhìn thấy mấy món điểm tâm lộn xộn trên bàn, trong lòng quả thực nhỏ máu.

“Hoàng Khả Khả! Đóng cửa!”

“Vâng! Ông chủ!”

Ông chủ ra lệnh một tiếng, Hoàng Khả Khả lập tức cầm khóa, nhanh nhẹn đóng cửa, đến cả nguyên nhân cũng không hỏi, quả thật là đàn độn...

Diêu Phong tiến lên nắm áo Hoàng Khả Khả, đem hắn ném lên trên lầu.

“Lăn vào mà ngủ đủ giấc cho tôi!”

Sắc mặt y càng ngày càng khó coi. Cái đầu lớn kia quả thực tỉ lệ nghịch với chỉ số thông minh. Doanh thu buôn bán hôm nay ...

Diêu Phong lắc đầu, thật không biết lúc ấy sao lại vậy, cũng không phải mệt đến không dậy được, tại sao lại dễ tổn thất như vậy?

“Ông chủ...Tôi không đi... Anh đuổi tôi đi tôi cũng không đi...”

Quay đầu lại, tên to xác kia đã sớm lăn ra ngủ như heo chết, miệng còn không ngừng lẩm bẩm. Diêu Phong nhìn chằm chằm khuôn mặt thiếu niên của đại hoàng, nhìn không được vươn tay ra, chọt chọt vào nút đồng tiền bên má hắn, lại khiến bản thân mình bị nút đồng tiền nhỏ kia mê hoặc. Ngủ còn không quên cười ngây ngô, thật là... Không biết mình đã làm gì trong giấc mơ của cậu ta, đuổi cậu đi thì bản thân sẽ rất mệt. Một nhân viên biết nghe lời...

“Ông chủ, anh làm người yêu tôi được không...”

Khóe miệng Diêu Phong khê giật giật, sắc mặt có chút khó coi. Lập tức lắc lắc đầu, chắc là mình đã suy nghĩ nhiều rồi, cũng không phải ai cũng có hứng thú với đàn ông.

Thần sắc phức tạp nhìn đại hoàng ngủ say một hồi, Diêu Phong đứng lên đi ra cửa, đóng cửa lại.

“Diêu Phong... Anh chắc chắn không biết tôi thích anh từ khi nào...”

Tay Diêu Phong đang muốn đóng cửa dừng lại một chút, giương mắt nhìn người trên giường, vẫn là bộ dạng ngủ say, hồ ngôn loạn ngữ.

Cậu thích tôi từ khi nào? Hoàng Khả Khả, rốt cuộc cậu là ai...

Trở lại thư phòng, khóa trái cửa. Vô lực đi về phía sau, lưng đụng vào cửa gỗ rắn chắc nhưng dường như y không cảm thấy đau đớn.

“Ha ha...”

Diêu Phong ôm mặt cười khổ. Nhìn về phía sàn nhà trơn loáng, nắm chặt tay nắm xuống, con người đen sâu hút tựa hồ có thể phun ra lửa.

Y lại gặp một kẻ lừa đảo, ngoài mặt làm bộ như thành thật nhưng trong nội tâm lại ôm ý niệm ác độc vô cùng.

Chẳng lẽ không có kẻ nào chịu buông tha y mà nhất định phải tìm đến tận nơi làm việc của y. Không có kẻ nào trong lòng không có mục đích khác đến tiếp cận y sao. Rốt cuộc cũng như nhau vì...

Lắc đầu, cố gắng gạt bỏ ký ức về bảy năm kia ra khỏi đầu. Đối với y đó chính là ác mộng! Đời này cũng không muốn nhớ lại nó nữa!

Nếu bọn họ cùng là một loại người, vậy thì y sẽ không khách khí với Hoàng Khả Khả. Y đã không còn là Diêu Phong mặc người thao túng của bảy năm trước, hiện tại, y sẽ “đáp trả” thật hậu hĩnh...

Diêu Phong y thật vất vả mới có thể vui vẻ mở một cửa hàng. Kết quả lại bị chuyện này phá hỏng. Y không cam lòng. Cho dù không phải vì quá khứ huy hoàng, chỉ bằng cảm giác bị người khác điều khiển, y cũng tuyệt đối không từ bỏ kế hoạch!

Tốt! Hoàng Khả Khả, hiện tại cho tôi xem đến tận cùng mục đích của cậu là gì!

6. Chương 6: Hàn Độc Phát Tác, Diêu Phong Bị Thương

Lạnh, vô cùng lạnh. Hoàng Khả Khả cảm thấy hiện tại mình đang ngã vào hầm băng, có một loại cảm giác bất lực cùng tuyệt vọng dâng lên. Cố gắng muốn giãy dụa, muốn chạy ra khỏi hầm băng, nhưng lại không thể nhìn thấy đường ra, mặc kệ hấn chạy trốn như thế nào, kêu to ra sao nhưng vẫn chỉ có một mình hấn ở nơi này.

Cả người run rẩy vì lạnh, Hoàng Khả Khả chà xát tay, ngồi xổm xuống. Hấn không muốn chờ, nhưng bây giờ ngoại trừ chờ đợi thì hấn không có lựa chọn nào khác. Rất lạnh rất lạnh, hấn chà chà hai bả vai của mình, đem đầu vùi vào giữa hai gối, muốn lưu lại cho cơ thể chút hơi ấm, không để nó thoát ra.

Trong đầu bất chợt có một cái gì đó vụt qua, nhưng lại không kịp nắm giữ. Hoàng Khả Khả nhìn xung quanh, nơi này tựa như sơn động, tối như mực, rét lạnh đến thấu xương.

“Chờ một chút... Đợi một chút nữa...”

Chờ cái gì? Hoàng Khả Khả có chút nghi hoặc.

Cuối cùng, trong bóng đêm truyền đến một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại mang theo một tia lo lắng cùng run rẩy.

“Kha nhi, đừng sợ...”

Cả người Hoàng Khả Khả đều nhảy dựng lên theo thanh âm kia, tựa như đã chạm vào chỗ yếu nhất trong ngực hắn. Cái cảm giác mà thanh âm này mang đến, có vui sướng, kích động, còn có... Ủy khuất? Hắn không sợ. Trước khi nghe thấy thanh âm này, hắn còn sợ hãi, tuyệt vọng. Nhưng hiện tại, hắn đã có thể đứng lên, đi theo thanh âm tiến về phía trước, tay dán vào mặt đá lạnh như băng.

“Kha nhi, nhẫn nhịn chút nữa... Nhẫn nhịn chút nữa, sư phụ lập tức cứu ngươi ra.”

Bên ngoài có tiếng vũ khí va chạm với đá thạch, leng keng leng keng một hồi. Qua lúc lâu mới có một chút gió chui vào. Hoàng Khả Khả rung mình một cái. Bên ngoài hình như đang có tuyết, trong gió mang theo mùi của băng tuyết, làm cho mũi hắn bị lạnh cóng...

“Kha nhi mau tránh ra! Sắp thông rồi!”

Hoàng Khả Khả lập tức lui về sau vài bước, rầm một tiếng. Chỗ mà hắn vừa dựa lưng lộ ra một cái lỗ lớn, đủ cho một người chui qua. Gió lạnh thổi vào càng mạnh, thậm chí có rất nhiều tuyết theo vào. Hoàng Khả Khả nắm chặt áo khoác trên người.

“Kha nhi, mau ra đây!”

Lạnh, rất lạnh. Lạnh đến mí mắt đều run lên. Lúc trước hắn vẫn luôn cố gắng giữ cho mình tỉnh táo, cố đợi đến khi người này đến. Cuối cùng nhịn không được mà rũ mắt xuống.

Hai hàm răng run lập cập, trước mắt Hoàng Khả Khả ngày càng mơ hồ.

“Lạnh...Ta lạnh...”

Hình như có người chui vào động, một thân tuyết trắng tại núi trời đầy tuyết, hòa hợp thành một thể. Hai chân Hoàng Khả Khả đã bị đông cứng, thân thể không cách nào khống chế được nữa mà ngã xuống. Người mới tới bước nhanh một bước, đỡ được cậu.

“Kha nhi... Kha nhi. Ta đến rồi, đừng ngủ.”

Người nọ vỗ vỗ mặt hắn, tay lạnh như khối băng, thoáng theo mùi máu tươi.

Cố gắng nâng mắt lên nhìn bộ dáng của người nọ, nhưng mi mắt lại nặng trĩu không cách nào mở ra được.

“Sư phụ...”

.....

Sợ rằng lần này Hoàng Khả Khả sốt đến choáng váng rồi.

Suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Diêu Phong là khi Hoàng Khả Khả tỉnh lại, dù không bị ngốc thì cũng bị điên. Phát sốt rất cao, nhiệt độ cơ thể không cách nào hạ xuống được, nhưng đắp ba cái chăn vẫn kêu lạnh, miệng không ngừng nói mê sảng.

Một mực kêu “Sư phụ”.

Hoàng Khả Khả bái ai làm sư phụ? Ai là sư phụ của Hoàng Khả Khả?

Diêu Phong bật lò sưởi ở nhiệt độ cao nhất, trong chăn thêm vài túi chườm nóng. Ngoại trừ cái trán, tay chân Hoàng Khả Khả đều lạnh như băng, không ngừng chảy mồ hôi lạnh. Nếu không phải vẫn đang nói mê sảng, thì người ta sẽ tưởng là tử thi đóng băng trong nhà xác.

“Sư phụ...Ta lạnh...”

Hoàng Khả Khả nhắm chặt mắt, người đang ôm hắn dường như ngồi xuống, ngoại trừ ôm hắn chặt hơn thì cũng không còn cách nào khác. Chỉ có hai người bọn họ, ở trong sơn động tối đen, hấp thụ độ ẩm của đối phương.

Hoàng Khả Khả kéo kéo khóe miệng, cố gắng cười một cái, lại cảm thấy mặt cũng bị đông cứng, hắn không thể khống chế được. Hắn biết bộ dạng mình hiện tại nhất định rất khó coi...

“Sư, sư phụ...Ta không muốn chết...”

Người đang ôm hân giật mình sửng sốt một chút: “Sẽ không, sư phụ sẽ không cho người chết. Kha nhi, đừng sợ...”

Do dự một chút, hân khẽ vận khí, nhẹ nhàng hạ xuống cổ tay mình. Máu tươi uồn lượn như hồng xà theo cổ tay chảy xuống dưới. Tay người kia lạnh như băng, nhưng chất lỏng rơi xuống môi hân lại rất ấm áp, còn mang theo mùi tanh. Một lúc sau mới phản ứng lại được đó là cái gì, Hoàng Khả Khả xoay qua...

“Sư phụ...Ta không thể...”

Sắc mặt người kia rất giận dữ, thanh âm có chút dồn dập, “Nghe lời! Uống nó! Sẽ tốt!”

Y giận dữ, tựa như vô ý khiến gân xanh nổi lên, máu tươi trên cổ tay càng chảy nhanh hơn, giống như không thể dừng được.

Từ nhỏ đến lớn hân đều nghe theo lời của người kia, chỉ có hiện tại, hân lại ra sức kháng cự. Mặc dù hân bị hàn độc vây lấy, sinh mạng như treo trên sợi chỉ, hân cũng không muốn uống máu của người đó. Bởi vì hân biết, một khi uống máu y rồi, sau này sẽ không có cách nào không chế được. Hàn độc, có thể dùng huyết được ức chế, nhưng không thể trừ tận gốc.

7. Chương 7: Sư Phụ Hoàng Khả Khả Là Ai?

Hoàng Khả Khả không muốn sau này hàn độc tái phát, người kia sẽ lại chẳng do dự chút nào mà cắn cổ tay mình, uy hiếp lừa gạt bắt hân uống. Đời này hân sợ nhất chính là người kia bị thương. Hân còn từng thề sẽ bảo vệ y chu toàn, bảo vệ y cả đời...

Hân nỗ lực ngẩng đầu lên, giống như cầu xin nhìn về phía người kia, “Sư phụ, đây là lần đầu tiên Kha Nhi cầu xin người... Đừng...”

“Người như vậy sẽ chết!” Người kia lần đầu tiên thất thố, hướng phía hân quát.

“Sư... A...!”

Chất lỏng ấm áp cùng lúc chảy vào miệng hân. Lúc trôi qua cổ họng, vị vô cùng đắng. Cùng dòng nước mắt, Hoàng Khả Khả dốc sức nuốt xuống.

Hoàng Khả Khả nghĩ, hân có tài cán gì mà có thể làm sư phụ làm vậy cứu hân? Hân biết sư phụ lưu tâm hân, coi trọng hân, nhưng loại coi trọng lưu tâm này, sao sư phụ có thể làm đến độ thể này?

Có một bí mật hân giấu tận sâu trong lòng, cả đời cũng không thể để người khác biết.

Chậm rãi nhắm chặt mắt, thân thể dường như không còn lạnh nữa. Con buồn ngủ ập đến, Hoàng Khả Khả nặng nề rơi vào giấc mộng.

Hân mộng thấy chính mình, còn mộng thấy y.

Khuôn mặt lạnh lẽo u ám, khí chất lãnh đạm buộc người khác tránh xa ngàn dặm. Con dao kề bên cổ chính hân, gần từng chữ: “Hoàng. Khả. Khả! Cậu đang tìm chết!”

Hoàng Khả Khả?

Là ai?

“Cậu thật sự cho rằng tôi không dám giết người? Cậu mẹ nó giải thích rõ ràng cho tôi!”

Hoàng Khả Khả trợn to mắt, lúc này mới chợt hiểu.

Người trước mặt cầm dao, kề lưỡi dao lạnh lẽo sắc bén trên cổ hân, lạnh đến mức rùng mình. Nhưng làm cho hân chú ý hơn cả chính là cái cổ của Diêu Phong. Giống như bị con gì cắn nát, trên cổ áo dính đầy máu, nhìn rất khủng bố đáng sợ. Hoàng Khả Khả không tự chủ được nuốt nước bọt, có vị ngai ngái...

Lẽ nào... Trời ạ!

Hoàng Khả Khả lập tức nhòe dãi, dưới tay đột nhiên bị nóng rứt lại. Cúi đầu nhìn, là túi chườm nóng.

Sắc mặt Diêu Phong càng lúc càng khó coi. Dao trên tay lóe hàn quang, dường như chỉ một giây nữa sẽ gỡ cái đầu của Hoàng Khả Khả khỏi cổ hắn.

Việc y sai nhất chính là ngay lúc Hoàng Khả Khả sống dở chết dở lại ở bên hắn cả ngày. Sắp đến mùa hạ, y mở máy sưởi, dùng túi chườm nóng, ấn huyết thái dương. Ở trong căn phòng ổ chuột chưng cả một ngày lại bị con cẩu Hoàng Khả Khả này gặm cổ. Gặm thì gặm, không một câu báo trước liền đem y gặm đến mức máu chảy ồ ạt.

Nếu không phải bên người y còn dắt theo con dao, tức thời đem ra tự vệ thì có lẽ hiện tại thịt trên cổ đều bị cắn rời. Nhưng mà Hoàng Khả Khả lại ngủ như lợn chết, vẻ mặt vô tội.

Trên mặt Hoàng Khả Khả có thứ gì chảy xuống, hắn tưởng mồ hôi. Rơi vào chăn mới biết hóa ra là máu. Máu của hắn, hay của Diêu Phong?

Trong lòng ảo não, lúc này Hoàng Khả Khả hối hận muốn chết. Có lẽ bệnh của hắn lại tái phát.

Nuốt nước miếng, thấy hai mắt Diêu Phong đỏ lên, Hoàng Khả Khả nghĩ mà sợ. “Ông chủ... tôi không cố ý...”

Không đợi hắn nói xong, Diêu Phong tiện tay cầm dao hướng về phía hắn đâm một phát. Nhát dao vô cùng chính xác, xẹt qua mặt hắn, còn chưa động tới đã thấy đau nhói, mặt bị rạch một vết.

Hoàng Khả Khả biết dao trên tay Diêu Phong lợi hại, vội giữ chặt tay y. “Ông chủ anh nghe tôi giải thích! Tôi thật sự không phải cố ý. Tôi cũng không biết tại sao lại đột nhiên phát bệnh...”

Diêu Phong nghiêng răng, nổi giận đùng đùng: “Vậy ý cậu là tôi biết tại sao cậu phát bệnh? Cậu mắc bệnh chó điên à? Mắt còn không mở mà thấy người là cắn?”

“Không, không phải... Ông chủ anh bỏ dao xuống, chúng ta nói chuyện rõ ràng.”

8. Chương 8: Không Phải Yêu Y Mà Là Muốn Hủy Diệt Y:

Diêu Phong đổi thủ đoạn, “Hoàng Khả Khả, bây giờ hành vi của cậu chính là tội cố ý gây thương tích, rất nghiêm trọng, cũng có thể gọi là giết người không thành.” Diêu Phong quay về phía hắn nhún mày. Nếu là lúc bình thường tất nhiên là nhìn rất đẹp, nhưng lúc này, Hoàng Khả Khả chỉ cảm thấy sợ hãi.

“Bây giờ nếu tôi khởi tố cậu, nhân chứng vật chứng có đủ, cậu nghĩ rằng... hắn ta có thể bảo vệ cậu sao?”

Hoàng Khả Khả ngây ra, “Ai?”

Diêu Phong bước lên trước, cúi người, lưỡi dao lạnh lẽo dán lên cổ hắn. “Nếu có một ngày, có người vốn không hề quen biết cậu, lại không tiếc bất kỳ giá nào chỉ để ở bên cạnh cậu. Vậy cậu nghĩ hắn là vì lý do gì?”

Đề tài xoay chuyển quá nhanh, Hoàng Khả Khả có phần không kịp phản ứng, liền trả lời câu hỏi của Diêu Phong. “Vì yêu.”

Chợt Diêu Phong cười to, “Hoàng Khả Khả, cậu ngu ngốc thật hay đang giả vờ thế? Tôi chỉ cho rằng, nếu hắn ta không phải có tình nghĩa sâu nặng với cậu thì chính là hận cậu thấu xương, muốn tự tay mình từng chút từng chút hủy diệt cậu.”

Hoàng Khả Khả lúc này mới hiểu được ý tứ của Diêu Phong. Ý y chính là cậu có lý do khác đến tiếp cận y.

Hít sâu một hơi, Hoàng Khả Khả hỏi ngược lại: “Vậy anh nghĩ là lý do nào?”

Diêu Phong thoáng ngạc nhiên, dừng một hồi mới đáp: “Tôi xưa nay chỉ tin vào lý do thứ hai.”

Hoàng Khả Khả nở nụ cười, lần đầu tiên không phải là nụ cười ngây ngốc, hàm hậu thành thật kia. Hoàng Khả Khả như vậy khiến Diêu Phong có phần lạ lẫm. Nụ cười kia mang theo bất đắc dĩ, còn có cay đắng.

Hoàng Khả Khả hỏi y. “Đó là anh “xưa nay”, nhưng tôi thì vẫn tin tưởng lý do đầu tiên. Tại sao anh không chịu tin tưởng nó? Tôi nói tôi đối với anh là tình sâu như biển, anh tin không?”

Diêu Phong cứng lưỡi. Y hốt hoảng, choáng váng...

Y cho rằng căn bản không có khả năng đó, cũng cho rằng với tính tình Hoàng Khả Khả chắc sẽ không biết nói những lời như vậy, kết quả tất cả đều nằm ngoài dự đoán của y.

Dù lời nói của Hoàng Khả Khả hết sức mơ hồ nhưng đối với y chính là lời thổ lộ, chỉ là theo bản năng vẫn luôn phủ nhận. Y dự tính đến tình huống xấu nhất. Ở trong lòng y nói với chính mình sẽ cho Hoàng Khả Khả một cơ hội bởi y tin hắn có lý do tiếp cận mình. Đúng, Hoàng Khả Khả có mục đích. Là mục đích gì? Câu nói “tình sâu như biển” hoàn toàn làm rối loạn trái tim Diêu Phong.

Hoàng Khả Khả thấy Diêu Phong có phần lúng túng, còn có mê man, thậm chí còn có cả đau khổ.

“Hoàng Khả Khả, tôi đã cho cậu cơ hội, chỉ là cậu không quý trọng...”

Thanh âm của Diêu Phong rất thấp, nếu không phải tai Hoàng Khả Khả quá thính thì sẽ không biết y đang nói.

“Cái gì?”

Diêu Phong cất dao, quay về phía Hoàng Khả Khả nói: “Cậu đi đi. Tôi sẽ coi như không biết gì hết. Về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Hoàng Khả Khả không nghe theo. Tình huống này xảy ra như thế nào, hắn chính là vào lúc không tỉnh táo cần Diêu Phong. Mới vừa tỉnh lại Diêu Phong đã dùng chiêu “Tôi biết cậu ở lại cạnh tôi là có mục đích” với hắn, bây giờ lấy dao kề bên cổ hắn, lại để hắn đi? Coi như chưa từng thấy hắn rồi còn muốn hắn không bao giờ xuất hiện trước mặt y nữa?

Sao có thể như vậy được! Hắn phí bao tâm tư, trăm đắng nghìn cay mới được ở lại. Làm sao nói đi là đi. Mà hắn chính là loại mặt dày mày dạn, là khối cao da chó, có chết cũng phải dính chặt lấy Diêu Phong. Là loại càng muốn dứt ra thì càng dính chặt.

Ngẩng đầu lên, hắn mang tư thế của kẻ ăn vạ, “Tôi không đi! Anh đuổi tôi cũng không đi. Dù anh có giết tôi, tôi cũng không đi!”

9. Chương 9: Kiếp Trước Kiếp Này, Tôi Không Tin

Diêu Phong thực sự rất phản cảm với đồng tính, thậm chí đến trình độ ghét cay ghét đắng. Cũng may chưa nói cho y biết, nếu không hiện tại chính mình thành ra thế nào. Tại sao Diêu Phong lại ghê sợ đàn ông đến vậy? Hoàng Khả Khả muốn biết, nhưng hắn biết mình không có cơ hội biết những điều ấy từ miệng y.

Hắn thích Diêu Phong, từ rất nhiều năm trước. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Diêu Phong đã bị y hấp dẫn. Trầm ổn nhưng mang theo chút thẳng thắn, lãnh đạm nhưng cũng có lúc rất dịu dàng, có điều lúc ấy không phải dành cho hắn. Lúc hắn vẫn còn là một thiếu niên đã luôn dõi theo y rồi. Đương nhiên, trừ khoảng thời gian hắn không ở trong nước.

Vậy trong mấy năm hắn không ở đây, Diêu Phong đã xảy ra chuyện gì? Tại sao tất cả mọi người đối với chuyện tình năm ấy đều ngậm miệng không đề cập tới, như chuyện cấm không được phép nhắc đến? Hắn quay về, thành công ở bên cạnh Diêu Phong lại phát hiện muốn đi vào lòng y lại là chuyện khó khăn đến thế...

Diêu Phong nhìn hần chòng chọc, nhìn chăm chú đến mức khiến lưng Hoàng Khả Khả phát lạnh. “Hoàng Khả Khả, lúc này điều duy nhất tôi có thể đảm bảo là lông tóc của cậu có thể không hao tổn từ nơi này đi ra ngoài. Bằng không... qua một hồi nữa thì không thể nói chắc được.”

Điểm đáng sợ của Diêu Phong chính là y không bao giờ chỉ nói mà không làm. Y giống như một nam nhân chỉ còn lưu lại dã tính, một giây nữa sẽ nhào tới, cần xé cổ họng kẻ địch nhưng không giết chết hần.

Hần không thể đi, hần làm sao có thể đi được. Hần còn không rõ tại sao bản thân đối với Diêu Phong lại cố chấp như vậy, lại càng không rõ Diêu Phong mấy năm qua đến cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Hoàng Khả Khả ngồi ở mép giường, nhìn về phía Diêu Phong, trong đôi mắt tràn đầy cô đơn. Đến cả Diêu Phong đang trong cơn giận ngàn ngút nhìn đến, trong lòng cũng có một loại cảm giác chua xót không lời nào diễn tả được.

“Thực ra tôi không hề thích đàn ông. Có thể anh không biết, có một người khi hần hơn mười tuổi vẫn luôn chú ý đến anh. Hần có rất nhiều cách để tìm hiểu anh, nắm rõ anh, nhưng hần xưa nay chưa từng làm như vậy. Bởi hần muốn ở cạnh anh, muốn chính mình từng chút một hiểu rõ anh...”

“Anh biết không? Lúc anh 20 tuổi, tôi mới 14. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh, tôi liền biết rằng đến một ngày nào đó tôi sẽ dùng tất cả mọi cách để có thể cùng anh sánh bước. Si mê đến mức ấy đến cả chính tôi cũng thấy sợ hãi. Tôi nghĩ tôi đời trước nhất định là đã nợ anh quá nhiều, yêu anh quá nhiều. Nhưng mà... điều này vô cùng có khả năng là tình yêu không trọn vẹn... Anh mãi mãi cũng không biết lúc tôi không nhìn thấy anh đã lo lắng sợ hãi đến mức nào. Chỉ sợ một giây sau, anh sẽ đột nhiên biến mất không còn tăm hơi, như bốc hơi khỏi thế gian, không ai biết tin tức...”

Giống như người trong mộng kia. Từ lúc gặp hần, cuộc sống của người kia chính là chuyển động vây quanh hần. Chỉ một khắc cũng không rời. Hần bị tuyết lớn vây ở sơn động, toàn thân trúng hàn độc. Là y tay không đào đất đá cùng tuyết đọng, từ cửa động nhỏ hẹp đi tới cạnh hần, đem hần ôm vào lòng thật chặt. Ghé vào tai hần, thấp giọng lặp đi lặp lại câu nói “Kha nhi, đừng sợ...”

Đó là sự phụ hần, yêu hần hơn cả tính mạng của chính mình. Hần không biết mình có tài cán gì, có thể làm cho sự phụ che chở hần như vậy. Nhưng hần biết mình đời này nợ y. Mỗi nợ tình ái ấy, hần không cách nào trả hết.

“Anh có tin rằng có kiếp trước không?”

Hoàng Khả Khả đột nhiên hỏi.

Dường như Diêu Phong lúc này mới từ lời nói lúc trước của Hoàng Khả Khả phản ứng lại. Không biết vì sao, y không kìm được nói, “Không tin.”

Hoàng Khả Khả dường như đã sớm đoán được đáp án này, rất bình tĩnh, nhưng vẫn khó tránh khỏi thất vọng.

“Tôi thì tin. Tôi nghĩ chúng ta kiếp trước nhất định là rất thân thuộc. Thậm chí tôi từng rất yêu, rất yêu anh. Hơn nữa nhất định là tôi thiếu nợ anh rất nhiều, cho nên đời này anh mới chán ghét tôi như vậy.”

Còn chưa hoàn toàn hết rung động bởi câu nói lúc trước của Hoàng Khả Khả, lời này đối với y lại là một quả bom.

Hoàng Khả Khả nói đúng một câu, có lẽ đời trước hần thiếu nợ y rất nhiều. Nếu không thì đời này, từ đâu mà bản thân lại có nhiều lý do như vậy, từ lần đầu tiên trông thấy đã chán ghét Hoàng Khả Khả như thế.

10. Chương 10: Cậu Là Gì Đối Với Tôi

Rõ ràng y ghét Hoàng Khả Khả, nhưng biết đối phương đối với mình có tình cảm nên nhiều lần buông tha. Y biết rõ Hoàng Khả Khả đối với mình không được phép giữ lại nhưng lúc hần bị bệnh vẫn dốc lòng chăm

sốc. Rõ ràng lúc bị Hoàng Khả Khả cắn vào cổ có thể đẩy ra nhưng do dự một lúc lại ngẫm đồng ý mà thuận theo.

Rốt cuộc thì Hoàng Khả Khả là gì của y? Lúc bị Hoàng Khả Khả cắn vào cổ, thân thể y giống như đã sớm quen thuộc, bởi vậy trong nháy mắt lúc cơn giận bùng nổ, tất cả bỗng biến mất gần như không còn gì. Y giống như biết rõ nguyên nhân sinh bệnh của Hoàng Khả Khả, biết làm sao có thể kiềm chế bệnh của hắn.

Nếu thật sự có chuyện kiếp trước... Có lẽ y đã sớm tin rồi.

Trong nháy mắt thất thần, Hoàng Khả Khả đã nhào tới, giữ lấy đầu y.

Nhiệt độ đôi môi ấm nóng, còn mang theo chút cảm giác quen thuộc. Hoàng khả Khả không tiến thêm bước nữa, chỉ nhẹ nhàng hôn một cái, lướt qua liền dừng. Thoạt nhìn trông như có phần ám muội song vẫn còn chút xa cách cùng do dự.

Diêu Phong sống ròng rã 27 năm, bề ngoài cũng kiên cường suốt 27 năm. Nhưng lúc này lớp mặt nạ dường như có vết rạn, dần dần nứt vỡ. Y bỗng có suy nghĩ muốn khóc. Chẳng biết vì sao, trong lòng y mơ hồ đau đớn, hiện ra chua xót làm người khó chịu.

Bảy năm... Chuyện từ bảy năm trước khiến y luôn duy trì khoảng cách với tất cả mọi người. Dù là với bất kỳ ai cũng không có bất kỳ một hành động thân mật nào. Tưởng rằng lần thứ hai trải qua cảm giác bị nam nhân cưỡng hôn sẽ là cảm giác buồn nôn, nhưng hiện tại lại có chút hoài niệm.

Y sao vậy?

Diêu Phong xoa trán cười khổ. Y mà lại đến bước này sao? Ngay cả nam nhân hôn y, y đều không có cảm giác gì, thậm chí còn có thể tiếp nhận?

Không...

“Tôi sẽ rời khỏi đây, có điều không phải hiện tại. Trừ khi anh nói cho tôi biết chuyện bảy năm trước. Sau khi tôi rời đi, anh đã gặp phải chuyện gì.”

Hoàng Khả Khả nghiêm nghị nói.

Diêu Phong lùi về sau mấy bước, kéo dài khoảng cách với hắn. Ngẩng đầu lên, trên mặt vẫn là biểu tình lạnh nhạt không có tình cảm đến mức châm chọc.

“Liên quan gì đến cậu? Tại sao tôi phải nói với một người không rõ lai lịch?”

Dừng một chút, y lại ngẩng đầu nói với Hoàng Khả Khả: “Mà cậu là gì của tôi, có tư cách gì mà xen vào...”

Hoàng Khả Khả bỗng lớn tiếng chen ngang, đột ngột cắt lời Diêu Phong: “Hoàng Khả Khả, giới tính nam, 23 tuổi. Chiều cao 1m85, nặng khoảng 70kg! Là con thứ của Hoàng thị. Chưa kết hôn. Nghề nghiệp: Đã tốt nghiệp cao trung, trước mắt là nhân viên phục vụ của tiệm bánh ngọt. Ghét: Tất cả những kẻ nhìn khó chịu, thích:...”

Hoàng Khả Khả đột nhiên nhìn về phía Diêu Phong. Bốn mắt nhìn nhau mười mấy giây, nhịp tim y có phần tăng tốc, nhất là sau hai chữ: “Diêu Phong.”

Âm thanh Hoàng Khả Khả rất lớn. Nhưng lúc gọi tên Diêu Phong lại vô cùng nhẹ nhàng. Mang theo chất giọng của riêng hắn, âm thanh từ tính dễ nghe.

Có thể Diêu Phong không biết, thực ra từ thời khắc này y đã hoàn toàn không có cách nào nhả tâm với Hoàng Khả Khả nữa.

11. Chương 11: Chuyện Của Bảy Năm Trước (phần 1)

Thích... Diêu Phong.

Chữ thích ấy, y chỉ đọc trên sách. Thứ tình cảm ấy y từng gặp rất nhiều lần nhưng đều không có duyên với y.

Từ nhỏ đến lớn, mẹ luôn thương yêu ba, nhưng ba lại thích người khác. Y rất quý mến giáo viên kia, nhưng người đó lại chỉ thích điểm số của y.

Y luôn đem những điều tốt nhất của mình cho người khác, đem những thứ tốt nhất cho họ. Đó là phương thức biểu đạt tình yêu của y. Mà lúc nhìn lại thì y chẳng còn gì cả.

Cho nên y không muốn tiếp tục yêu thích ai mà cũng không muốn người khác yêu thích y. Thứ tình cảm ấy đối với y là thứ xa xỉ, là thứ khiến y coi thường rồi lại khát vọng nó.

“Hoàng Khả Khả, thích có cảm giác gì?”

Cả đời này Diêu Phong cũng sẽ không biết, y đã sớm đem tất cả bản thân phơi bày trước mặt Hoàng Khả Khả. Khi y nói câu này, Hoàng Khả Khả cố nén ham muốn đem y ôm vào ngực. So với hiện tại, hẳn vẫn yêu thích Diêu Phong có cái miệng ác độc và luôn mang theo nụ cười trào phúng kia. Ít nhất một Diêu Phong như thế sẽ làm hẳn cảm thấy y vẫn luôn kiên cường không thể bị ức hiếp, cao lớn đến mức không cần bất kỳ ai bảo vệ. Mà không phải như lúc này dù là ai cũng thấy đau lòng.

Hoàng Khả Khả lúng túng nói: “Đại khái là... yêu mà không có được thì tất cả niềm tin đều sẽ biến mất...”

Khóe miệng Diêu Phong cong lên, ngẩng đầu cố gắng đem nước mắt chảy ngược về. Giống như thật lâu trước đây, thu lại tất cả yếu đuối, im lặng vờ như không hề có bất kỳ cảm xúc nào.

Yêu mà không có được thì tất cả niềm tin đều sẽ biến mất? Đáp án này khiến y rất hài lòng.

“Vậy thì cậu cứ thích đi.”

Đây là ngầm đồng ý, cũng là dẫn vật. Yêu mà không có được, đúng là dẫn vật tình cảm của Hoàng Khả Khả, cũng là dẫn vật tinh thần hẳn. Không biết tại sao, Diêu Phong thấy Hoàng Khả Khả trong kinh ngạc còn có cả vẻ kích động. Thậm chí có cảm giác cứng chướng.

Thực sự là hành động điên rồ.

Rất nhiều năm trước Diêu Phong cũng từng giống như Hoàng Khả Khả lúc này. Bất kể cảm xúc gì đều viết lên mặt, ai cũng có thể nhìn thấu. Năm đó y đã trải qua rất nhiều, nhiều đến mức y với thế giới này gần như tuyệt vọng.

Gia đình xảy ra biến cố, ba của y quang minh chính đại bắt đầu đem tình nhân về nhà, hoàn toàn không để ý tới suy nghĩ của mẹ y. Nhưng là người thì đều sẽ có lúc tức nước vỡ bờ. Mẹ y chịu đựng sự giày vò nhiều năm như thế, cuối cùng cũng đến ngày bùng nổ.

Y có chết cũng không quên được đêm hôm ấy. Mẹ của y hạ độc vào cơm. Khi y tỉnh lại, người đàn ông kia đã bị đâm chết. Khuôn mặt đã thay đổi hoàn toàn kia cả lúc chết cũng lộ vẻ khó tin. Sàn gỗ chảy đầy máu tươi sền sệt. Không chờ y hoàn toàn bình tĩnh lại đã thấy mẹ cầm dao hướng về phía y đi tới, vừa khóc vừa nói lầm bầm: “Xin lỗi... Xin lỗi con... Tiểu Phong, tha thứ cho mẹ. Con đừng sợ, chỉ cần nhắm mắt lại... Sẽ không đau đâu...”

Mẹ y điên rồi. Đó là suy nghĩ duy nhất của y lúc đó. Trong ký ức mẹ luôn là người dịu dàng, mỗi hành động đều để lộ ra phong phạm của một phụ nữ có gia giáo nề nếp. Nhưng tất cả những điều ấy đều chỉ còn lại trong quá khứ.

Bà lấy sai người, cả một đời đều chịu đau khổ. Dưới cảnh ngộ khó xử, Diêu Phong ra đời. Từ ngày Diêu Phong sinh ra, mẹ y cũng bắt đầu thay đổi. Trở nên cực đoan đến mức đáng sợ. Chẳng khác nào một ngòi nổ có thể bạo phát bất cứ lúc nào.

Lúc lưỡi dao lạnh lẽo ấn vào bụng y, dường như y nghe thấy tiếng nổ vang rền, tiếng gào thét... Khi y tỉnh lại đã chỉ còn một thân một mình.

12. Chương 12: Chuyện Của Bảy Năm Trước (phần 2)

Y được cứu. Vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, hàng xóm mang người phá cửa xông vào. Trong lúc hỗn loạn, mẹ y bị dao đâm vào tim. Nhưng y biết, trong khoảnh khắc bà chết, đó là sự giải thoát. Bởi bà đã bị nhốt quá lâu, vây trong ma chướng của chính mình.

Y mang theo vết thương từ bệnh viện trốn ra, một đường trở về nhà. Y biết chỉ còn lại một mình. Y cũng biết y được giải thoát rồi. Từ trong gia đình khiến người khác cảm hận, rốt cuộc được giải thoát.

Y mang theo sổ tiết kiệm cùng ít đồ dùng hằng ngày, cả đêm rời khỏi thành phố, đi đến một nơi rất xa.

Nếu như hỏi chuyện gia đình bị đổ vỡ đối với y có ý nghĩa như thế nào thì đó nhất định là con đường giải thoát. Trừ giải thoát thì không còn gì khác. Y biết rõ trên thế giới này chỉ còn mình y. Thời điểm không còn có quan hệ với bất kỳ ai, đáy lòng y cảm thấy mừng rỡ sung sướng.

Y bắt đầu sống một thân một mình ở thành phố khác, hòa nhập vào nơi ấy. Y được thỏa mãn ước nguyện trở thành luật sư, đồng thời dùng thời gian ba năm để đứng vững gót chân trong nghề này. Ba năm ấy, y rất mạnh mẽ, rất hăng hái. Y có thể liên tiếp cãi thắng nhiều vụ kiện, liên tiếp tìm ra những sự thật, trả lại công bằng cho từng người.

Mãi đến khi... Ông trời lần thứ hai đùa giỡn y.

Từ trước đến nay Diêu Phong chưa từng yêu thích một ai. Cho đến tận bây giờ, y có thể mặt không đổi sắc mà nói như thế.

Nếu nhất định phải đem người kia đặt vào một vị trí nào đó trong lòng Diêu Phong, có lẽ y cũng chỉ cho hắn ta định nghĩa là một người bạn cũ. Người khi y cần sự ấm áp có thể làm một mặt trời nhỏ, nhưng khi y cần sự giúp đỡ thì cho y một đòn trí mạng.

Xưa nay Diêu Phong chưa từng nghĩ sẽ dựa vào người khác. Từ lúc cha mẹ y mất đi, y đã nghĩ sẽ không dựa vào bất kỳ ai. Mãi cho đến khi ở thành phố xa lạ này xuất hiện một người vẫn luôn là khát vọng của Diêu Phong. Một loại ấm áp có thể làm y an lòng.

Đã nhiều năm như thế, Diêu Phong vẫn cho rằng bản thân đã sớm quên hình bóng của người kia. Vậy mà bây giờ lại nhớ đến, hơn nữa còn là rõ ràng như thế.

Diêu Phong ghét đồng tính luyến ái cũng là bởi sự xuất hiện của người đó. Hắn ta mang theo khát vọng lớn nhất của Diêu Phong, đi tới bên cạnh y. Bất chấp hết tất cả mà đối xử tốt với y, hao tổn bao tâm tư để ở lại cạnh y, cũng giống như Hoàng Khả Khả bây giờ.

Mà người đó, lấy đi tất cả của Diêu Phong. Luôn đứng sau lưng Diêu Phong nói lời dịu dàng êm ái như viên đạn bọc đường, đẩy Diêu Phong vào vực sâu.

Cho nên, trên thế giới này căn bản sẽ không có người nào vô duyên vô cớ mà đối xử tốt với người, trừ khi người đó muốn lấy được lợi ích gì từ người.

Lúc này Diêu Phong hồi tưởng chuyện xảy ra lúc trước, chỉ có thể tự giấu mà cười. Từ trước đến nay bản thân vẫn còn quá non, mỗi hành động đều bị người khác khống chế. Như một pho tượng gỗ để cho người khác nhìn ngắm thưởng thức.

Người kia dùng thời gian nửa năm chậm rãi đi vào lòng Diêu Phong. Nửa năm chăm sóc chu đáo tỉ mỉ, là ai thì cũng sẽ rung động. Diêu Phong không ngoại lệ. Có những lúc, y suýt cho rằng mình thật sự đã từng yêu người đàn ông kia quá sâu rồi.

Lúc ấy, lần đầu tiên người kia hôn tới, Diêu Phong không chối từ. Bọn họ rõ ràng chỉ là người đứng lại bị dẫn dắt ngày càng lệch hướng, cuối cùng trở thành sai lầm lớn. Diêu Phong không thể không thừa nhận, người đàn ông kia thực sự rất lợi hại. Bất kể là việc công hay việc tư đều làm kín kẽ không một lỗ hổng, trăm điều không có một chút sơ sót.

Nếu trước lúc ấy Diêu Phong chưa từng trải qua tuyệt vọng, không phải nghĩ rằng sẽ không dựa dẫm vào người khác thì có lẽ đã thật sự bị sụp đổ. Mà chính vì Diêu Phong chưa từng có ý nghĩ đó nên sau khi chịu đả kích mới không nghiêm trọng đến mức ấy. Chính bởi tính tình Diêu Phong vừa có tình lại vừa vô tình

nên mới không bị đùa bỡn trong lòng bàn tay.

13. Chương 13: Chuyện Của Bảy Năm Trước (phần 3)

Khi y bị bêu danh là đứa trẻ mang tội giết người, thời điểm kinh hoàng về gia đình lúc ấy qua đi, người đàn ông kia lại đứng dậy, vồn vện dùng một câu đẩy y lên đầu sóng ngọn gió. Chỉ còn kém một chút nữa là bị sóng lớn nhấn chìm, sẽ chết đuối trong dư luận. Hắn ta nói: “Diêu Phong là đồng tính luyến ái, cuốn lấy ta hai năm.”

Ha ha, rốt cuộc ai mới là đồng tính luyến ái? Ai cuốn lấy ai?

Ngay sau đó thân thể bị phơi bày, trên ti vi xuất hiện tin “Diêu Phong vì muốn ngồi vững trên ghế luật sư, dùng cảm bán bản thân cho sếp lớn để trèo cao.”

“Giới luật sư kinh hãi vì xuất hiện đồng tính luyến ái, đã cùng quan tòa giao dịch thứ gì?”

“Diêu Phong! Anh không xứng làm luật sư!”

Quá rõ ràng. Người kia bày ra tất cả đến cùng là vì cái gì? Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng Diêu Phong đã hiểu. Hóa ra có những người như hàng hóa bán ngoài chợ, chỉ là đồ chơi của những kẻ đứng trên cao kia. Để bọn họ giết thời gian, trong lúc trà dư tửu hậu lấy ra làm đồ để giải trí.

Y không đi chỉ trích đám người kia, cũng không bị bức ép nhảy lầu tự sát. Bởi y biết rằng những người đó muốn thấy điều gì nhất. Cho nên dù chính mình đang đứng trước vực sâu cũng sẽ không để những kẻ đó được như ý. Đây là bản tính của Diêu Phong, cũng là điểm quật cường còn lại sau cùng của y.

Hơn nữa tin tức thời sự cần nhất là mới mẻ. Cứ việc đề tài đó lúc ấy sốt dẻo thế nào cũng không vượt quá hai tháng. Chỉ là qua hai tháng đó vẫn có người nhớ tới y là kẻ mang danh “đứa bé mang tội giết người” và “đồng tính luyến ái”. Đi trên đường chỉ cần bước chân đến nơi công cộng thì sẽ bị người chỉ trỏ.

Diêu Phong tự nhắc bản thân không cần chú ý đến, không cần quan tâm. Nhưng dù là người mạnh mẽ đến đâu cũng đều có lúc yếu đuối. Y cũng chỉ là một người bình thường, cũng chỉ có sức chịu đựng của một người bình thường.

Hắn tên là Kiều Nhiên, Diêu Phong sẽ nhớ kỹ hắn ta cả đời. Bởi một ngày nào đó y cũng sẽ dùng thủ đoạn giống như thế trả thù hắn.

Lúc Kiều Nhiên lần nữa xuất hiện trước mặt y, Diêu Phong rất kinh ngạc. Vẫn có lúc y không thể hiểu nổi hắn ta. Sau khi đả kích một người đến như vậy lại vẫn có thể thản nhiên xuất hiện trước mặt y, giống như người làm tất cả những điều xấu xa kia cùng hắn không có bất cứ liên quan nào.

“Không mời tôi đi vào ngôi một lát sao?”

Hắn ta cười, vẫn là dáng vẻ âm áp đến rung động lòng người.

Diêu Phong chậm chạp nói: “Tôi nghĩ cũng không nhất định phải thế. Tôi sợ anh làm bẩn nơi duy nhất còn sạch sẽ này.”

“Tôi nghĩ... Có lẽ tôi lúc trước cũng đã đem anh ta làm bẩn rồi, không phải sao?”

Hắn có ý khác. Diêu Phong cũng lười nói nhiều với hắn. Giật giật khóe môi không thèm để ý đến.

“Tôi... tôi từ trước đến nay chưa từng yêu cậu.”

Kiều Nhiên có chút do dự, nhưng chỉ trong phút chốc đã khôi phục dáng vẻ bình tĩnh thản nhiên.

Diêu Phong bỗng bật cười, “Vậy tôi yên tâm rồi.”

Rốt cuộc Diêu Phong vẫn là Diêu Phong, vẫn là dùng phương thức của riêng y, ngoài dự đoán của tất cả mọi người đáp trả. Hời hợt nhưng lại cảm thấy trong lòng sợ hãi.

Không phải y không có cảm giác, chỉ là y đã quen rồi. Nhưng mình khổ sở như vậy tại sao nhất định phải thuận theo ý muốn của người khác? Nếu không có chuyện gì, chắc chắn Kiều Nhiên sẽ chẳng tự nhiên mà tới tìm y, huống chi là với tình hình lúc đó. Kiều Nhiên tự mình đến tìm y, không phải là muốn nhìn dáng vẻ thất bại của y sao? Y làm sao có thể để hấn ta đắc ý.

Thực ra cũng có lúc Kiều Nhiên đối tốt với y, chẳng khác nào lúc trước. Nếu không cẩn thận sẽ không nhìn ra kẻ hở. Đương nhiên, đó là hấn ta giả vờ thôi. Y sẽ không ngốc nghếch cho rằng Kiều Nhiên có thể lâu ngày sinh tình.

Đóng cửa trước, Diêu Phong nghe thấy tiếng Kiều Nhiên nghiêng răng kèn kẹt. “Diêu Phong, cậu thật vô tình. Là tôi đã coi thường cậu. Nhưng mà người như cậu đời này sẽ không có ai yêu đâu.”

Diêu Phong chuẩn bị đóng cửa lại cách một tiếng mở ra. Kiều Nhiên còn chưa kịp phản ứng đã bị y đập cho một cái.

“Người ông tổ này lặn mẹ đi!”

Đóng cửa trước y còn bồi thêm một thêm. “Phải rồi, quên nói cho anh biết. Người như anh một đời làm côn đồ đã là trời cao chiếu cố rồi.”

Diêu Phong đóng chặt cửa, Kiều Nhiên bực bội nhằm vào cánh cửa mà đập mạnh. Cửa này rất cứng rắn, Diêu Phong không hề lo lắng nó bị đập đổ. Y chỉ biết rằng dù chờ được đến lúc những chuyện này chìm xuống thì y cũng không thể tiếp tục làm trong nghề này nữa.

14. Chương 14: Diêu Phong, Tôi Thích Anh

Trong nửa năm sau đó, Diêu Phong chủ yếu chờ tin tức dụ xuống. Y biết, không cần y cố ý tìm đến thì Kiều Nhiên cũng sẽ tự mình áp chế. Dù sao thì chuyện này làm lớn như thế, đào sâu thêm chút nữa là có thể tìm ra vị “sếp lớn” kia rồi.

Muốn hãm hại Diêu Phong y thì phải đẩy y vào đường chết mới được. Tuyệt đối đừng lưu lại cho y đường sống. Nếu không sẽ có một ngày y đẩy kẻ khác vào chỗ chết. Y trải qua bao nhiêu áp lực cùng đau khổ, sao có thể keo kiệt không chia sẻ với người khác?

Mấy năm này xảy ra chuyện gì, Diêu Phong đã kể hết đầu đuôi cho Hoàng Khả Khả nghe rồi.

“Kiều Nhiên? Anh cùng hấn ta qua lại?”

Hoàng Khả Khả trợn mắt, Diêu Phong để ý còn thấy hấn có phần tức giận.

Tên này đúng là... Đây là trọng điểm hay sao chứ?

Diêu Phong muốn giải thích chuyện gì, nghĩ một hồi, tại sao y phải giải thích với hấn? Thực sự là ngớ ngẩn mà.

Chuyện không liên quan đến hấn. Hơn nữa, những chuyện đã qua kia không thể coi là có gì đó được. Nếu người khác muốn biết, vậy cứ để hấn biết là được.

Nhưng lúc này Diêu Phong quên mất một chuyện rất quan trọng, đó là tại sao Hoàng Khả Khả lại biết Kiều Nhiên.

Có lẽ y không biết, cũng bởi vì y nói cho Hoàng Khả Khả biết chuyện tình của y và Kiều Nhiên, vị sếp lớn kia cũng bước vào hoàn cảnh giống y. Cho nên khi bạn phụ bạc người khác, sớm muộn có một ngày báo ứng giống như thế sẽ tìm đến. Chỉ là cuối cùng báo ứng này vẫn là chính con người gây ra.

Hoàng Khả Khả biết rõ tính cách cùng thủ đoạn của Kiều Nhiên. Đến cả ông nội hấn cũng từng đánh giá hấn ta: “Tên tiểu tử ấy đủ tàn nhẫn.”

Cho nên Diêu Phong kể ra ngắn gọn nhẹ nhàng như thế, ai biết y đã từng trải qua chuyện gì, chịu đựng chuyện gì. Có thể Kiều Nhiên vẫn tính toán sống người ung dung tự tại. Đời này có lẽ cũng chỉ có Diêu Phong. Có thể Hoàng Khả Khả đau lòng, đau đến mức khó chịu. Bất kể là câu nói nhẹ nhàng của Diêu Phong “Mẹ tôi giết ba, còn định giết tôi nữa.” Hay y một thân một mình ở nơi đất khách quê người làm thuê kiếm tiền đóng học, rồi bị Kiều Nhiên lừa dối... Tất cả đều khiến Hoàng Khả Khả đau lòng. Hắn có lúc ghét chính mình. Từ nhiều năm trước nhìn thấy Diêu Phong, y vẫn luôn xuất sắc tài giỏi, nhưng không hề biết rằng ở phía sau y phải gánh chịu điều gì.

Hắn thích Diêu Phong. Cho tới bây giờ hắn mới hiểu lúc trước hắn chỉ dừng lại ở mức “thích”. Nếu hắn thực sự giống như suy nghĩ của bản thân rằng hắn để ý Diêu Phong như vậy thì sao có thể vừa ra nước ngoài liền không biết bất cứ chuyện gì của Diêu Phong nữa?

Cho nên thực ra hắn còn chưa đủ yêu thích y...

Hoàng Khả Khả tiến lên phía trước, ôm chặt lấy Diêu Phong. Thực ra trước mặt Hoàng Khả Khả, Diêu Phong thực sự rất thấp, cho nên lúc Hoàng Khả Khả ôm lấy y gần như đem cả người đều chui vào ngực mình.

“Ông chủ, tôi vẫn còn thích anh thì phải làm sao bây giờ? Anh có thể cũng thích tôi được không? Tôi không muốn tiếp tục để anh một mình trải qua mọi thứ như thế.”

Mắt Hoàng Khả Khả rất to. Lúc nhìn kỹ bên trong như lấp lánh ánh sao, sáng rực rỡ. Từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn Diêu Phong đã biết, người có một đôi mắt như vậy, dù là y thì cũng không có cách nào từ chối được.

“Tôi...”

Diêu Phong nhíu mày. Lần đầu tiên muốn mở miệng từ chối người khác mà phải suy nghĩ nhiều như vậy.

“Diêu Phong, anh mở máy sưởi là muốn hun chết em à? Suýt chút nữa em đã biến thành heo quay ở ngay trong mộng rồi!”

Lạch cạch một hồi, cửa phòng Hoàng Khả Khả bị đập mở. Người vừa vào thân hình mềm dẻo, chân vẫn gập một góc 90 độ đập trên cửa, thân thể uể oải bước lại gần.

Thẩm Gia Minh nhìn thấy hai người trước mắt, trong lòng thầm nhỏ nước bọt đắng, “Ôi định mệnh!”

Diêu Phong vừa vặn quay mặt về phía cửa, nhìn thấy Thẩm Gia Minh vẻ mặt ngậy dại, tư thế thô lỗ, lườm một cái.

Hoàng Khả Khả không thèm phản bác, dịch đầu Diêu Phong liền hôn xuống. Ông chủ là của hắn. Dù có người ở cạnh Diêu Phong sớm hơn so với hắn, Hoàng Khả Khả cũng không dễ dàng nhường. Không phải không dễ dàng nhường mà là tuyệt đối không nhường!

Môi Diêu Phong rất mềm. Vừa kinh ngạc đã bị Hoàng Khả Khả luồn qua khe hở, đầu lưỡi không chút do dự đi vào.

Lòng ngực như bị thứ gì đè nén. Dường như trong khoảnh khắc sẽ trào ra ngoài. Trong trái tim như tràn đầy cảm xúc, xuất hiện vết nứt, ào ào chảy ra.

[Sư phụ, lòng ta có người.]

Ai đã tát lên khuôn mặt tươi cười của tên to xác phía đối diện? Tay ai vậy, như thế sẽ đau lắm...

Lúc Diêu Phong tỉnh táo lại, đầu Hoàng Khả Khả đã bị đánh lệch về một phía. Dấu tay đỏ rực dần dần hiện lên. Diêu Phong không dám tin nhìn về phía Hoàng Khả Khả. Tay phải hơi tê, trái tim không có lý do mà đau nhói.

15. Chương 15: Bắt Đầu Từ Bây Giờ Chúng Ta Là Tình Dịch

Y... đánh Hoàng Khả Khả

Nội tâm Diêu Phong đau đớn, kêu gào, mà càng nhiều là nỗi khiếp sợ.

Y không thích Hoàng Khả Khả. Đối với việc Hoàng Khả Khả hôn y, y tất như vậy chẳng lẽ lại là có lỗi? Y có làm gì sai đâu. Y chỉ xuất phát từ sự chống cự mà đánh hấn. Đó không phải chuyện dĩ nhiên sao? Nhưng vì cái gì mà khi y nhìn thấy nét thất vọng lặng lẽ khó có thể che giấu của Hoàng Khả Khả lại khó chịu đến vậy...

Trong đầu có bóng dáng một người giống hệt người trước mắt. Rõ ràng là quen thuộc như vậy nhưng dường như đã bị y quên lãng từ lâu.

[Sự phụ, lòng ta có người.]

[Ông chủ, tôi thích anh.]

Lúc trong đầu đang vang lên âm thanh của hai người này, Diêu Phong bỗng cảm thấy muốn khóc.

Không... Y không thích Hoàng Khả Khả, một chút cũng không!

Không cần ngăn đầu lên y cũng biết Hoàng Khả Khả ở trước mặt đang nhìn y chăm chăm. Lặng lẽ như vậy nhưng ánh mắt lại đầy đau thương. Hấn thích một người không phải là điều sai trái, chỉ là hấn đã yêu sai người. Diêu Phong y đời này cũng sẽ không yêu bất kỳ ai. Huống chi là đàn ông, loại tình cảm không được mọi người ủng hộ. Cho nên... có lẽ đừng hại hấn thì hơn.

Rõ ràng từ chối một người đối với y dễ dàng như thế. Nhưng lúc này nói ra lại chẳng có chút chắc chắn nào.

“Tôi... không yêu cậu.”

Diêu Phong không dám ngăn đầu nhìn Hoàng Khả Khả. Không biết tại sao lại thấy chột dạ.

Ánh mắt Hoàng Khả Khả đột nhiên trở nên hung dữ. Thẩm Gia Minh cảm thấy lạnh cả người. Cô không biết Diêu Phong bị Hoàng Khả Khả nhìn chăm chăm cảm thấy ra sao, nhưng cô biết, người đàn ông có ánh mắt như thế không hề giống vẻ hiền lành ở bên ngoài.

Giác quan thứ 6 nhạy bén của nữ nhân nói với Thẩm Gia Minh, Hoàng Khả Khả rất nguy hiểm đối với bất kỳ ai. Chỉ trừ Diêu Phong. Tại sao? Thẩm Gia Minh chỉ biết đó là một loại cảm giác. Nó nói với cô rằng Hoàng Khả Khả rất để ý đến Diêu Phong.

Hoàng Khả Khả nỗ lực áp chế tức giận trong lòng. Hấn không thể mất khống chế, nếu không hấn sẽ làm ra chuyện khiến hấn phải hối hận. Hít thở sâu vài lần, lòng bàn tay Hoàng Khả Khả đã bị móng tay của chính mình đâm chảy máu.

Dần lấy lại bình tĩnh, Hoàng Khả Khả nói với Diêu Phong: “Xin lỗi, là do tôi lỗ mãng. Không sao, tôi sẽ chờ anh.”

Ngẩng đầu, hấn lại nói với Thẩm Gia Minh, “Từ giờ trở đi, chúng ta là tình dịch.”

Hoàng Khả Khả chỉ vào Thẩm Gia Minh, lại chỉ chỉ chính mình. Trực diện tuyên chiến với cô.

Diêu Phong mờ mịt không hiểu gì, bỗng có cảm thấy Thẩm Gia Minh có điều gì đó không thể giải thích được. Bất đắc dĩ lườm một cái, muốn giải thích nhưng cô lại trả lời Hoàng Khả Khả một câu khiến y không thể hiểu nổi cô đang nghĩ gì trong đầu.

“Được, từ giờ trở đi, chúng ta là tình dịch. Nhưng quan trọng là phải cạnh tranh công bằng. Anh không được phép dùng thủ đoạn bỉ ổi.”

Dường như lúc này Diêu Phong mới hiểu được bọn họ đang nói chuyện gì. Thẩm Gia Minh thật là lo chuyện không đủ loạn, sống chết muốn làm lẫn lộn quan hệ của bọn họ.

“Được, Diêu Phong, chúng ta đi. Đừng cùng loại người vóc dáng cao to mà không có đầu óc này đứng chung một chỗ.”

Thẩm Gia Minh tiến lên ôm lấy cánh tay Diêu Phong kéo ra ngoài. Nhìn thấy vậy, Hoàng Khả Khả đưa tay muốn kéo y trở lại, nhưng còn chưa đụng tới ống tay áo Diêu Phong đã thu trở về. Trên bàn tay dính đầy máu. Lúc giờ tay ra máu từng giọt chảy xuống, dường như bị thương không nhẹ. Ban này chính mình làm ra vết thương này sao?

Hoàng Khả Khả đi trước một bước đem vết máu dưới chân che đi, chỉ trừng mắt nhìn Thẩm Gia Minh. Nếu ánh mắt có thể giết người có lẽ cô đã bị chết cả trăm lần. Giấu tay ra phía sau là sợ Diêu Phong nhìn thấy sao? Ngủ ngốc!

Mãi đến tận khi Thẩm Gia Minh kéo Diêu Phong rời đi, qua cánh cửa vẫn nhìn thấy Hoàng Khả Khả đứng tại chỗ, hai mắt căm tức cô, dường như muốn xuyên thủng một cái lỗ trên người cô.

Cửa đóng lại, Hoàng Khả Khả mới đem tay từ phía sau lấy ra. Quả nhiên trên sàn nhà đã xuất hiện vết máu. Hoàng Khả Khả lấy vải tờ giấy đem máu trên mặt đất lau đi.

Diêu Phong sợ máu. Đừng nhìn y bộ dáng không sợ trời không sợ đất, thực ra đến con gà cũng không dám giết. Chính hắn tại sao lại biết chuyện ấy? Hoàng Khả Khả ngồi chồm hổm trên mặt đất một lúc lâu cũng không nghĩ ra nguyên do. Hắn chỉ biết là Diêu Phong sợ máu.

Đem giấy dính đầy máu ném vào thùng rác, Hoàng Khả Khả bắt đầu xử lý vết thương của mình. Y vẫn không đổi được tính cáu kỉnh. Tâm trạng đầu phải thứ hắn nói không chế là có thể không chế được. Nhưng cũng may là không dọa sợ Diêu Phong.

16. Chương 16: Ôn Nhu Lúc Nửa Tỉnh Nửa Mê

Bắt đầu từ ngày mai, hắn vẫn có thể làm một nhân viên bình thường trong cửa hàng của y không? Hoàng Khả Khả khẽ lắc đầu. Quá mệt mỏi, thật không muốn nghĩ nhiều nữa.

Nhưng buổi tối thật khó chịu ngủ nổi. Ban ngày ngủ nhiều như thế, lại trải qua chuyện như vậy, Hoàng Khả Khả có muốn ngủ cũng ngủ không nổi. Chỉ cần nhắm mắt là sẽ nghĩ đến Diêu Phong đang ở cạnh cô gái xấu xa kia. Không cam lòng!

Rõ ràng tối qua vẫn còn cùng mình ngủ chung một giường nhưng bây giờ lại chui vào chăn của nữ nhân khác.

Không đúng! Sao lại cảm thấy chua chát như vậy?

Hoàng Khả Khả một mình trong phòng không biết tự mình đối đáp bao nhiêu lần, đến lúc phát hiện ra cũng đã khuya lắm rồi. Thật bức bối. Hắn bực tay qua loa liền ra ngoài.

Diêu Phong ở phòng khách. Sô pha không lớn, xoay người là có thể ngã xuống. Không thể không nói, Diêu Phong lớn lên rất ưa nhìn. Giống như lúc này quan sát ở khoảng cách gần, Hoàng Khả Khả phát hiện khoe miệng thường ngày vẫn luôn kéo căng của Diêu Phong rốt cuộc mềm mại xuống. Chỉ là giữa hai lông mày có nếp nhăn rất sâu, khiến Hoàng Khả Khả hận không thể đem nó là phẳng.

Ghế sô pha rất nhỏ. Đầu Diêu Phong gối lên gối dựa, cẳng chân lộ ra ngoài ghế. Có lẽ vì lạnh, y đem gối ôm trong lòng nhấc lên ôm trước ngực.

“Kha nhi...”

Âm thanh Diêu Phong rất nhẹ, gần như thì thầm. Có lẽ Hoàng Khả Khả rất thính mới nghe được hai chữ kia.

Không biết tại sao, hắn bỗng nhớ tới giấc mơ lúc trước. Người đàn ông kia ôm mình, coi hắn như vật báu ôm vào ngực. Đem nhiệt độ cơ thể của mình phân cho hắn để hắn không bị đông chết trong lúc băng tuyết ngập trời.

Là Diêu Phong...

Hoàng Khả Khả tin chuyện kiếp trước kiếp này. Bởi hắn từ nhỏ thường mơ thấy chính mình, mơ thấy sư phụ. Tuy nói là sư phụ nhưng lại nhỏ hơn hắn bảy tuổi. Hắn coi người kia là người thân, thậm chí so với người thân còn muốn thân thiết hơn.

Hoàng Khả Khả đưa tay ra nhẹ nhàng xoa gò má Diêu Phong. Hắn và Diêu Phong gặp gỡ không phải ngẫu nhiên mà là định mệnh. Mà hắn biết, kiếp này hắn còn trả lại món nợ cho Diêu Phong. Đời trước nhất định là mình đã thiếu nợ Diêu Phong rất nhiều. Cho nên đời này mới bị y kìm hãm khắp nơi.

Có lẽ Hoàng Khả Khả nặng tay, Diêu Phong khẽ nhú mồm, mơ mơ màng màng mở mắt ra nói: “Kha nhi, làm sao vậy?”

Hoàng Khả Khả sững sờ, nhẹ nhàng mở miệng: “Không có gì, sư phụ mau ngủ đi.”

Diêu Phong khép hờ mắt, khẽ cười bắt lấy tay Hoàng Khả Khả, ngủ vô cùng an ổn.

Tay Diêu Phong rất lạnh, Hoàng Khả Khả cầm trong tay cảm thấy như đang cầm khối băng. Nhưng hắn không nỡ buông ra. Dù chỉ có một chút thời gian có thể ở cạnh Diêu Phong, như vậy cũng đủ rồi. Không cần quá mức tỉnh táo. Chỉ cần hành động trong lúc nửa tỉnh nửa mê cũng đủ để Hoàng Khả Khả thụ sủng nhược kinh.

Hoàng Khả Khả nhìn chằm chằm gương mặt của Diêu Phong lúc ngủ say hồi lâu, nhịp tim không ngừng tăng số. Không nhận được khẽ hôn Diêu Phong một cái. Hắn bỗng rút tay ra, nhìn Diêu Phong chớp mắt như muốn tỉnh, trong lòng thấp thỏm.

Nếu để Diêu Phong biết hắn thừa dịp y ngủ đối với y làm ra chuyện gì, chắc mình sẽ bị đánh chết mất! Hoàng Khả Khả muốn trốn nhưng phòng khách lớn như thế, ngay cả một vật che chắn cũng không có. Vừa quay đầu lại đôi mắt Diêu Phong đã mở ra từ bao giờ, ở trong bóng tối nhìn hắn. Hoàng Khả Khả rùng mình một cái.

“Cậu đang ở đây làm cái gì?”

Thanh âm của Diêu Phong rất lạnh, Đặc biệt là lúc hạ thấp giọng, khiến người ta không rét mà run.

“Không... Không có gì...”

Chỉ ở trước mặt Diêu Phong Hoàng Khả Khả mới có thể bị nói lấp như vậy. Diêu Phong quả nhiên khắc chế hắn. Trước mặt y, đến cả thở mạnh Hoàng Khả Khả cũng không dám.

Diêu Phong thực sự cảm thấy mình bị Hoàng khả Khả trêu tức đến phát điên rồi. Y vậy mà mơ thấy chính mình chủ động hôn Hoàng Khả Khả. Vừa mở mắt ra chỉ thấy Hoàng Khả Khả như con chó ngốc ngếch đứng bên cạnh. Nghĩ thầm chắc chắn hắn thừa dịp mình ngủ mà làm gì đó. Âm thanh lập tức lạnh xuống.

17. Chương 17: Kiếp Trước (phần 1)

Nhìn thấy Hoàng Khả Khả bộ dáng bị tóm gáy, Diêu Phong càng chắc chắn suy đoán của mình. Chỉ là đối mặt với loại dáng vẻ cô vợ nhỏ chịu uất ức này Diêu Phong không tức giận nổi. Muốn trào phúng hắn vài câu, mắng hắn vài câu, nhưng lời nói đến bên miệng chợt phát hiện dường như mình ngay cả nói cũng không nói nổi nữa.

[Sư phụ, ta không dám nữa...]

Đôi mắt dâng đầy nước như oan ức, Diêu Phong nhìn thấy chính mình giờ tách trà nhàn nhã nhấp một hớp nhỏ. Đối diện là hài tử bị ép đứng trung bình tấn. Không thể không nói hài tử đứng trung bình tấn rất chuẩn, chỉ là dưới mõng đốt hương, đỉnh đầu đội bát chứa đầy nước bên trong.

Chẳng qua bao lâu, chân đứa bé run lên, nước trong bát sánh ra một ít.

[Không được làm đổ nước. Trung bình tấn hai canh giờ, coi như cảnh cáo.]

Diêu Phong nhìn chăm chăm người trước mắt, là khuôn mặt của mình, ngay cả giọng nói cùng đều giống hệt. Chỉ là... y để tóc dài, mặc cổ trang.

Đôi mắt đứa bé vốn đen đến mức tỏa sáng, khi nghe câu này thì càng sáng hơn.

Dáng vẻ hưng phấn này giống như bốn tiếng kia không quá khó khăn để nhận nhận. Chân mới đứng tấn lại run lên.

Diêu Phong nhìn thấy “mình” không nói câu nào, đặt cái chén trong tay xuống liền đi thẳng, không hề quay đầu lại. Nhưng đứa trẻ đứng trung bình tấn kia liên tục nhìn chăm chăm bóng lưng y. Lúc đôi mắt trong suốt như mắt nai nhìn về phía y, mang theo si mê, còn có thất vọng.

Thực ra, đứa bé này rất thành thật. “Mình” để nó đứng phạt suốt hai canh giờ nó liền đứng đàng hoàng suốt hai canh giờ. Lúc chân run lên, nước trong bát suýt đổ ra, sợ y đến liền ngồi xổm xuống, quần bị cháy thủng vài cái lỗ.

Diêu Phong không nhận được bật cười.

Quay người lại, y thấy “mình” đứng trên cầu, xung quanh toàn tuyết trắng. Y đứng trong tuyết, mi mắt sụp xuống không biết đang suy nghĩ đến điều gì. Môi quật cường mím chặt đến trắng bệch, sắc mặt cũng không tốt, dường như bị bệnh.

Nhìn về phía cánh cửa lớn, đợi đến lúc nó cọt kẹt một tiếng mở ra, một người đi tới. Trên người áo khoác to sụ. Diêu Phong nhìn thấy “mình” trong phút chốc giương mắt lên, nhìn về phía người kia bằng ánh mắt đầy vui vẻ.

Chờ đến gần Diêu Phong mới nhìn rõ dáng dấp của người kia, dường như ... khá giống Hoàng Khả Khả.

Đến lúc người kia đi lên cầu, y muốn ra đón lại va phải người bên cạnh. Hóa ra phía sau người kia còn có một đứa bé môi hồng răng trắng, vô cùng xinh đẹp. Người kia chẳng thèm liếc y lấy một lần, mặc đứa trẻ kia kéo lấy tay, đi vào nhà.

Có phải do tuyết rơi quá mức lạnh lẽo? Diêu Phong thấy thân thể của “mình” run lên bần bật.

Đêm trăng tròn, tuyết rơi dày đặc. Y đến gần một cây hoa mai. Y đi từ bên ngoài vào, dọc đường đạp lên nền tuyết, vang lên những tiếng loạt xoạt.

Cuối cùng đi tới trước một cánh cửa. Y đứng bên ngoài hồi lâu, xác định người bên trong đã ngủ say mới khe khẽ đẩy cửa bước vào.

Trên chiếc giường nhỏ trong gian phòng có hai người đang nằm. Là nam nhân lớn lên giống hệt Hoàng Khả Khả cùng đứa trẻ kia. Y giơ tay lên, điểm huyệt ngủ của hai người.

Gian phòng rất tối, Diêu Phong nhìn thấy “mình” lấy ra dao găm từ trong tay áo.

Muốn giết người sao? Lúc y đang nghi hoặc, thấy “mình” cắt rách cổ tay, dường như không hề cảm thấy đau đớn, đưa đến miệng người kia.

Lúc sắp chạm đến môi người kia, đột nhiên tay bị nắm chặt, máu tươi chảy tràn ra.

“Người đang làm cái gì?”

Diêu Phong cảm thấy người kia đang tức giận, không khỏi rùng mình một cái.

Y thấy “mình” rút tay về, máu tươi vì thế cứ chảy xuống đất như không thể dừng lại.

Người kia lạnh lùng nhìn lướt qua tay của “y”, cười lạnh nói: “Người đừng cho rằng làm như vậy thì ta sẽ thương hại người.”

“Đừng... Kha nhi, coi như ta van con được không? Con uống đi. Nếu không con sẽ không chịu đựng nổi...”

“Y” cầu xin kẻ khác như thế thật khiến người ta chán ghét. Diêu Phong không vui nhàu mày.

“Không cần người quan tâm.”

“Y” cuống lên, gỡ thủ đoạn, thừa dịp người kia kinh ngạc hôn xuống.

Nếu nói từ từ, không bằng nói là mạnh bạo cưỡng ép truyền máu cho hắn. Còn chưa kịp đem máu trong miệng đút hết cho người kia, trên mặt bị tát thật mạnh.

Ngẩng đầu lên, người kia dữ tợn nắm chặt tay y, đặt y dưới người.

“Người muốn bò lên giường của ta như thế sao?”

Sắc mặt “y” trong nháy mắt biến đổi, trắng bệch nhưng lại không bình thường khê đỏ lên.

“Không... A!”

Môi bị cắn rách, máu tươi tràn ra.

Dường như Diêu Phong đoán được chuyện sau đó là gì, y không muốn nhìn nữa nhưng vẫn không khống chế được mà thấy tất cả.

Y nghe thấy người kia châm biếm “mình”, “Vậy ta sẽ cho người được nguyện ý.”

18. Chương 18: Kiếp Trước (phần 2)

Người đàn ông kia thật đáng sợ, rõ ràng có khuôn mặt hiền lành giống hệt Hoàng Khả Khả nhưng lại thương tổn đến “mình” một cách tàn nhẫn như thế.

Diêu Phong thấy “mình” bị đặt dưới thân người kia, quần áo bị cởi ra, khuôn ngực lồ lộ trong không khí. Tay người nọ vừa chạm tới, y hoảng sợ run lên. Y tránh không thoát, tay bị giữ chặt lấy. Người kia như không thấy máu chảy ra, tay kia nhanh chóng kéo áo “y” lên, quần cũng bị kéo xuống...

“Kha nhi...”

Kha nhi... Diêu Phong nghe thấy âm thanh run rẩy của “chính mình”.

“Đừng làm chuyện khiến con hối hận, được không?”

Đến lúc này, Diêu Phong không ngờ rằng “mình” vẫn còn nghĩ đến việc người kia có hối hận hay không. Thật tốt, đây nhất định không phải mình. Y mới không đàn bà như thế, sắp bị dẫn vật đến chết còn muốn nghĩ cho người khác.

Nếu có thể chạm vào bọn họ, nhất định Diêu Phong sẽ đi tới cho “y” một cái tát, sau đó cắt đứt cái đó của kẻ có khuôn mặt giống Hoàng Khả Khả kia.

Người kia chợt sững sốt, nhưng chỉ trong chớp lát. Sau một khắc, từ đầu giường lấy ra một chiếc bình sứ, tùy tiện đổ ra mấy viên thuốc, nhét vào người “y”...

Diêu Phong không muốn nhìn nữa. Y biết đây là mộng, nhưng giấc mộng này quá mức chân thực, cũng khiến người ta quá mức đau khổ.

Viên thuốc trong người Diêu Phong tan ra, dường như có tác dụng thúc tỉnh. Khuôn mặt y vốn đã hồng lại càng đỏ rực lên, ánh mắt mơ màng.

Hoàng Phủ Kha buông lỏng bàn tay kiềm chế Nghiêu Phong, dùng ánh mắt như đang nhìn một tên hề mà nhìn Nghiêu Phong chịu đựng giày vò. Dường như cổ nén cảm giác không dễ chịu, trán Nghiêu Phong toát mồ hôi. Trong cơ thể rất nóng, không ngừng kích thích tri giác của y.

(Từ đoạn này xuất hiện 2 cái tên Nghiêu Phong và Hoàng Phủ Kha, mình đoán là tên của công thụ ở kiếp trước.)

Ngẩng đầu nhìn lên thấy Hoàng Phủ Kha đang dùng vẻ mặt nghiền ngẫm chăm chú nhìn y, Nghiêu Phong bỗng hiểu ra. Hóa ra cũng chỉ là muốn nhìn bộ dáng này...

Thật nhục nhã...

Lần đầu tiên Nghiêu Phong có cảm giác nhục nhã oan ức đến vậy, không ngờ lại là do người trước mặt y đã nuôi từ nhỏ đến lớn. Tâm dần nguội lạnh.

Cắn chặt răng không để thanh âm xấu hổ phát ra. Máu trên tay còn đang chảy ồ ồ. Đầu Nghiêu Phong bắt đầu quay cuồng.

“Hoàng... Phủ Kha... A!...” Nghiêu Phong cắn chặt môi. Môi vốn trắng bệch lại bị y cắn chảy máu đầm đìa. Không biết từ khi nào trên mặt đã đầy nước mắt, tầm nhìn mờ hồ...

“Kể từ ngày hôm nay, sư đồ ta và ngươi, ... Ân, đoạn, nghĩa, tuyệt!”

Mỗi câu đều thật gian nan. Chờ nói xong, Nghiêu Phong nôn ra máu tươi. Một ngum lại tiếp một ngum, thấm ướt áo chính mình.

Hoàng Phủ Kha không thể tin nổi mà nhìn chằm chằm Diêu Phong. Từ nhỏ đến lớn hẳn chỉ thấy Nghiêu Phong khóc đúng một lần. Một lần duy nhất. Lúc đó Nghiêu Phong tưởng rằng Hoàng Phủ Kha sắp chết... Mà lần này, Nghiêu Phong khóc nói với hắn: “Từ nay về sau, sư đồ ân đoạn nghĩa tuyệt...”

Hắn cảm thấy dù là bất kể thứ gì cũng không thể cứu vãn được nữa. Hoàng Phủ Kha còn cho là Nghiêu Phong trước sau vẫn là quả hồng mềm mại hắn muốn làm gì thì làm. Hắn vẫn cho là sư phụ sẽ luôn nhường hắn. Bất luận hắn thương tổn y thế nào y cũng sẽ không rời khỏi mình, không hề phản kháng.

Là mình đã sai rồi sao?

Đột nhiên Nghiêu Phong đẩy mạnh Hoàng Phủ Kha, lao đảo chạy ra ngoài cửa. Mãi đến khi từ ngoài cửa phát vọng vào tiếng rào rào, Hoàng Phủ Kha mới bừng tỉnh lại, vội vàng đuổi theo.

Nghiêu Phong rơi xuống nước rồi.

Không... là tự y nhảy vào.

Hoàng Phủ Kha đứng trên cầu, nhìn mặt hồ lạnh lẽo nổi lên một vòng gợn sóng lớn. Đầu óc còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã nhảy xuống.

Nước hồ rất lạnh, hắn vừa nhảy vào liền có cảm giác chính mình sắp đông cứng.

Hắn nắm lấy Nghiêu Phong, nhanh chóng trôi lên mặt nước. Lúc đưa Nghiêu Phong ra khỏi nước, Hoàng Phủ Kha mới phát hiện y đã ngất. Cổ tay vốn còn đang chảy máu đã bị nước hồ rửa trắng bệch, dường như đông cứng đến mức cầm máu.

“Người đâu, gọi đại phu! Mau gọi đại phu!”

Nhìn thân thể lạnh lẽo không nhúc nhích của Nghiêu Phong, trong lòng Hoàng Phủ Kha bỗng nổi lên sợ hãi. Lúc này hắn mới phát hiện mình sợ Nghiêu Phong cứ như thế đi mất. Thực sự vô cùng hối hận. Rất nhiều chuyện chỉ khi làm rồi Hoàng Phủ Kha mới biết hóa ra mình sẽ hối hận, giống như lúc này.

19. Chương 19: Kiếp Trước (phần 3)

Nghiêu Phong nói từ nay về sau, sư đồ bọn họ ân đoạn nghĩa tuyệt...

Rốt cuộc đã làm tổn thương trái tim Nghiêu Phong. Bây giờ Hoàng Phủ Kha thấy vô cùng hối hận. Tại sao hắn lại làm chuyện khiến Nghiêu Phong thống khổ như thế?

Hắn luôn tuân theo quy củ, chưa từng làm chuyện gì quá mức với Nghiêu Phong, nhưng vừa nãy...

Hoàng Phủ Kha nhú mày. Hắn không muốn làm như vậy. Nhưng nhìn Nghiêu Phong đứng trong tuyết đợi hắn trở về, hắn đau lòng nhưng lại có phần cảm ghét. Hắn cảm ghét điều gì? Hắn luôn cảm ghét Nghiêu Phong lúc nào cũng đối xử tốt với hắn, ghét Nghiêu Phong dù biết rõ tình cảm của hắn nhưng vẫn cứ coi như không hề biết gì.

Nhưng Nghiêu Phong không sai. Hoàng Phủ Kha hẳn yêu Nghiêu Phong, lẽ nào y nhất định phải chấp nhận hẳn?

Lúc này nên buông tay đi. Trải qua chuyện vừa rồi, bọn họ mãi mới có một chút gắn kết lại bị chính tay hắn chặt đứt. Đây là hắn tự làm tự chịu, cũng là đáng đời hắn.

Đại phu lấy ra giấy bút, chấm chút mực, một bên viết một bên lẩm bẩm.

“Lúc nào rồi mới mời đại phu, tạm thời ta sẽ bảo đảm y sống thêm vài ngày. Các người sớm chuẩn bị hậu sự đi.”

Hoàng Phủ Kha đứng phắt dậy, nắm cổ áo đại phu nhấc lên, trợn tròn mắt.

“Người nói cái quái gì vậy? Người mới là người phải chuẩn bị hậu sự đấy!”

Đại phu hơn năm mươi tuổi bị hắn mắng nhất thời nổi giận, mặt đỏ chót, trào phúng nhìn Hoàng Phủ Kha.

“Ha ha... người trẻ tuổi. Ta đây chưa từng thấy trường hợp nào độc ngấm đến tận xương mà vẫn còn sống được. Ngoài ra mấy ngày nay thân thể y đã sớm yếu đến mức không chống đỡ nổi nữa. Dù lúc trước y có vật áp chế độc tính thì thân thể này cũng không thể chịu đựng thêm nữa. Ta có lòng tốt giúp người, xem ra bây giờ không cần nữa rồi.”

Đại phu giẫy khỏi tay Hoàng Phủ Kha, dọn dẹp hòm thuốc của mình.

Hoàng Phủ Kha không thể tin nổi, hắn căn bản không tin. Rõ ràng ngày hôm qua Nghiêu Phong vẫn bình thường, bây giờ lại nói y sắp chết?

“Chờ đã!”

Hoàng Phủ Kha chặn đại phu sắp rời đi lại.

Dường như đại phu xem thấu ý nghĩ của Hoàng Phủ Kha, cất cao giọng nói: “Ta sẽ nói cho người biết. Độc của y rất khó giải lại trúng độc từ mười năm trước, cũng có thể là lâu hơn. Tóm lại người chờ chuẩn bị hậu sự đi.”

Đại phu xách hòm thuốc, đi về phía trước, bỗng nhiên dừng bước.

“Được kia là người hạ?”

Hoàng Phủ Kha nhất thời không kịp phản ứng.

Ánh mắt đại phu nhìn về phía hắn bỗng trở nên khinh thường.

“Đoạn tỵ, thật buồn nôn!”

Sắc mặt Hoàng Phủ Kha trong nháy mắt biến đổi, siết chặt nắm đấm, nỗ lực áp chế ý muốn giết chết gã đại phu kia

20. Chương 20: Một Ngày Nào Đó, Anh Sẽ Thích Tôi

Diêu Phong vừa tỉnh làm Hoàng Khả Khả sợ hết hồn, không ngờ lại khép mắt tiếp tục ngủ.

Hoàng Khả Khả đứng cạnh ghế sofa. Hắn không biết Diêu Phong mơ thấy chuyện gì, nhưng hắn biết nó khẳng định có liên quan đến hắn. Mà dường như y rất khó chịu, dù ở trong mơ cũng nhíu chặt lông mày.

Hoàng Khả Khả không nhịn được đưa tay ra, giống như an ủi mà vỗ về gò má Diêu Phong.

“Một ngày nào đó, tôi sẽ khiến anh thích tôi. Dù không thể tôi cũng muốn đem nợ nần kiếp trước trả lại hết cho anh.”

Kiếp trước, rốt cuộc Nghiêu Phong thiếu nợ Hoàng Phủ Kha cái gì? Thực ra y chẳng làm gì sai cả, y chỉ sai vì đã mềm lòng.

Có trách thì trách y mềm lòng, gây ra sai lầm lớn.

Hoàng Khả Khả trở về phòng cầm chân đắp lên người Diêu Phong.

Nếu như dùng một loại động vật để miêu tả Diêu Phong, con vật đầu tiên Hoàng Khả Khả nghĩ đến nhất định là con cua. Bề ngoài nhìn như dữ dằn, còn quơ hai cái càng thật lớn lên hoành hành ngang ngược, xuyên thủng tất cả mọi thứ. Nhưng thực ra y đem mình ẩn giấu thật sâu, đem vẻ mặt kiên cường không dễ chọc đến hiển lộ trước mặt mọi người, lại đem vẻ yếu đuối của bản thân che giấu dưới vẻ lạnh lùng nghiêm nghị ấy.

Thực ra y rất nhát gan. Nhưng càng nhát gan, càng dễ bị thương. Y liền giấu thật sâu, vờ như mình rất hung hăng. Nhưng như vậy rất mệt, vô cùng mệt.

Tất cả mọi người đều nhìn vẻ ngoài của y, cho rằng y rất mạnh mẽ. Cho rằng bất cứ chuyện gì cũng có thể dựa vào y giải quyết. Nhưng lại không biết rằng bởi vì bọn họ nghĩ như vậy mới khiến Diêu Phong cảm thấy không có nơi để dựa dẫm, chỉ có thể nhờ vào chính mình.

Hoàng Khả Khả rất muốn tạo cho Diêu Phong một nơi tránh gió, một lồng ngực kiên cố đáng tin cậy. Có thể Diêu Phong từ đầu đến cuối đều sẽ không lui về phía sau, không chịu tiếp nhận cái ôm của hắn. Bởi Diêu Phong vốn đã quen một mình, không dựa dẫm vào bất kỳ ai. Cũng chỉ biết tiến về phía trước, chưa bao giờ lùi về sau.

“Nhưng anh có biết không, tôi rất muốn đánh gãy chân anh, khiến anh không thể đi đâu được, chỉ có thể ở bên cạnh tôi...”

Hoàng Khả Khả ở trong không trung vẽ ra khuôn mặt của Diêu Phong. Hành động đó không còn là kẻ ngốc như mọi ngày. Hắn muốn giữ lấy Diêu Phong rồi lại không muốn khiến y mất đi tự do. Hắn muốn cho Diêu Phong một nơi dựa dẫm, rồi lại không muốn thay đổi cách sống của y.

Thực ra Diêu Phong như bây giờ cũng rất tốt. Bực bội liền trút ra, khó chịu thì đánh hắn...

“Tôi đồng ý để anh đánh cả đời, chỉ cần anh đồng ý để tôi ở lại bên cạnh anh.”

Hoàng Khả Khả muốn đem tất cả suy nghĩ của hắn về Diêu Phong nói cho y nghe. Nhưng bây giờ như vậy khiến hắn cảm thấy mình thật đáng thương. Chuyện gì cũng chỉ có thể nói cho chính mình nghe. Rõ ràng người kia đang ở trước mắt mà không dám nói với y.

“Anh một mình nói những lời này có tác dụng gì sao? Anh ấy đâu nghe thấy.”

Thanh âm của Thẩm Gia Minh đột nhiên vang lên. Hoàng Khả Khả đứng bật dậy, thấy cô dựa vào cánh cửa, vẻ mặt xem thường.

“Tôi thích vậy đấy, cô quản được sao?”

Hoàng Khả Khả sợ đánh thức Diêu Phong, cố gắng đè thấp giọng. Thẩm Gia Minh cảm thấy rất buồn cười, muốn cười ra tiếng lại bị Hoàng Khả Khả trừng mắt. Dáng vẻ kia chẳng khác nào gà mẹ bảo vệ con.

“Anh không cần cẩn thận từng li từng tí như vậy. Diêu Phong ngủ say như chết, sét đánh cũng không tỉnh đâu.”

Thẩm Gia Minh chỉ đơn giản là cười Diêu Phong ngủ như chết, vào tai Hoàng Khả Khả lại biến thành cô cố tình khoe khoang mình hiểu Diêu Phong đến mức nào.

Trong lòng thầm mắng một câu nữ nhân chết dẫm. “Ha ha, tôi cứ thích thế. Cô con mẹ nó bớt nói nhảm.”

Mắng xong quay người trở về phòng mình. Muốn đẩy cửa nhưng sợ làm Diêu Phong tỉnh lại nên cố hết sức nhẹ chân nhẹ tay.

“Cô đừng hòng cướp người của tôi.”

Trước lúc đóng cửa còn nói một câu, gần giọng dọa nạt Thẩm Gia Minh. Chỉ ánh mắt cũng có thể bắn thủng ra vô số lỗ trên người cô.

Thẩm Gia Minh cố nén cười. Nói thật cô không tin lời nói đùa của tên ngốc này. Nếu đúng là đùa giỡn thì lúc bình thường nhất định là hần giả ngu. Ban nãy hần khôn ranh chẳng khác nào sói giả, nào còn vẻ thành thật đáng yêu?

Nhưng lúc này Thẩm Gia Minh đang cùng hần tranh giành...

21. Chương 21: Khu Vui Chơi

“Diêu Phong, Diêu Phong! Tối hôm qua nhìn trên bản đồ em có thấy gần nhà anh có khu vui chơi đúng không?”

Tinh thần Thẩm Gia Minh không thể tốt hơn, nhưng Hoàng Khả Khả lại có cảm giác phiền nhiễu như ruồi nặng, hận không thể một phát đập chết cô.

Diêu Phong không trả lời, vẫn như cũ bận rộn sắp xếp bàn, không có chút động tĩnh gì.

Thẩm Gia Minh cũng có lúc rất bức tính cách này của Diêu Phong. Không nóng không lạnh, đối với ai cũng đều lạnh lùng. Dù trời sắp xuống y cũng không lay động, chuyện gì cũng phải chờ y làm xong việc trong tay rồi mới nói.

Thẩm Gia Minh chờ thật lâu, lúc thì nhìn Diêu Phong bày biện bàn, lúc lại theo y lấy vật liệu. Đường như Diêu Phong luôn luôn bận bịu không bao giờ hết việc. Đáng vẻ Thẩm Gia Minh trở nên nôn nóng, bám vào ống tay áo y lắc lắc.

“Có đúng không, đúng không? Chúng ta đi chơi đi được không?”

Diêu Phong ngẩng đầu nhìn Thẩm Gia Minh, không nói lời nào.

Trong lòng Hoàng Khả Khả không ngừng cười nhạo Thẩm Gia Minh nhiệt tình mà bị hờ hững, không có chuyện gì lại đi nếm mùi thất bại. Còn hy vọng Diêu Phong dẫn cô đến khu vui chơi? Nằm mơ đi! Nhưng một giây sau Hoàng Khả Khả liền bị choáng váng.

Diêu Phong thả đồ trong tay xuống, bẹo má Thẩm Gia Minh. Thật sự không có cách nào từ chối mỗi khi cô làm nũng. Nghiến răng nghiến lợi nói: “Được rồi, tôi dẫn em đi được chưa?” Thẩm Gia Minh nhảy lên ôm lấy Diêu Phong, rất vui mừng.

Hoàng Khả Khả đứng một bên sững sờ, ngây ngẩn nhìn bọn họ.

“Khu vui chơi có vòng quay khổng lồ không? Em muốn ngồi cái đó. Còn nữa, em thích nhất là nhà ma. Nơi đó có nhà ma không?”

Thẩm Gia Minh giả bộ mặt quỷ đứng trước mặt Diêu Phong lắc lư, bị y đuổi ra ngoài. Hoàng Khả Khả bị dọa sợ đứng như trời trồng, thân thể không tự chủ lùi về phía sau mấy bước.

“Em còn muốn đi trượt băng?”

Hoàng Khả Khả đứng lặng một bên, nhìn hai người bọn họ, dường như không thể bước vào thế giới của bọn họ.

“Hay ngày hôm nay đóng cửa sớm, chúng ta đi khu vui chơi?”

Nghe từ “chúng ta” kia, Hoàng Khả Khả bỗng thấy chói tai. Lời nói từ miệng Diêu Phong phát ra lại khiến Hoàng Khả Khả hận không thể xoay người rời khỏi.

Hần đang bị cô lập sao? Từ sáng Diêu Phong đã không thèm nhìn hần một lần. Hoàn toàn coi hần như không khí, giống như hần không tồn tại vậy. Hoàng Khả Khả rất muốn lôi kéo Diêu Phong, đột ngột nhắc

đến sự tồn tại của chính mình. Nhưng Thẩm Gia Minh lại nhanh hơn hần một bước. Lú ra lú rú mãi, đoán chừng kiếp trước chính là hóa thân từ chim mà ra.

Hoàng Khả Khả đầy bụng bức bối, thậm chí còn không nhận ra tầm mắt của Diêu Phong.

“Tất cả cùng đi.”

Hoàng Khả Khả ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt không thể tin nổi vừa vịn dụng vào tầm mắt lạnh nhạt của Diêu Phong. Bỗng cảm thấy tim đập nhanh.

Nhìn xong y lại cùng Thẩm Gia Minh trò chuyện. Rốt cuộc bọn họ đang nói chuyện gì, Hoàng Khả Khả không có tâm tư nghe hết. Trong đầu tất cả đều là câu nói ban nãy của Diêu Phong cùng ánh mắt lạnh nhạt ban nãy.

Diêu Phong cho y cơ hội sao? Hay chỉ đơn thuần là đang thương hại hần?

Tâm tình Hoàng Khả Khả rất phức tạp.

Thật ra, hần rất muốn cùng Diêu Phong một tác không rời. Nhưng bây giờ nhìn Diêu Phong cùng Thẩm Gia Minh ở cạnh nhau, hần muốn che mắt bịt tai để mình không phải nhìn thấy, nghe thấy bất cứ thứ gì. Như vậy ít nhất hần vẫn sẽ cho rằng Diêu Phong dù là đối với ai cũng như nhau, không có ngoại lệ. Như vậy, sẽ tốt hơn bây giờ.

Bạn có thể tưởng tượng được loại cảm xúc này sao? Người mình thích đang ở trước mắt. Công khai tỏ tình không được tiếp thu, thậm chí là bị căm ghét. Mà bây giờ ngay trước mắt mình thân mật với người khác, không hề quan tâm đến suy nghĩ của mình. Ngay cả ánh mắt tình cờ chạm nhau cũng thật lạnh lùng.

Hoàng Khả Khả buồn bực trong lòng, muốn tìm cách phát tiết, nhưng mà phát ra rồi thì phải làm thế nào? Hần phải nhịn, không thể bạo phát.

“Hoàng Khả Khả, đi thôi! Mau lên đường!”

Chờ đến lúc hồi thần lại, Thẩm Gia Minh cùng Diêu Phong đã chuẩn bị xong đi ra ngoài rồi. Hoàng Khả Khả muốn đuổi theo nhưng đôi chân như bị đóng đinh tại chỗ, nặng nề đến mức không thể nào cất bước nổi.

Đưa lưng về phía hần, Diêu Phong gơ cổ tay lên, nhìn đồng hồ một cái, khẽ than.

“Đi mau, tối còn phải về sớm.”

Diêu Phong chờ hần, vẫn chưa bước ra khỏi cửa. Hoàng Khả Khả đột nhiên muốn cười lớn. Trừ cười, hần không biết làm thế nào mới biểu đạt được cảm xúc của mình lúc này. Hần mới không muốn khóc.

“Ông chủ... Tôi yêu anh chết mất!”

Hoàng Khả khả lao tới.

“Biến!” Diêu Phong lạnh lùng nói.

Đây mới là Diêu Phong, là người hần quen thuộc. Không cần đối xử quá tốt với hần, chỉ cần lại nghe được những câu Diêu Phong thường nói với y thì Hoàng Khả Khả đã thấy yên tâm rồi.

Cánh cửa khép lại, chuông gió leng keng kêu lên. Hoàng Khả Khả cảm thấy có lẽ hôm nay là một ngày may mắn

22. Chương 22: Oán Niệm Của Cầu Độc Thân

Hần tính toán sai rồi!...

Đi vào khu vui chơi, thứ đầu tiên Thẩm Gia Minh đi là nhà ma. Hoàng Khả Khả cảm thấy quá tẻ nhạt không có ý định đi vào nhưng lại sợ Thẩm Gia Minh lợi dụng nhà ma làm chuyện gì đó với Diêu Phong. Đắn đo một hồi, Hoàng Khả Khả cũng mua vé vào theo.

“Ha ha ha! Diêu Phong anh nhìn này, em bắt được anh ta rồi.”

Thẩm Gia Minh tuyệt đối là ma quỷ. Ba người đi vào nhà ma, Hoàng Khả Khả là người đầu tiên bị trêu chọc. Người đóng giả thành ma nữ không biết từ chỗ nào xông ra, cánh tay lạnh lẽo khoác lên vai hắn. Hoàng Khả Khả không quan tâm, mặc kệ ma nữ khoác vai vẫn đi về phía trước. Chỉ chốc lát sau ma nữ kia đành buông lỏng tay ra.

Thẩm Gia Minh tính toán chính xác, chạy ra túm lấy một bên bàn chân, nhất quyết lôi người đó từ trong góc ra, giống như đang hiến vật báu mà dâng lên Diêu Phong.

“Đừng nghịch, ảnh hưởng đến công việc của người khác.”

Trong nhà ma không quá đáng sợ. Hoàng Khả Khả một đường đi xuống cũng chỉ thấy Thẩm Gia Minh khác người cùng đủ loại ma quỷ đùa nghịch. Ra khỏi nhà ma Hoàng Khả Khả liền tách khỏi Thẩm Gia Minh rất xa, nghe nói không nên chọc đến những cô gái không bình thường.

Bọn họ sau đó ở trong khu vui chơi thử rất nhiều trò: tàu lượn siêu tốc, thuyền hải tặc, ô tô đung, xe đung,...

Hoàng Khả Khả thực không hiểu nổi mấy trò này có gì hay, vậy mà cố tình lại có đám người liên tục gào thét, thật đáng ghét. Hoàng Khả Khả ngồi sau Diêu Phong, không nhìn thấy vẻ mặt của y. Đứng bên cạnh hắn là một con cầu độc thân liên tục gầm rú, hai tay quơ loạn xạ, không biết đã đập lên người Hoàng Khả Khả bao nhiêu lần.

Tàu lượn siêu tốc lại một lần nữa lên tới đỉnh cao nhất, bỗng nhiên Hoàng Khả Khả lớn tiếng hét lên.

“A!”

Xe lên đỉnh rồi rơi mạnh xuống.

“Diêu Phong, tôi yêu anh!”

Diêu Phong đột nhiên quay đầu lại, trừng mắt nhìn Hoàng Khả Khả.

Sau khi xe đi xuống, chàng trai vốn ngồi cạnh Hoàng Khả Khả lại kéo kéo hắn.

“Anh cũng là cầu độc thân? Không ngờ chúng ta lại là đồng bệnh tương liên.”

Chàng trai nở nụ cười, lộ ra hàm răng chính tề đẹp đẽ.

Hoàng Khả Khả ngẩn người, chỉ phía Diêu Phong. “Mau theo đuổi đi, người tôi yêu thì ở ngay phía trước đây.”

Chàng trai nhìn về hướng Diêu Phong. Thẩm Gia Minh đang ôm cánh tay y, Diêu Phong nghiêng đầu đẩy cô ra.

Chàng trai kéo Hoàng Khả Khả, khẽ nói:

“Anh buông tay đi. Nếu tôi là cô ấy, nhất định tôi cũng chọn người đàn ông bên cạnh kia. Mặt mũi rất ưa nhìn, xem ra cũng là một người ưu tú.”

Hoàng Khả Khả cười ngốc.

“Tôi cũng chọn anh ấy.”

Chàng trai vỗ Hoàng Khả Khả một cái, “Này không phải là...”

Đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, trong lúc này người Hoàng Khả Khả đã nhảy đến bên người Diêu Phong, ánh mắt sắc bén nhìn Thẩm Gia Minh.

Người kia ngẩn ra đứng tại chỗ nhìn bóng lưng ba người rời đi. Lắc đầu, miệng lẩm bẩm: “Điên rồi, điên rồi! Ai cũng đều cong...”

Nếu người khác không có vấn đề, vậy thì nhất định là thế giới này có vấn đề.

Nhìn dáng vẻ Hoàng Khả Khả dường như chẳng quan tâm đến bất kỳ chuyện gì, thực ra so với bất cứ ai đều nghĩ nhiều hơn. Đặc biệt là lúc dính líu đến Diêu Phong, nghĩ nhiều đến đáng sợ. Nếu Hoàng Khả Khả thật sự giống vẻ bề ngoài ngây ngây ngô ngô, có lẽ hắn đã chết cả nghìn lần. Cũng may hắn gặp Diêu Phong, cũng may hắn còn có một khuôn mặt đơn thuần như thế, ít nhất không khiến Diêu Phong từ lúc bắt đầu đã đề phòng hắn. Nhưng lần đầu tiên gặp mặt đó, Hoàng Khả Khả nghĩ có lẽ cũng chẳng để lại cho y ấn tượng tốt đẹp gì.

23. Chương 23: Hoàng Khả Khả Đi Rồi?

Thẩm Gia Minh phiền đến mức nào? Cô ta phiền đến mức lôi kéo Diêu Phong chơi cả ngày, không cho hắn một cơ hội nào tiếp xúc với y.

Tối hôm đó, lúc khu vui chơi bật đèn lên, trong khoảnh khắc Hoàng Khả Khả thất thần. Bầy màu rực rỡ, vô cùng mộng ảo đẹp đẽ.

Ánh đèn thấp sáng vòng quay khổng lồ, ánh sáng vàng rực rỡ chói mắt, trong đầu Hoàng Khả Khả chợt hiện lên một hình ảnh.

Trên cổng thành, hắn bật mắt sư phụ. Lúc bàn tay buông ra, pháo hoa màu vàng kim ở trên trời nổ tung, thấp sáng toàn bộ thành trấn.

[Năm sau, sư phụ có nguyện ý cùng con ngắm pháo hoa một lần nữa không?]

Trả lời hắn là nụ cười nhàn nhạt bên khóe môi của người kia, khiến lòng hắn ấm áp vô cùng.

Đáng tiếc... cuối cùng vẫn không thể cùng y một lần nữa ngắm pháo hoa rực rỡ.

“Diêu Phong, chúng ta ngồi vòng quay khổng lồ đi. Đi xong một vòng thì ngày hôm nay liền hoàn hảo rồi.”

Hoàng Khả Khả vươn tay, chỉ chạm đến cánh tay Diêu Phong.

Từ lúc Thẩm Gia Minh mua vé xong, lôi kéo Diêu Phong bước lên đu quay, Hoàng Khả Khả vẫn yên lặng đứng tại chỗ. Ánh mắt hắn không ngừng dõi theo khoang cabin nho nhỏ kia, từ chỗ thấp nhất, dần dần lên đến tận trời cao. Hoàng Khả Khả biết, khoảng cách giữa hắn với Diêu Phong cũng giống như khoảng cách giữa đất và trời. Không thể chạm đến. Cuối cùng cũng lên đến điểm cao nhất, Hoàng Khả Khả bỗng phát hiện tầm nhìn của mình bỗng trở nên mơ hồ.

Nhân quả luân hồi, báo ứng không sai. Trong đầu Hoàng Khả Khả chỉ có một câu như thế.

Lúc Diêu Phong đi xuống đã không thấy Hoàng Khả Khả đâu. Nhìn quanh một vòng cũng không thấy hắn, y nhú mày.

Nhìn đồng hồ trên tay, y nói với Thẩm Gia Minh: “Đi thôi, đi ăn cơm.”

Hoàng Khả Khả có thể đi đâu đây? Hắn chỉ là đi mua một chai nước, nhưng Diêu Phong xuống không hề đi tìm hắn. Bên nào nặng bên nào nhẹ, vừa nhìn liền hiểu. Phân lượng của hắn trong lòng Diêu Phong lại nhẹ như thế, nhẹ đến mức cho dù có nhắc ra thì y cũng không hề cảm giác được.

Bóp chặt chai nước trong tay, Hoàng Khả Khả nhìn bóng lưng Diêu Phong lúc rời đi, bước chân nặng nề không cách nào nâng lên nổi.

“Anh ít nhất cũng phải... quay đầu nhìn tôi một lần chứ...”

Tôi còn ở đây chờ anh...

Có lẽ từ đầu đến cuối, Diêu Phong cũng không hề quay đầu nhìn lại.

Hoàng Khả Khả ghét nước mắt nhất. Từ bé đến lớn dù có khó chịu như thế nào, oan ức ra sao hắn cũng không bao giờ khóc. Lúc sắp rơi nước mắt, trong đầu hắn đều sẽ hiện ra khuôn mặt tươi cười. Khóe môi rõ ràng mang ý cười nhưng lại không chạm đến đáy lòng. Hai mắt tràn ngập đau thương khiến hắn mỗi lần nghĩ tới thì trái tim đều mơ hồ đau nhói.

Về sau hắn chỉ cười. Không phải vì bất kỳ điều gì, chỉ là muốn tới một ngày có thể hỏi người kia vì sao lại lộ ra vẻ mặt như thế.

Hoàng Khả Khả cười đến mức quai hàm cứng đơ, làm bộ như chẳng có chuyện gì mà xoa xoa. Chai nước đặt cạnh ghế dài.

“Đi đâu bây giờ...”

Vừa lẩm bẩm vừa ra khỏi khu vui chơi. Lên một chiếc xe chạy như bay. Thực sự hắn không biết nên đi đâu. Thành phố lớn như vậy mà lúc này hắn lại không biết nơi nào mới là nơi dung thân của mình.

“Dừng lại đây đi.”

Hắn xuống xe. Thành phố vào ban đêm nhiệt độ không cao, Hoàng Khả Khả không biết mình đang ở đâu, chỉ là cảm thấy ở đây gió mát thổi rất thoải mái.

Con đường phục cổ xây cạnh sông, đến cả cầu sư tử cũng khắc tượng gỗ kiểu Trung quốc. Đứng trên cầu, trong lúc ngẩn ngơ, Hoàng Khả Khả ngỡ rằng mình đang ở một thế giới khác.

Khắp nơi là tuyết trắng, ánh trăng chiếu trên đất. Hắn tựa vào thành cầu, nắm chặt bàn tay một người khác, hướng ra giữa không trung.

[Sư phụ, tuyết rơi rồi. Người có lạnh không? Con sưởi ấm cho người.]

Đem người ôm chặt vào trong ngực, nhẹ nhàng sượt qua gò má của người kia.

[Sư phụ, môi của người tím tái cả rồi.]

Đưa tay ra, vuốt ve môi người kia. Dừng một chút, cẩn thận từng chút một tới gần, đỡ đầu người nọ hôn lên, đem đôi môi tím bầm kia ngậm lấy. Hồi lâu tách ra, đôi mắt nheo lại như con mèo tỉnh ranh trộm đồ.

[Lúc trước, con không dám làm ra những hành động như thế với người. Sư phụ nghiêm túc như vậy, lạnh lùng khiến người khác không dám đến gần. Nhưng con biết thực ra sư phụ rất tốt. Sư phụ, sau này tất cả mọi điều Kha nhi đều nghe theo người. Người vẫn cần con đúng không? Con chưa từng chạm qua những đứa trẻ kia. Sư phụ người sẽ không tức giận đúng không? Con biết lòng người rất vị tha, người sẽ không bỏ rơi con, người không nỡ bỏ lại mình con...]

Trong đêm đông rét mướt, một mình hắn ôm người kia thản nhiên trò chuyện, không có tiếng đáp lời. Gió đêm dịu hiu thối, hắn co rúm lại, loạt xoạt cởi ra áo khoác của mình che trên người người kia. Như một hài tử nằm trên đầu gối y, ôm chặt eo y. Từ xa nhìn lại, hai người như đang ngủ say.

Hoàng Khả Khả cười thê lương, xoay người rời đi.

24. Chương 24: Cuộc Gọi Của Diêu Phong

Hoàng Khả Khả đã hai ngày không trở về. Cửa hàng vẫn chỉ có một mình y bận rộn. Lúc rảnh rỗi không nhện được mà ngẩn người, ánh mắt luôn nhìn về phía cửa.

Thực ra Hoàng Khả Khả cũng không đáng ghét đến thế. Luôn là bộ dáng ngây ngốc, lại cố tình sở hữu một đôi mắt to sáng lấp lánh, nhìn rất vô hại. Chỉ là... Diêu Phong y có điểm gì tốt? Lễ nào thực sự đáng giá để hắn nhớ mãi sao? Đã là đồ phế liệu, căn bản sẽ không có người vô duyên vô cớ đối xử tốt với y.

“Ông chủ!”

Diêu Phong giật mình, nhanh chóng ngẩng đầu, nhìn quanh tìm thanh âm kia.

“Ông chủ! Tôi ở đây. Tôi lấy hai phần Xoài Đại Phúc, đóng gói mang về.”

Diêu Phong quay đầu lại mới phát hiện hóa ra người kia ở phía sau y. Hóa ra không phải...

Nhanh nhẹn lấy ra nguyên liệu, gói lại hai phần Đại Phúc đóng gói đưa ra. Thực ra ban nãy trong nháy mắt y tưởng Hoàng Khả Khả trở về. Y đã sớm quen chỉ có một mình nhưng khi Hoàng Khả Khả đột nhiên xông vào thế giới của y, tuy rằng hấn quấy nhiễu cuộc sống của y, còn cãi vã nhưng Diêu Phong lại tạo thành thói quen. Mà khó nhất là từ bỏ thói quen của mình. Hoàng Khả Khả cứ thế biến mất, hại y cảm thấy vắng vẻ trong lòng.

Lấy điện thoại ra, hết lần này đến lần khác, đóng rồi lại mở. Nhìn dãy số trên màn hình, y không biết mình có nên gọi không. Nếu gọi, y nên nói thế nào? Hoàng Khả Khả đã hai ngày không tới, không thể nghỉ ngơi là muốn nghỉ việc. Chẳng lẽ muốn y xuống nước tìm hấn trở về? Điều này không giống tác phong bình thường của y. Nhưng nếu không gọi, nhờ Hoàng Khả Khả xảy ra chuyện gì, không phải là bắt y chịu trách nhiệm sao?

Gọi, hay không gọi?

[Tôi luôn lang thang, chưa từng thấy biển xanh... tôi cho rằng đã quên lãng...]

.....

Lúc này Diêu Phong không còn do dự nữa, rút điện thoại ra.

Nhạc chờ vang lên hồi lâu, Diêu Phong dần bình tĩnh lại. Chuông lâu như vậy bên kia không bắt máy có lẽ sẽ không nhận. Đang định bỏ xuống thì điện thoại đột nhiên hơi rung lên.

“Ông chủ?”

Diêu Phong ngẩn người, áp điện thoại lên tai.

“Hoàng Khả Khả, cậu bỏ việc hai ngày nay rồi, không cần nhận lương nữa phải không? Cậu còn sống hay chết? Chưa chết thì mau trở về làm!”

Diêu Phong nói xong một câu không kịp thở, tim đập thình thịch khiến người khác tâm phiền ý loạn.

Bên kia im lặng hồi lâu mới truyền ra âm thanh: “Tôi... tôi chưa chết.”

Bỗng nhiên Diêu Phong cảm thấy mình nói hơi quá lời, động cái là chết?

“Có điều cũng sắp rồi. Tôi cũng không biết mình đang ở đâu, tài xế taxi đưa đến liền đi ngay.”

Diêu Phong không nhịn được mắng to, “Shit! Cậu là đồ ngốc à? Không biết gọi xe trở về?”

Hoàng Khả Khả ngẩn ra, đột nhiên cảm thấy trong lòng ngọt lịm, lời nói đều mang ý cười. “Ông chủ, có phải anh đang lo lắng cho tôi không?”

“Cậu nói cái rắm gì vậy. Tôi chính là sợ cậu chạy mất không ai bồi thường tiền hay sao? Cậu đừng quên cậu nợ tôi bao nhiêu tiền, chưa trả xong lại dám chạy?”

Hoàng Khả Khả trả lời một câu, “Tôi làm việc bao nhiêu ngày, anh trừ vào tiền lương của tôi đi.” khiến Diêu Phong nghẹn họng.

Sắc mặt Diêu Phong rất khó coi, lúc này mới phát hiện mình đúng là coi thường Hoàng Khả Khả. Im lặng một hồi mới trả lời: “Tôi cho cậu trong vòng một phút gửi địa chỉ cho tôi, sau đó đứng im ở đấy cầm chạy lung tung.”

Điện thoại đổ một tiếng tắt máy. Hoàng Khả Khả nhìn đường lớn trải trước mặt, do dự một lúc vẫn qua đường, điện thoại trên tay nhanh chóng gửi địa chỉ cho Diêu Phong, đứng ở lề đường chờ.

Nơi Hoàng Khả Khả đến cũng không xa lắm, chỉ là hấn không muốn trở lại. Trong nháy mắt hấn đã nghĩ nếu không tiếng nào rồi đi, sẽ giúp Diêu Phong bớt đi không ít phiền phức. Vậy mà Diêu Phong lại tìm hấn, dường như có chút quan tâm hấn.

25. Chương 25: Tôi Là Gì Của Anh

“Hoàng Khả Khả!” Cửa xe ỳnh một tiếng đóng lại, Hoàng Khả Khả ngẩng đầu lên thấy Diêu Phong đang đứng đối diện, hần dừng xe xong liền đi về phía y.

“Cậu bị mù đường sao? Có một đoạn đường như thế mà cũng không tìm được đường về nhà. Ngày nào đó bị kẻ khác bán đi cũng là đáng đời!”

Véo má Hoàng Khả Khả như đang trách mắng trẻ con. Diêu Phong bỗng ngẩn người, dường như những điều y làm rất tự nhiên, giống như... y đã từng vô số lần quở mắng Hoàng Khả Khả như vậy... Động tác trên tay chợt ngừng lại.

Diêu Phong đột nhiên véo má hần khiến Hoàng Khả Khả ngạc nhiên. Hần phản ứng lại, bắt được tay y còn ở trên mặt mình, khẽ chạm vào đầu ngón tay Diêu Phong.

“Tôi biết, tôi sai rồi.”

Diêu Phong theo bản năng rút tay về, ngón tay sượt qua môi Hoàng Khả Khả khẽ run lên. Loại cảm giác đó hết sức kỳ quái, có chút rung động, có chút hoảng loạn. Về mặt y phức tạp nhìn về phía Hoàng Khả Khả, không nói được lời nào.

Hoàng Khả Khả một mực tiến về phía trước. Ôm lấy Diêu Phong, mặt kề sát xuống, cọ xát môi y. Ban đầu chỉ là môi chạm môi, sau đó Hoàng khả Khả không kiềm chế nổi, cạy mở hàm răng Diêu Phong, chuyển sang giai đoạn hôn sâu.

Diêu Phong cảm thấy mình như bị ma nhập, không thể phản kháng lại. Hoàng Khả Khả hôn rất mãnh liệt nhưng lại không thiếu ôn nhu, trong đôi mắt to tròn đầy cảm xúc khiến y cay mũi. Đó là Hoàng Khả Khả sao? Tại sao lại dùng ánh mắt thâm tình bi thương kia nhìn y?

Tay Hoàng Khả Khả rất ấm. Ngón tay dịu dàng vuốt ve gò má y, giống như nhìn bao nhiêu cũng không đủ, khiến trái tim Diêu Phong bỗng run lên.

Nhìn thoáng qua, xung quanh có rất nhiều người vây lấy, giống như thấy chuyện gì kỳ lạ lắm, cảm điện thoại chia về phía hai người. Lúc này Diêu Phong mới nhớ ra bọn họ vẫn còn đứng trên đường lớn. Nghĩ đến lúc này bị Hoàng Khả Khả ở giữa đường hôn đến mức nhũn cả chân liền xấu hổ đến phát cáu. Sau khi tát Hoàng Khả Khả một phát liền đẩy hần ra, xoay người muốn chen ra khỏi đám đông.

Hoàng Khả Khả tay chân lạnh lẽo một phát bắt được tay Diêu Phong. Y vốn đang nổi nóng, quay đầu lại vùng tay lên, bỗng đột ngột ngừng lại.

Hoàng Khả Khả giữ lấy y, trên khuôn mặt in rãnh rãnh một bàn tay, bộ dáng như sắp khóc khiến y hơi hoảng.

“Xin lỗi... Đừng bỏ mặc tôi... Tôi sai rồi.”

Tay Hoàng Khả Khả giữ rất chặt, giống như vô thức, chỉ sợ Diêu Phong sẽ giận hần không để ý đến hần.

Từ đầu đến cuối, người xung quanh không có dấu hiệu muốn rời đi. Diêu Phong chỉ lo lại xuất hiện trên mấy trang tin tức, lập tức kéo Hoàng Khả Khả lên xe, nổ máy, biến mất trên đường.

Diêu Phong lái xe, liếc nhìn Hoàng Khả Khả. Lúc này hần im lặng đến đáng sợ. Chỉ cúi đầu không nói lời nào. Vừa nhìn đến dấu tay trên mặt hần, lửa giận trong lòng y lại bùng lên.

“Cậu có biết vừa nãy mình đã làm gì không?”

Diêu Phong gào lên với hần, đập mạnh lên vô lăng. Phan gấp một cái, dừng cạnh con đường trải dài bóng cây.

Y giơ tay lên, muốn tát Hoàng Khả Khả thêm vài cái nữa. Y đúng là bị điên mới để Hoàng Khả Khả hôn y ở ngay trên đường lớn lâu như thế, lại còn không hề phản kháng. Ngay cả lúc đám người xung quanh vây

lại cũng không hề biết. Không nghĩ cũng biết ngày mai trên weibo nhất định sẽ có ảnh của mình. Mấy năm trước từng bị sỉ nhục, không ngờ sẽ có một ngày lại lặp lại tình cảnh như thế.

Đến cùng thì y đã đắc tội gì với thần linh? Chỉ ngăn ngủi trong vòng nửa đời người lại khiến y gặp những chuyện bẽ bộn như thế, khiến y bao nhiêu lần bị đùa cợt, bao nhiêu lần bị coi là con khỉ mà đùa bỡn!

“Tôi con mẹ nó là đồ chơi của mấy người à?”

Diêu Phong túm cổ áo Hoàng Khả Khả, tức đến đỏ mắt, thở hồng hộc. Thấy Hoàng Khả Khả không hề có phản ứng, y liền vung tay đâm thẳng vào mặt hắn.

“Rốt cuộc cậu muốn làm gì? Hả? Tôi nói chuyện với cậu đấy!”

Hoàng Khả Khả chỉ nhìn y, không đánh trả, cũng không đáp lời. Hắn càng như vậy, Diêu Phong càng tức giận. Hắn bày dáng vẻ oan ức như vậy cho ai nhìn?

“Không phải cậu luôn mồm nói yêu tôi sao? Được, tôi cho cậu yêu!”

Y nói xong liền kéo Hoàng Khả Khả, một bàn tay khác nắm tóc để hắn ngửa mặt lên rồi bắt đầu hôn. Đầu lưỡi khiêu khích Hoàng Khả Khả. Nụ hôn kịch liệt mang theo sự giận dữ. Nhưng dù nụ hôn bắt đầu biến thành cắn xé... Diêu Phong khẽ nhủ mày, theo cần cổ của hắn hôn dọc xuống dưới, bàn tay đặt ở nơi đó của Hoàng Khả Khả, thấy hắn không hề có phản ứng.

Diêu Phong lại vung tay lên, tát mạnh, khiến mặt Hoàng Khả Khả lệch về một bên. Một lần nữa nhắm vào môi hắn, cắn thật mạnh. Trong nháy mắt máu thịt be bét. Đường như vẫn chưa hả giận, y cắn lên vai Hoàng Khả Khả một nhát, đến khi trong miệng đầy máu tanh mới nhả ra.

Một mối dựa vào vai Hoàng Khả Khả, Diêu Phong tức giận rơi nước mắt. Y hiểu rồi... đây chính là cách yêu của Hoàng Khả Khả, yêu đến mức không hề có phản ứng với y.

26. Chương 26: Tôi Không Thích Người Đàn Ông Khác

“Không phải cậu yêu tôi sao? Cậu như vậy... Không phải là đang cảm thấy vô cùng kinh tởm sao? Vậy cậu mau rút đi!”

‘Bốp!’ Lại thêm một tiếng tát tai. Lòng bàn tay Diêu Phong hơi tê nhưng vẫn không ngăn được tức giận trong lòng mình. Nếu có thể, y đã giết chết Hoàng Khả Khả rồi!

Hoàng Khả Khả liên tục trúng mấy cái tát, gò má nóng rát đến phát đau, đầu cũng choáng váng sắp mất cả tỉnh táo. Nhưng vừa thấy dáng vẻ của Diêu Phong lại đau lòng đến không thể đau hơn. Từ trước đến giờ Diêu Phong luôn bình tĩnh nhưng lúc này lại như muốn sục đổ. Là mình đã sai rồi sao?

Hắn ôm Diêu Phong vào lòng, vuốt ve lưng y như muốn an ủi. Diêu Phong giãy dụa, giơ tay lên muốn đánh hắn nhưng Hoàng Khả Khả lập tức bắt được tay y, đồng thời vươn người đè y xuống ghế dựa. Không để ý y giãy dụa lập tức hôn xuống. Sau đó, như biết rõ điểm yếu của Diêu Phong, hắn đưa tay sờ vào eo y một nhát, khiến y trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Hoàng Khả Khả hôn rất dịu dàng, như muốn an ủi Diêu Phong. Liên tục mút lấy bờ môi y, sau đó cuốn lấy cái lưỡi, nhẹ nhàng liếm cắn. Mãi cho đến khi Diêu Phong thở ra một hơi thật dài Hoàng Khả Khả mới buông ra.

Diêu Phong nhìn chằm chằm vết thương trên môi do bị mình cắn nát trên môi hắn, sau đó nhìn thẳng vào Hoàng Khả Khả.

“Cậu muốn gì? Thương hại tôi sao?”

Đột nhiên Hoàng Khả Khả nắm lấy tay y, nhắm vào nơi đó của mình. Diêu Phong tức tốc thu tay lại, mặt vở nghiêm nghị nhưng lại đỏ ửng, mắng Hoàng Khả Khả không biết xấu hổ.

Hoàng Khả Khả cảm thấy cảnh tượng vừa rồi thật đáng nhìn. Trong khoảnh khắc bàn tay chạm đến vật kia, Diêu Phong bị nhiệt độ nóng rực kia làm cho sợ hết hồn. Hoàng Khả Khả cảm thấy cảnh tượng kia thật đáng nhìn.

“Xin lỗi, tôi không muốn anh phải hối hận.”

Giọng Hoàng Khả Khả hơi khàn, ánh mắt nóng bỏng nhìn y chăm chú khiến mặt y đỏ bừng. Lúc này y mới hiểu Hoàng Khả Khả nói hối hận là muốn ám chỉ cái gì.

“Tôi yêu anh, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không chạm vào anh trước khi anh có tình cảm với tôi. Tôi thì không sao, nhưng tôi sợ anh hối hận.”

Bỗng nhiên Hoàng Khả Khả ôm Diêu Phong vào lòng. Lòng ngực hần tỏa hơi nóng hừng hực khiến Diêu Phong toát mồ hôi, y muốn đẩy hần ra nhưng không ngờ lại càng bị hần ôm chặt hơn.

Hoàng Khả Khả kề vào tai y, bởi vì đè nén cảm xúc nên âm thanh hơi khàn, hơi thở ấm áp phả vào lỗ tai Diêu Phong. “Đừng động đây, để tôi ôm một lát. Tôi rất khó chịu.”

Diêu Phong giãy dụa một hồi, chẳng may đầu gối huých vào người Hoàng Khả Khả, tiếng hít thở bên tai bỗng trở nên gấp gáp hơn khiến Diêu Phong sợ đến mức không dám cử động.

Y để mặc Hoàng Khả Khả ôm mình. Lòng ngực hần truyền đến nhiệt độ ấm áp dễ chịu khiến y thấy an lòng, luôn cảm thấy chỉ cần không chú ý sẽ bị mê hoặc không muốn buông ra nữa. Thực ra Hoàng Khả Khả cũng không đến mức quá tệ như trong tưởng tượng của y.

“Trước đây cậu từng hẹn hò với người đàn ông khác rồi sao?”

Diêu Phong bị Hoàng Khả Khả ôm, không nhìn thấy vẻ mặt hần nhưng cơn đau từ bả vai truyền tới báo cho y biết rằng Hoàng Khả Khả đang tức giận.

“Không, tôi chưa từng thích ai khác.”

Hoàng Khả Khả dán vào gáy y mà nói. Tóc hần đâm vào cổ y vừa ngứa vừa khiến y xấu hổ.

Hoàng Khả Khả không nói hết câu nhưng Diêu Phong vẫn hiểu được. Cùng là đàn ông nên y biết, để một thằng nam hôn đàn ông lại bắt hần phải có cảm giác, điều này là không thể. Từ rất lâu về trước, y chỉ cần nghĩ đến chuyện ấy cũng thấy ghê tởm.

Diêu Phong hơi ngạc nhiên. “Cậu... không phải cậu thực sự yêu tôi đấy chứ?”

Cổ lại bị cắn một nhát cũng ở chỗ vừa nãy, nhưng lần này không quá đau. Hoàng Khả Khả chỉ gặm cắn rất nhẹ, giống như trách y đã biết còn hỏi. Lần này Diêu Phong càng không dám cử động. Y sợ kích thích đến Hoàng Khả Khả khiến hần hành quyết mình ở ngay chỗ này, vậy thì thảm rồi.

27. Chương 27: Thật Trùng Hợp, Tôi Cũng Không Nghĩ Nó Quá Mức Đáng Sợ

Hoàng Khả Khả vẫn ôm Diêu Phong, rõ ràng thấy thân thể y không tự nhiên mà cương cứng lên, dường như sợ kề cận với mình. Cánh tay buông lỏng, hần đem y thả ra, ngay cả dùng khí ngăn đầu lên nhìn y cũng không có.

Diêu Phong cũng cảm thấy có chút lúng túng, quay đầu đi chỗ khác. Tay chân luống cuống khởi động xe, một đường trở về cửa hàng.

Diêu Phong nói chỉ đi khoảng nửa giờ, kết quả đi suốt ba tiếng đồng hồ, để lại một mình Thẩm Gia Minh trông cửa hàng. Lúc hai người trở về, Thẩm Gia Minh đứng từ xa cũng có thể cảm thấy bầu không khí căng thẳng giữa hai người. Ánh mắt sắc bén nhìn đến vết thương trên môi Hoàng Khả Khả, trong lòng thầm cười lớn.

“Đi suốt hai ngày cùng ai thế? Thật kịch liệt!” Nói xong ở trên môi mình chỉ chỉ, vẻ mặt châm chọc.

Diêu Phong lúng túng, làm như vô tình che cổ, bước dài đi lên tầng. Hoàng Khả Khả sợ Diêu Phong hiểu lầm mình thật sự ở bên ngoài làm chuyện bậy bạ liền đuổi theo.

Hóa ra Diêu Phong không hề để ý chuyện đó. Y tìm bằng cá nhân, dùng điện thoại di động soi ra phía sau dán băng lên miệng vết thương. Hoàng Khả Khả lại gần.

“Tôi không cố ý...”

Bộ mặt đầy vẻ oan ức, giống hệt cô vợ nhỏ.

Diêu Phong đặt điện thoại di động xuống, nghiêm túc nhìn Hoàng Khả Khả, nhận ra sự hốt hoảng trong lòng hắn.

“Hôn tôi một lần nữa đi.”

“Hả?”

Hoàng Khả Khả ngây ra. Diêu Phong bực bội, trong nháy mắt đen mặt. Những lời nói như thế có đánh chết y cũng không muốn nói lại lần thứ hai.

Hoàng Khả Khả đột nhiên phản ứng lại, có chút vui mừng, lại có chút hoảng hốt.

“Ông chủ, anh nói gì?”

Diêu Phong tức muốn học máu, đen mặt lạnh lùng phun ra một câu, “Cút!”

Lỗ tai Hoàng Khả Khả rất thính, không nói hai lời liền nhào tới vừa ôm vừa gặm cắn Diêu Phong, gấp gáp đến nỗi làm y không kịp thở. Đến lúc tách ra cả hai người đều thở hồng hộc.

Nhìn Hoàng Khả Khả lần nữa, bộ dáng như vừa được ăn mật, quả rất giống một chú chó lớn.

“Có thấy buồn nôn không?”

Hoàng Khả Khả lắc đầu, hắn vui mừng còn không kịp nữa là.

“Thật trùng hợp, tôi cũng không nghĩ nó quá mức đáng sợ.”

Chờ đến lúc Hoàng Khả Khả phản ứng lại, Diêu Phong đã đem bản thân khóa trong thư phòng. Hắn không dám gõ cửa, sợ chọc y không vui. Ban nãy ý tứ của Diêu Phong nghĩa là đã chấp nhận hắn rồi sao?

Diêu Phong đem mình nhốt trong thư phòng, trong đầu đều là cảm giác khi bị Hoàng Khả Khả hôn. Y không ghét, cũng không thấy buồn nôn, ngược lại... còn có chút động tình...

Trời ạ! Ban nãy y đã nói gì với Hoàng Khả Khả? Vậy mà y lại chủ động muốn Hoàng Khả Khả hôn mình, thật mất mặt!

Thực ra Hoàng Khả Khả không đến mức hồng bét như vậy. Nếu quả thật có một người dành tất cả tâm ý cho y, Diêu Phong cho rằng ít nhất đời này sẽ không còn yêu cầu gì thêm nữa.

Từ lâu, y vẫn không dám thích người khác, sợ sẽ giống như kết cục của mẹ, sợ sẽ gặp kẻ lừa dối giống Kiều Nhiên. Nhưng y chưa từng nghĩ rằng sẽ xuất hiện kẻ ngu ngốc Hoàng Khả Khả.

Nếu Hoàng Khả Khả thật lòng, vậy y thử nghiêm túc một lần thì có sao?

Diêu Phong là một người luôn khuyết thiếu cảm giác an toàn. Nếu một mực cố chấp đến chết, dù thực lòng yêu thích y cũng sẽ không dễ dàng nói ra. Nhưng lại gặp một kẻ mặt dày như Hoàng Khả Khả, Diêu Phong bỗng cảm thấy có lẽ cuộc sống sau này sẽ không thể yên ổn được.

Hoàng Khả Khả có nằm mơ cũng không ngờ rằng Diêu Phong sẽ tiếp nhận mình. Hạnh phúc tới quá nhanh khiến hắn cảm thấy như một giấc mộng quá mức chân thực. Tự tát mình một cái thật đau, mặt bỗng rất lên. Hoàng Khả Khả choáng váng nhưng vẫn cười ngây ngô. Diêu Phong thực sự cứ như thế mơ mơ hồ hồ tiếp nhận hắn?

Nhưng thực sự họ đã gặp nhau từ lâu rồi sao? Trước mắt Hoàng Khả Khả lại hiện lên tình cảnh ngày đó, hắn ngồi trong tuyết, ôm thân thể lạnh lẽo của Nghiêu Phong... Loại cảm giác sinh lý tử biệt kia hắn không muốn trải qua một lần nữa. Kiếp thứ nhất hắn yêu thầm Nghiêu Phong hơn mười năm,

nhưng cuối cùng bởi vì hiểu lầm liên tiếp rồi vì vướng bận lễ nghĩa liêm sỉ mà không thể ở bên nhau. Cuối cùng chỉ còn mình hắn cùng thi thể lạnh băng của Nghiêu Phong trong màn tuyết lạnh đến thấu xương.

28. Chương 28: Kiếp Trước, Yêu Mà Không Thành

Hoàng Khả Khả nhớ lại, hình dung rõ ràng tất cả mọi thứ.

Trí nhớ của kiếp trước vẫn còn trong đầu hắn, một đời ngắn ngủi mà thống khổ, kết quả là yêu mà không thành.

Hắn dùng một khoảng thời gian rất dài mới có thể tiếp thu những ký ức ấy, bởi vậy hắn không có cách nào từ bỏ Diêu Phong. Bởi yêu y, cho nên hắn không muốn dùng thủ đoạn để ở lại bên cạnh y.

Lần đầu tiên tới ứng tuyển, một lần nữa nhìn thấy người trong ký ức, Hoàng Khả Khả suýt nữa không khống chế được bản thân. Hắn ảo tưởng vô số lần khi Diêu Phong nhìn thấy hắn, y sẽ giết mình hay cảm động đến phát khóc? Cuối cùng Diêu Phong vẫn là đáng vẻ lạnh nhạt không có cảm xúc, máy móc mà bắt đầu quá trình tuyển nhân viên, còn suýt đuổi hắn đi. Nếu không phải Hoàng Khả Khả nhanh trí thì có lẽ người ở bên cạnh Diêu Phong đã không phải hắn.

Diêu Phong không nhớ bất cứ điều gì, y đã quên tất cả mọi thứ về hắn. Hoàng Khả Khả nghĩ vô số lần, có phải mình kiếp trước đã làm quá nhiều chuyện khiến Diêu Phong tổn thương cho nên y mới quên hắn? Diêu Phong không nhớ hắn, hắn nghĩ đó chính là báo ứng.

Chỉ trách hắn đại nghịch bất đạo yêu sư phụ của chính mình, chỉ trách hắn ngu xuẩn không tin tưởng Nghiêu Phong, thậm chí còn lạnh lùng đối chọi với y, làm những chuyện khiến y thương tâm đến chết.

Nhưng hắn không hề nghĩ rằng Diêu Phong lại có thể tiếp nhận mình. Lúc này hắn càng vui mừng thì càng sợ hãi. Hắn sợ Diêu Phong sẽ nhớ ra chuyện của kiếp trước, nhớ ra những chuyện Hoàng Phủ Kha đã làm với Nghiêu Phong... Nếu vậy, dựa theo tính cách hiện tại của Diêu Phong, chỉ sợ hắn chết một ngàn lần cũng không thể giải được mối hận trong lòng y.

Hoàng Khả Khả khê thở dài. Hắn muốn nói ra tất cả trước khi Diêu Phong lấy lại ký ức. Nói cho y biết mình mang ký ức đau khổ suốt mười năm kiếp trước, muốn thú nhận tất cả những lỗi lầm của mình. Nhưng... Hoàng Khả Khả không thể biết được, kiếp trước... Diêu Phong có yêu hắn hay không.

Nghiêu Phong đối xử với Hoàng Phủ Kha rất tốt, là xuất phát từ lòng thương hại vì có người nhờ cậy. Hay là vì... yêu?

Hoàng Khả Khả không thể nào nghĩ thông chuyện này. Người duy nhất biết đáp án chỉ có Diêu Phong. Nhưng Diêu Phong lại không nhớ bất cứ chuyện gì.

Trong ký ức, lần đầu tiên hắn gặp Nghiêu Phong là khi...

Lửa lớn cháy hừng hực nhuộm đỏ cả bầu trời. Cả tòa nhà bị ngọn lửa đỏ rực vây lấy. Bên trong khắp nơi đều có thi thể. Hắn cố gắng ngẩng đầu để nhìn người đang ôm mình. Trên mặt vấy đầy máu tươi, hắn nhìn xuống tay thấy một thanh kiếm nhuộm máu leng keng rơi trên mặt đất. Ngọn lửa lan đến, người kia hơi giật mình nhìn lửa lớn trước mặt.

“Đi mau! Mang Kha nhi rời khỏi đây!”

Lúc này người kia mới giật mình sức tỉnh, nhặt kiếm lên, mũi chân điểm một cái mang theo hắn rời khỏi đám cháy. Hắn quay đầu lại nhìn tòa nhà khổng lồ bị lửa bao quanh, tiếng kêu khóc từ bên trong phát ra bốn phía. Nước mắt hắn chảy giàn dụa, hai tay đẩy người đang ôm mình ra, giống như phát điên mà lôi kéo tóc người kia.

“Đừng sợ... Đừng khóc đừng khóc... Ta mang người đi...”

Người kia vỗ lưng hắn, không biết phải đối đãi với đứa trẻ này như thế nào mới đúng.

Lúc Hoàng Phủ Kha bốn tuổi, cả nhà bị ám sát. Mà người ra lệnh chính là người mà phụ thân hắn tin tưởng nhất, quý trọng nhất.

Nhưng người biết tất cả những chuyện này chỉ còn một mình Nghiêu Phong.

Mệnh của Nghiêu Phong là do phụ thân Hoàng Phủ Kha cho, mà cuối cùng Hoàng Phủ gia bị diệt phụ thân của Hoàng Phủ Kha liền đem đứa con mới chỉ bốn tuổi giao cho y. Phụ thân Hoàng Phủ Kha giao cho Nghiêu Phong không chỉ là đứa trẻ Hoàng Phủ Kha mà còn là cuộc đời của hắn, sinh mệnh của hắn.

Lúc đó Nghiêu Phong cũng chỉ là một đứa trẻ hơn mười tuổi, so với Hoàng Phủ Kha lớn hơn vài tuổi nhưng lại gánh vác trách nhiệm phải nuôi dưỡng hắn. Y mang theo Hoàng Phủ Kha, dạy hắn luyện công, dạy hắn đọc sách, dạy hắn buôn bán...

Cả đời chuyển quanh Hoàng Phủ Kha, cả đời cũng chỉ có một mình Hoàng Phủ Kha. Y đã làm xong dự định cả đời của Hoàng Phủ Kha nhưng lại chưa từng nghĩ đến chính mình. Hoàng Phủ Kha đã cập quan nhưng y vẫn một thân một mình.

Y không dám kết hôn vì sợ thê tử của mình không dung nạp Kha nhi, sợ Kha nhi bởi vì mình kết hôn mà bất an. Y sợ mình có con sẽ không thể quan tâm đến Kha nhi.

Có lẽ Hoàng Phủ Kha chính là cả cuộc đời của y. Cả đời đều ở bên cạnh hắn, cả đời vì hắn mà suy nghĩ, vì hắn mà lo liệu. Mãi cho đến một ngày Hoàng Phủ Kha không cần đến y nữa.

(cập quan: lễ đội mũ khi người con trai được hai mươi tuổi)

29. Chương 29: Là Ta Có Lỗi Với Con

“Tại sao ngươi không cứu cha ta? Tại sao ngươi không cứu hắn? Sư phụ, ta hận ngươi! Hận ngươi!”

Lúc Hoàng Phủ Kha đỏ mắt tra hỏi, y chỉ im lặng. Y không muốn mất công suy đoán xem kẻ nào đem chuyện ngày đó nói với Hoàng Phủ Kha, y chỉ muốn hắn bình tĩnh lại.

“Kha nhi, ta cũng không...”

Hoàng Phủ Kha hất tay y, dùng dao găm đâm vào cánh tay y, hô lớn “Ngươi cút! Ngươi cút đi!”

Y dùng sức ôm người kia vào ngực. Nghiêu Phong biết nếu y không còn Kha nhi, y sẽ không còn gì cả. Máu ấm nóng rơi trên vai Hoàng Phủ Kha, làm thanh y biến thành màu tối. Nghiêu Phong đưa tay che mắt hắn, liên tục thì thầm, “Xin lỗi...”

Y sợ... y sợ mất đi Hoàng Phủ Kha. Y rất sợ.

Y tự mình nuôi lớn đứa bé này, vậy mà bây giờ lại luôn miệng nói hận y... Nghiêu Phong rất khó chịu nhưng không thể làm gì. Đối với Hoàng Phủ Kha, y đã làm sai. Bởi không có bất kỳ ai có thể chịu đựng được việc người khác thấy người thân của mình chết mà không cứu, huống chi người này lại là người nuôi dưỡng mình suốt nhiều năm như thế.

“Đừng lo, Kha nhi đừng lo, mạng của ta đều là của...”

Y cầm tay Hoàng Phủ Kha, đột nhiên đâm vào bụng mình. Nghiêu Phong cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, có lẽ là sắc máu... Thân thể cũng không chịu nổi nữa, không khống chế được đổ về phía sau. Máu chảy qua cổ, qua gáy, trong chớp mắt nhuộm đỏ mặt đất, tạo thành một mảng lớn đỏ đến chói mắt.

Ý thức Nghiêu Phong bắt đầu mơ hồ, “Kha... Kha nhi... Ngươi đừng tức giận...”

Y ho một tiếng nhỏ ra bãi máu lớn, một nhát dao ngấp đến tận chuôi, đâm vào thịt đã không còn cảm giác gì nữa. Người trước mặt ngày càng mơ hồ. Nghiêu Phong không muốn nhắm mắt lại nhưng mí mắt như nặng ngàn cân. Y muốn nhìn thêm một chút. Bất kể Hoàng Phủ Kha đối xử với y như thế nào, y vẫn không nỡ rời bỏ hắn, vì từ lâu người kia đã trở thành tất cả đối với y.

Tại sao không cứu cha của Hoàng Phủ Kha? Y cũng muốn cứu, nhưng được ngài giao phó y chỉ có thể tuân theo tâm nguyện ấy mà thôi. Nếu lúc ấy y thật sự quay lại cứu Hoàng Phủ tiên sinh vậy bây giờ sẽ có Hoàng Phủ Kha sao?

Nghiêu Phong không chết. Ít nhiều Hoàng Phủ Kha vẫn bồi thuốc giữ lại một hơi thở cho y. Mỗi lần y tỉnh lại câu đầu tiên đều là “Kha nhi...”. Kha nhi của hần đang ở đâu? Hoàng Phủ Kha không ở bên cạnh y. Hai vết thương do dao đâm đều đã được băng bó. Y đứng dậy muốn đi tìm Hoàng Phủ Kha nhưng lại làm vết thương vỡ ra, trong nháy mắt ngã lộn xuống giường.

Y sợ Hoàng Phủ Kha làm chuyện điên rồ, sợ Hoàng Phủ Kha nghĩ không thông.

“Người đừng cử động, Kha nhi của người không có chuyện gì đâu.”

Về mặt người kia đầy châm chọc, đem Nghiêu Phong đè lên giường. Tuy động tác thô lỗ nhưng lại rất chú ý không động đến vết thương.

“Sư huynh...”

Lông mày người kia dựng lên, tức giận nói: “Đệ còn biết ta là sư huynh của đệ sao? Đệ thử nhìn lại xem những năm này đệ đã làm gì? Đệ vì hần làm nhiều việc như vậy, nuôi dưỡng hần từ nhỏ đến lớn, đã sớm không còn nợ gì nhà họ nữa rồi.”

Nghiêu Phong lắc đầu, giọng đầy cố chấp, vậy mà lại bác bỏ điều ấy. “Ân cứu mạng, đệ không thể không báo...”

Người kia nhìn y chằm chằm, khẽ nheo mắt. “Không thể không báo? Ta thấy rõ ràng là đệ không muốn rời khỏi hần. Nghiêu Phong đệ nghe đây, đệ không nợ hần bất cứ thứ gì cả. Mạng của hần là đệ cho. Nếu lúc ấy đệ thấy chết mà không cứu thì sao? Cứu hần là do lòng nhân từ của đệ, đệ đối với hần không thẹn với lương tâm.”

Tâm tư bị đâm trúng, về mặt Nghiêu Phong có phần kỳ quái nhưng đối với phía vị sư huynh y tôn kính nhất này y không dám phản bác. Chỉ dời mắt, không muốn đối chọi với người kia. Bỗng gò má bị giữ lấy, Nghiêu Phong muốn thoát khỏi tay người kia nhưng lại giãy vỡ vết thương. Máu tươi chảy ra khiến y choáng váng. Lần đầu tiên Nghiêu Phong cảm thấy bất lực.

“Nghiêu Phong, ta ghét nhất dáng vẻ thánh nhân này của đệ. Đệ nghĩ hần là đứa trẻ không hiểu bất cứ thứ gì hay sao? Đệ nhìn ánh mắt hần đi, ta hận không thể móc mắt hần.”

Hần ta vừa nói vừa dương tay. Nghiêu Phong biết sư huynh chỉ dọa mình, hần sẽ không thực sự làm như vậy.

“Trong mắt đệ hần chỉ là một đứa trẻ. Đệ đã nói sẽ chăm sóc hần cả đời, tuyệt đối sẽ không từ bỏ.”

“Nghiêu Phong, vậy ta thì sao? Đệ đem tình cảm của ta đặt ở nơi nào?”

Người kia cúi xuống, hôn lên đôi môi xám trắng của Nghiêu Phong. Y không phản kháng, ít nhất thời điểm nhìn thấy Hoàng Phủ Kha, y đã không phản kháng.

30. Chương 30: Hoàng Phủ Kha, Xin Lỗi

Hoàng Phủ Kha vẫn rất yêu, rất yêu Nghiêu Phong. Lúc mới bắt đầu, yêu giống như sự ỷ lại dành cho người thân, nhưng sau đó hần phát hiện đối tượng lần đầu tiên mộng xuân của mình lại là Nghiêu Phong. Hóa ra trong lúc vô tình “yêu” đã thay đổi, trở thành dục vọng muốn chiếm giữ.

Hoàng Phủ Kha rất yêu Nghiêu Phong, hần đem những thứ tốt nhất dành cho y, đem mặt ưu tú nhất của mình bày ra với y. Nhưng thứ hần muốn không chỉ là nụ cười ôn hòa của Nghiêu Phong mà còn là ôm ấp dịu dàng ấm áp của y. Hần muốn giữ chặt lấy y, thương yêu y, để Nghiêu Phong nằm dưới thân hần lộ ra

vẻ mặt không giống thường ngày... Nhưng tất cả những điều ấy hẳn đều không dám làm. Chỉ cần người kia nhẹ nhàng nói một câu “Kha nhi”, hẳn liền nghiêm chỉnh trở lại, thu hồi những ý nghĩ xấu xa kia.

Tình cảm của hắn dành cho Nghiêu Phong, y có biết không? Hay y vốn đã biết nhưng lại làm bộ như không thấy, lựa chọn lảng tránh hắn?

“Xin lỗi, sư huynh... đệ không thể đáp lại huynh...”

Tình cảm của sư huynh dành cho y, không phải y không biết. Chỉ là đời này y không thể đáp lại. Đời này y đã phụ rất nhiều người, làm sai rất nhiều điều.

“Đệ không cần đáp lại ta. Nếu đời này có người thổ lộ tình cảm với đệ, ta hy vọng người đó không phải là Hoàng Phủ Kha. Ta không muốn đệ...”

“Đừng nói nữa, ta hiểu.”

Y sợ nghe thấy ba chữ “Hoàng Phủ Kha”. Mỗi khi nhớ tới dáng vẻ chất vấn của Hoàng Phủ Kha đối với mình y lại khó chịu đến mức không thể nào thở được. Đúng vậy, Hoàng Phủ Kha nói đúng. Tại sao y không đi cứu cha hắn? Nếu như lúc ấy mình liều mạng đem Hoàng Phủ tiên sinh cứu ra có lẽ mọi chuyện đã khác. Dù mình bồi hồi cả đời thì cuối cùng cũng chỉ là người đứng. Đối với Hoàng Phủ Kha, có lẽ thân nhân mới là quan trọng nhất. Nếu lúc đó người chết trong biển lửa là mình thì có liên quan gì đến hắn đâu? Cho nên y không trách Hoàng Phủ Kha trách mình, muốn trách chỉ có thể trách bản thân, lúc đó rõ ràng có thể cứu Hoàng Phủ tiên sinh nhưng lại không làm.

Nghiêu Phong nằm liệt giường hơn nửa tháng nhưng chưa từng thấy mặt Hoàng Phủ Kha. Lúc y có thể xuống giường đi lại, sư huynh của y đã rời khỏi.

Năm ấy trận tuyết đầu mùa rất lạnh, Nghiêu Phong quỳ gối trước cửa Hoàng Phủ Kha, nhưng cuối cùng vẫn không được gặp mặt hắn dù chỉ một lần. Hoa tuyết rơi trên khuôn mặt tái nhợt của y, khiến dáng vẻ y càng thêm yếu đuối.

Cửa phòng kẹt một tiếng mở ra, Nghiêu Phong mừng rỡ nghênh đón. Là Hoàng Phủ Kha với khuôn mặt lạnh như băng cùng một đứa trẻ mặt đầy nước mắt dựa trước ngực hắn. Hoàng Phủ Kha đem đứa trẻ kia bế lên, đi lướt qua y. Quỳ lâu trên đất khiến đầu hơi choáng. Lúc đứng dậy Nghiêu Phong lão đảo mắt một lúc, không thể đuổi kịp bước chân hắn. Mặt y nóng bừng lên, vô cùng hoảng hốt.

Nghiêu Phong lão đảo quay trở lại, ngực căng tức khó chịu, bỗng nôn ra một ngụm máu đen. Lúc này y mới phát hiện mình trúng độc. Mà độc này vô cùng kỳ lạ, chỉ mới phát tác một lần mà giống như đã hãm rất sâu, sợ là không còn cách nào giải được nữa.

Buồn cười là đến lúc này rồi mà y vẫn nghĩ xem Kha nhi nên làm sao, y chết rồi thì ai sẽ chăm sóc hắn?

Ngày qua ngày... Mỗi ngày Hoàng Phủ Kha lại mang về một đứa bé, đều là dáng vẻ xinh xắn đáng yêu. Nghiêu Phong biết rõ thân phận của những đứa trẻ này, cũng không can thiệp vào. Chỉ là thời gian độc phát ngày càng ngắn, y không biết mình còn bao nhiêu thời gian có thể bồi bên người Kha nhi nữa. Y muốn lưu lại bên người Hoàng Phủ Kha một lát, muốn cùng hắn nói vài ba câu. Nhưng lúc Hoàng Phủ Kha mang những đứa trẻ kia về luôn lập tức đóng chặt cửa. Y không dám gõ cửa. Nhiều lần muốn bước qua cánh cửa kia nhưng cuối cùng lại sầm nãi rời đi.

Thời tiết ngày càng lạnh, Nghiêu Phong phát hiện thân thể mình bắt đầu không chịu nổi nữa. Y ngày càng sợ hãi. Một bên sợ hàn độc của Hoàng Phủ Kha phát tác, một bên sợ chính mình không còn nhiều thời gian.

Quả đúng như y nghĩ, Hoàng Phủ Kha cả ngày lẫn đêm bị hàn độc dần vặt nhưng vẫn cố gắng nhẫn nhịn. Thấy hắn bị hàn độc hành hạ đến mức ngày càng ốm yếu, Nghiêu Phong không nhịn nổi nữa.

Y đứng giữa trận tuyết, chỉ sợ một lần nữa bỏ lỡ thời điểm Hoàng Phủ Kha trở về. Nhưng y chờ được cái gì?

Y chờ Hoàng Phủ Kha lại mang về một đứa bé, dắt tay nó lướt qua y. Thân thể không ngừng run rẩy, Nghiêu Phong mặt xám như tro tàn không dám đuổi theo. Cho dù y đuổi kịp thì thế nào? Hoàng Phủ Kha vẫn sẽ không thèm nhìn đến y, để y tự rước lấy nhục.

Gió lạnh thấu xương, Nghiêu Phong nắm chặt áo choàng trên người, tâm lạnh như băng.

31. Chương 31: Tình Sư Đồ Giữa Ta Và Người, Từ Nay Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt

Hoàng Phủ Kha là đứa trẻ một tay y nuôi nấng mà bây giờ lại bị hắn làm nhục như vậy.

Viên thuốc bị nhét vào nơi đó rất nhanh đã tan ra. Bên trong ngứa ngáy khó nhin. Dường như viên thuốc có tác dụng thúc tỉnh, khiến Nghiêu Phong dần dần có phản ứng. Lúc này đáng vẻ khó chịu kia hoàn toàn hiện ra trước mặt Hoàng Phủ Kha, tất cả những thứ này đều do chính hắn tạo ra.

Thuốc đã bắt đầu có tác dụng, y thậm chí không nhin được cọ sát hai chân. Thậm chí muốn Hoàng Phủ Kha... Nghiêu Phong bị dục vọng trong đầu làm hoảng sợ, nhục nhã... cùng thứ cảm xúc không thể miêu tả. Nghiêu Phong cố đè nén ý nghĩ muốn bật khóc. Nhìn Hoàng Phủ Kha từ trên cao nhìn mình, bỗng tâm rơi xuống đáy vực, lạnh lẽo như ngấm vào hàn đàm vạn năm. Đau đớn đến mức khiến y run lên.

“Hoàng... Hoàng Phủ Kha... A... Từ nay, tình sư đồ... ta và người, ân, đoạn, nghĩa, tuyệt!”

Lúc này nước mắt khuất nhục tràn ra, Nghiêu Phong hoàn toàn tuyệt vọng. Y vốn cho rằng ít nhất Hoàng Phủ Kha đối với y còn một chút tình nghĩa. Hóa ra đối với hắn, y lại đáng xấu hổ đến như vậy... Hóa ra trong mắt Hoàng Phủ Kha y chẳng là cái thá gì! Từng ấy năm tình nghĩa sư đồ, hóa ra trong mắt Hoàng Phủ Kha lại chẳng là gì...

Ha ha! Thật nhục cười...

Đột nhiên Nghiêu Phong đẩy mạnh Hoàng Phủ Kha, lão đảo chạy đi. Bên ngoài tuyết vẫn rơi, gió lạnh đến mức sắp đóng băng giọt lệ trên mặt nhưng lập tức lại có nước mắt ấm nóng liền kề chảy ra. Hai mắt Nghiêu Phong mờ hồ, nếu y chết đi... Có phải nếu y chết đi thì sẽ không cần chịu đựng Hoàng Phủ Kha làm nhục nữa? Có phải hắn sẽ không hận y nữa?

Nhưng cuối cùng thì y đã làm sai chuyện gì?

Mãi đến khi nước hồ lạnh thấu xương nhấn chìm y, Nghiêu Phong mới thông suốt. Y sai rồi, y không nợ mạng Hoàng Phủ gia. Mạng là của chính y...

Nghiêu Phong hoàn toàn buông bỏ hy vọng cầu sinh, hiện tại y đã có thể trả hết nợ. Y không còn nợ Hoàng Phủ gia, không còn nợ gì Hoàng Phủ Kha nữa.

Cuối cùng mí mắt nặng trĩu khép lại, ở giây phút cuối cùng, Nghiêu Phong buông tha tất cả.

“Người lặp lại lần nữa!”

Bên tai là âm thanh vô cùng giận dữ, dường như muốn đâm thủng màng nhĩ y.

“Hừ, đoạn tụ chi phích. Các người vi phạm luân lí như vậy thực đáng kinh tởm.”

Đốt ngón tay Hoàng Phủ Kha kêu lên rằng rắc, sau một khắc nắm đấm như mưa đánh lên thân thể của một người khác. Lang trung bị đánh vẫn không chịu yếu thế, miệng không ngừng chửi bậy.

Nghiêu Phong nghe thấy lang trung luôn miệng mắng “kinh tởm”, “vi phạm luân lí”, “thiên lý bất dung”...

Hóa ra y chưa chết. Phản ứng đầu tiên của Nghiêu Phong là cảm thấy thất vọng, chợt nhìn thấy người đang đánh nhau kia.

“Hoàng Phủ... Kha?”

Có lẽ cổ họng bị nước lạnh làm đau buốt, âm thanh phát ra khàn khàn, nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Hoàng Phủ Kha ngừng tay, bỏ qua lang trung chạy đến cạnh Nghiêu Phong, cầm lấy tay y, nhìn y chăm chú. Thừa dịp này lang trung vội vàng chạy mất, trước lúc đi còn không quên hùng hổ một phen.

“Sư phụ, người tỉnh rồi? Thế nào, có khó chịu ở đâu không?”

Nghiêu Phong nhíu mày, có chút khó chịu giật giật tay, dường như vừa tỉnh dậy nên không thể dùng lực, cuối cùng vẫn không thể rút tay ra khỏi tay Hoàng Phủ Kha. Động tác nhỏ bị Hoàng Phủ Kha phát hiện, hắn càng cầm chặt lấy tay y, sợ mình vừa buông ra Nghiêu Phong sẽ biến mất.

Nghiêu Phong quay đầu đi, lòng như tro tàn. “Ta không còn là sư phụ người nữa rồi.”

Hoàng Phủ Kha mím môi, sắc mặt không tốt song vẫn nhin xuống, đổi thành bộ mặt tươi cười.

“Được, vậy người sẽ là ái nhân của ta.”

Nghiêu Phong trợn tròn mắt, dường như không thể tin nổi câu này lại là từ miệng Hoàng Phủ Kha mà ra. Y tức giận đến mức ngay cả giọng nói cũng run lên. “Người... người nói cái gì?”

Hoàng Phủ Kha cúi đầu, hôn một cái lên trán Nghiêu Phong. Ánh mắt sáng ngời mà ôn nhu.

“Ta yêu người, rất yêu rất yêu người. Người đã không còn là sư phụ ta vậy thì làm người yêu của ta đi.”

Nghiêu Phong tức đến đỏ mắt, Hoàng Phủ Kha vẫn không buông tha y, vẫn muốn dùng phương thức kia để nhục nhã y.

“Sư phụ, trong lòng ta có người.”

Người trước mặt mang dáng vẻ tươi cười vô hại. Nghiêu Phong chợt sững sốt, bàn tay vung lên tát vào mặt hắn, tức đến mức không nói lên lời.

Hoàng Phủ Kha bỗng dưng bị đánh mà không kịp chuẩn bị, ánh mắt đầy khiếp sợ, mà dường như còn có... chua chát.

32. Chương 32: ?

Bàn tay Nghiêu Phong đau âm ỉ, không khống chế được mà run lên. Y nhìn đôi mắt Hoàng Phủ Kha, ánh mắt ấy giống như nói mình đánh hắn là sai.

Hắn im lặng nhìn y, bỗng hôn y một cái. Nghiêu Phong ngạc nhiên đến sững người, không kịp tránh né. Hắn vươn tay chạm vào môi y, dáng vẻ cẩn thận nâng niu từng li từng tí.

“Người nghỉ ngơi đi.”

Hắn buông tay, đầu không quay lại cứ thế bước ra khỏi phòng. Mãi đến khi cánh cửa vang lên tiếng lạch cạch đóng lại, Nghiêu Phong mới sực tỉnh.

Liên tiếp mấy ngày liền, Nghiêu Phong nhìn Hoàng Phủ Kha cầm bát cháo nóng hổi trước mặt mình, suýt chút nữa cho rằng hắn là do kẻ khác đóng giả. Mấy ngày nay, Hoàng Phủ Kha ngày đêm chăm sóc y. Mỗi sáng vừa mở mắt đã thấy hắn bưng bát cháo nóng hôi hổi, chờ bên giường y với vẻ mặt đầy chờ mong.

Nghiêu Phong nhìn bát cháo trong tay Hoàng Phủ Kha, hình như vừa mới múc nên vẫn còn bốc hơi nóng. Trong không khí phảng phất mùi khê nhẹ nhẹ. Bỗng y giơ tay, hất đổ bát cháo. Chiếc bát sứ ụp lên tay Hoàng Phủ Kha rồi rơi xuống đất, phát ra âm thanh loảng xoảng. Tay hắn bị cháo nóng đổ vào lập tức đỏ lên. Nghiêu Phong xoay người, quay lưng về phía hắn.

Phải, y nhẫn tâm nhưng vẫn không dám nhìn Hoàng Phủ Kha. Hắn sẽ tức giận, nổi nóng hay sẽ bực bội rồi đi?

Căn phòng chìm trong im lặng, mảnh vỡ trên đất được nhặt lên, bỏ vào khay gỗ. “Con đi lấy bát khác.” Nghiêu Phong không hề xoay người lại.

Hoàng Phủ Kha xối nước vào vết bỏng, hơi đỏ nhưng không đau lắm, vậy mà lại làm hắn cảm thấy rất khó chịu. Múc một chén cháo đầy, hắn đặt nóng lại rồi mới bưng đi.

Hoàng Phủ Kha đã khác rồi. Không biết đó là ảo giác của Nghiêu Phong hay thực sự do hắn đã thay đổi quá nhiều.

Không phải Hoàng Phủ Kha hận y tận xương, dùng mọi cách để nhục nhã y hay sao? Tại sao bây giờ lại như vậy?

Nghiêu Phong hồi hận tại sao mình không chết luôn đi. Nếu chết rồi, ít nhất y sẽ thấy thoải mái hơn, không phải suy đoán ý nghĩ của Hoàng Phủ Kha nữa.

Hoàng Phủ Kha dịu dàng nắm lấy vai Nghiêu Phong, “Thân thể người còn yếu lắm, mau ăn chút cháo đi.”

Nghiêu Phong chống tay muốn ngồi dậy nhưng thân thể ốm yếu vừa qua cơn bệnh không thể làm được, vất vả chống thân lên lại mềm oặt ngã xuống. Hoàng Phủ Kha nhanh tay đỡ lấy y, lấy đũa lót đằng sau. Hắn để Nghiêu Phong ngồi thoải mái rồi mới bưng bát, cầm thìa đút cháo cho y.

Nghiêu Phong rũ mắt nhìn cháo trong bát, không khác gì cháo trắng bình thường, chỉ là hơi thoang thoang mùi khê. Bỗng y bật cười, cầm lấy bát cháo trong tay Hoàng Phủ Kha, uống một hớp lớn.

“Lần này người hạ thuốc gì?”

Hoàng Phủ Kha nhìn nụ cười của Nghiêu Phong ngây ra.

“Sao? Đám trẻ con kia không đủ cho người chơi thỏa thích à?”

Lúc này Hoàng Phủ Kha mới hiểu Nghiêu Phong nhắc đến chuyện gì, hắn vừa đau lòng vừa hồi hận. Hắn ôm lấy Nghiêu Phong, nhưng không còn là đứa bé ngày xưa từng cúi đầu trước y.

“Xin lỗi...”

Hắn phải làm sao đây? Nói hắn không bỏ thuốc? Từ lúc nào mối quan hệ giữa hai người đã trở thành như vậy? Hắn chỉ muốn nấu cháo cho y ăn, còn y thì bưng cháo hắn tự tay nấu không hề do dự nuốt vào, mặc kệ hắn có bỏ thuốc hay không. Từ lúc nào quan hệ giữa hai người đã biến thành thế này? Nghiêu Phong vì tin hắn nên mới ăn cháo hay y vốn không quan tâm nó có thuốc hay không, một lòng muốn chết?

Tim đau vô cùng nhưng Hoàng Phủ Kha chỉ lặng lẽ ôm y, không hề giải thích.

Hắn yêu Nghiêu Phong, dù là nằm mơ cũng muốn có được y. Nhưng Nghiêu Phong chưa từng coi tình cảm của hắn là chân thành, chỉ coi hắn là đứa trẻ y vẫn thương yêu. Hoàng Phủ Kha không biết đây là hạnh phúc hay bất hạnh.

Cho nên từ lúc hắn đi đến bước này, từ lúc hắn hôn y, hắn đã biết bọn họ không thể quay trở về như cũ được nữa. Mà khi hắn đem viên thuốc kia nhét vào hậu huyệt của Nghiêu Phong, khiến y chảy giọt nước mắt nhục nhã, hắn đã biết Nghiêu Phong sẽ không bao giờ tha thứ cho mình. Nhưng hắn có thể làm gì đây? Hắn không muốn Nghiêu Phong coi hắn là đứa trẻ nữa. Hắn muốn giữ lấy y, muốn chẳng cần phải lo nghĩ gì mà hôn y, muốn khiến y điên loạn dưới thân mình...

Hắn yêu Nghiêu Phong. Nhưng cũng bởi vì quá yêu nên mới sai lầm, làm y tổn thương như thế.

33. Chương 33: Nhân Viên: Xin Người Đừng Cự Tuyệt Con

Nghiêu Phong vốn là người cao ngạo, vì phải chịu nhục nhã nên mới nghĩ đến cái chết. Y một mực muốn chết khiến Hoàng Phủ Kha hiểu ra Nghiêu Phong thực sự muốn từ bỏ hắn, thực sự không thèm để ý hắn. Hắn đã làm sai nhưng không có cách nào xoay chuyển được.

Hoàng Phủ Kha đưa tay che mắt Nghiêu Phong, nhẹ nhàng hôn y. Tóc bị túm lấy giật mạnh ra nhưng Hoàng Phủ Kha vẫn cố gắng đầu, tìm mọi cách để hôn y, môi bị cắn bật máu hắn cũng không nỡ buông. Hắn sợ càng gặp thì càng xa cách y, nhưng hắn không chịu được. Hắn biết Nghiêu Phong sợ mình làm ra

hành vi vượt phép tắc, nhưng hắn không thể không làm vậy, bởi hắn sợ mình sẽ không còn cơ hội chạm vào y nữa.

“Đừng cự tuyệt con, được không?”

Nghiêu Phong bị che mắt, chỉ nghe thấy thanh âm nghẹn ngào như sắp khóc. Y không biết có phải Hoàng Phủ Kha đang khóc thật không nhưng khi nghe thấy thế y vẫn không đành lòng. Khi Hoàng Phủ Kha lần thứ hai hôn đến, y không còn chống cự mãnh liệt như lúc đầu nữa.

Môi Nghiêu Phong lạnh toát, nếu không phải vì nụ hôn mãnh liệt khiến máu chảy nhanh hơn thì chắc môi y sẽ trắng bệch cả ra.

Hoàng Phủ Kha vuốt ve khuôn mặt của Nghiêu Phong, càng nhìn lại càng đau khổ hơn. Dường như người trong ngực bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi, không để cho hắn kịp chuẩn bị.

Mở vạt áo, Hoàng Phủ Kha hôn lên ngực trái của Nghiêu Phong, cắn lên hạt đậu nho nhỏ, cảm nhận nhịp tim của y.

“Thả... thả ra...”

Hoàng Phủ Kha đặt Nghiêu Phong nằm ngửa trên giường, vuốt ve khí quan của y. Nghiêu Phong không hề có chút kinh nghiệm nào bị hắn sờ soạn vài cái liền cương. Hắn cúi đầu ngậm lấy thứ kia, y “A!” một tiếng túm lấy tóc hắn lắp bắp nói:

“Thả... không được... Hoàng... Hoàng Phủ Kha... A!”

Miệng Hoàng Phủ Kha ngậm chặt lấy thứ kia, đầu lưỡi đảo tròn, răng khê cắn lên đầu khấc rồi nhẹ nhàng liếm một lượt từ trên xuống dưới. Lần đầu tiên Nghiêu Phong bị kích thích mạnh mẽ đến thế, run rẩy bắn ra. Trong nháy mắt Hoàng Phủ Kha nhét tay vào cửa động, mặt y trắng bệch ra.

“A...!”

Hoàng Phủ Kha ngừng đầu, áp vào má y. “Con làm người đau sao? Đừng sợ, con sẽ thật cẩn thận, sẽ không đau đâu.”

Ngón tay tiến sâu hơn, cả người Nghiêu Phong run lên, mặt đỏ bừng.

“Đừng sợ... Sư phụ, con yêu người... Con thực sự rất yêu người...”

Nghiêu Phong run lên bần bật. Hoàng Phủ Kha bỗng phát hiện y cứ run rẩy không ngừng giống như sợ hắn chạm vào mà không thể thoát khỏi. Trong nháy mắt, hắn sờ thấy một giọt nước ấm nóng.

“Đừng khóc... Đừng khóc nữa...”

Hắn vội lau nước mắt trên mặt y nhưng không làm sao lau hết được, lòng chua xót đến mức vành mắt cũng đỏ lên.

Những giọt lệ của Nghiêu Phong khiến Hoàng Phủ Kha đau lòng như bị dao cắt, ánh mắt y đầy nhục nhã và tuyệt vọng.

Hóa ra tình yêu của hắn lại làm y khó chịu đến thế, không hề làm y thấy hạnh phúc mà chỉ có nhục nhã.

“Đừng khóc... đừng khóc nữa. Con không động vào người nữa... không động nữa...”

Hoàng Phủ Kha buông tay lùi về sau vài bước. Dường như nước mắt Nghiêu Phong không thể ngừng được, y hít một hơi nói với hắn: “Người buông tha ta, để ta chết đi, được không?”

Trả tính mạng lại cho y rồi không ai nợ ai nữa.

Y không thể chịu được đứa trẻ chính tay mình nuôi nấng lại đối xử với mình như tình nhân, y không nhận được Hoàng Phủ Kha nhục nhã mình như thế.

Bỗng Hoàng Phủ Kha nổi giận: “Con không cho phép người chết! Người nghe đây, người phải sống, sống đến một trăm tuổi. Người không thể chết sớm như vậy được...”

“Được, người không muốn nhìn thấy con chứ gì? Vậy con đi, con đi là được. Người không được chết. Người nghe thấy chưa? Người không được chết!”

Hoàng Phủ Kha lồm bồm như kẻ điên, lao đảo bước ra cửa. Đầu óc hấn hỗn loạn đi trên con đường gập ghềnh, cả người dính đầy tuyết.

Nghiêu Phong lục dưới gối lấy ra dao găm tùy thân, nắm chặt lấy. Mười năm trước đứa trẻ tặng y con dao này mặt ngây ngô nói với y, “Sư phụ, Kha Nhi muốn có võ công cao cường để bảo vệ sư phụ. Rồi khi nào sư phụ già, Kha nhi sẽ chăm sóc người.”

Ôc, phun một ngụm máu đen, tầm mắt Nghiêu Phong ngày càng mờ hồ. Y nắm chặt dao găm trong tay, gắng gượng chạy ra khỏi cửa. Ngoài trời tuyết trắng xóa, gió lạnh cắt ngang gò má y. Tuyết dính hết lên đầu tóc, khiến y trong nháy mắt già đi mấy chục tuổi.

Gió thổi càng lúc càng mạnh, đầu Nghiêu Phong cũng ngày càng nặng nề hơn. Bên tai chỉ có tiếng gió, một mội tựa vào thành cầu.

[Sư phụ con sai rồi! Sư phụ con sẽ không như thế nữa! Ngoài này lạnh quá, Kha nhi sắp chết rét rồi...]

Đứa trẻ dẫm lên tuyết sột soạt, vẽ mặt tử thân. Nghiêu Phong nắm chặt dao găm trong tay, mí mắt nặng như muốn khép hấn lại.

“Kha nhi...”

34. Chương 34: Nhân Viên: Kiếp Sau Con Vẫn Sẽ Yêu Người

Cuối cùng lại không nở.

Đối với y Hoàng Phủ Kha là gì? Là người thân hay chỉ là trách nhiệm? Điều không phải. Đối với y Hoàng Phủ Kha là người cực kỳ quan trọng. quan trọng hơn chính mình, thậm chí hơn cả bất kỳ thứ gì trên thế gian này.

Nhưng y không thể cùng Kha nhi đi hết con đường. Mạng sống của y sắp kết thúc mà Hoàng Phủ Kha thì chỉ vừa mới bắt đầu. Y có thể vô ái vô cầu nhưng Hoàng Phủ Kha... không thể yêu y được.

Thứ đi ngược thiên lý, vi phạm lẽ thường, ghê tởm vô liêm sỉ này... Áp lực khiến y không thở nổi. Y không biết từ khi nào Hoàng Phủ Kha có loại tình cảm đó với y nhưng chỉ cần y làm như không biết, vờ như không thấy có lẽ hấn sẽ từ bỏ. Nhưng hóa ra càng không có được thì càng muốn chiếm lấy, mà càng muốn chiếm lấy thì càng liều lĩnh.

Y cứ nghĩ mình chỉ coi Hoàng Phủ Kha là người thân, người đặc biệt gần gũi. Nhưng vì người thân này mà không cưới vợ sinh con, từ bỏ tất cả sao? Suy cho cùng, có lẽ y đã sớm yêu Hoàng Phủ Kha, đặt hấn lên vị trí quan trọng nhất, coi hấn như sinh mệnh của chính mình.

Con đường Hoàng Phủ Kha phải đi còn rất dài. Hấn sẽ cưới vợ, sinh con, sẽ già đi rồi chết. Cuộc đời như thế mới là bình thường. Mà Nghiêu Phong y là sư phụ Hoàng Phủ Kha, cũng chỉ có thể là sư phụ hấn. Y không thể tận mắt nhìn hấn đi hết con đường này nhưng ít nhất y sẽ không biến thành trở ngại lớn nhất trong cuộc đời hấn.

“Kha nhi... sư phụ chỉ có thể cùng con đi tới đây thôi.”

Nghiêu Phong vuốt ve dao găm như vuốt ve khuôn mặt Hoàng Phủ Kha, nụ cười đầy cứng chiều nhưng lại làm lòng người chua xót. Nghiêu Phong vốn là một người rất dịu dàng, luôn nuông chiều Hoàng Phủ Kha, nâng niu hấn như vật quý. Ngay cả lúc phải rời đi vẫn cười dịu dàng như vậy. Nếu đôi mắt kia có thể mở ra thì nhất định sẽ hơi híp, tràn đầy ý cười.

Nghiêu Phong tựa trên thành cầu, trút hơi thở cuối cùng.

Đợi đến khi Hoàng Phủ Kha chạy đến thì thân thể y đã lạnh cứng. Hắn cầm tay y, kề bên miệng thổi.

“Sư phụ, tuyết rơi rồi. Người có lạnh không? Con giúp người sưởi ấm.”

Hắn ôm người kia vào ngực, áp vào má y.

“Sư phụ, môi người tím tái cả rồi.”

Hoàng Phủ Kha vươn tay vuốt ve môi người kia, thoáng dừng lại rồi cẩn thận sắp đến, nâng đầu người kia hôn xuống. Hắn ngậm lấy bờ môi tím tái kia, hôn rất dịu dàng. Lúc lâu sau tách ra, đôi mắt hắn nhắm lại như con mèo tinh ranh vừa cướp được cá.

“Trước đây con không dám làm thế với người... Sư phụ, sau này Kha nhi sẽ nghe lời người. Người vẫn thương con đúng không? Không phải người không cần con đâu đúng không? Con biết người không nỡ rời bỏ con mà...”

“Con không hề chạm đến những đứa trẻ kia, con chỉ muốn biết người đã nuôi dưỡng con như thế nào mà thôi. Nhưng nhìn người khổ sở như vậy con rất đau lòng. Sư phụ, con yêu người. Hứa với con, kiếp sau không rời bỏ con, được không?”

Đêm đông lạnh lẽo, một mình hắn ôm người kia trò chuyện, không ai trả lời. Cơn gió lạnh buốt thổi qua làm hắn co rúm lại, cởi áo đắp cho người kia, nằm lên đầu gối y như một đứa trẻ, ôm chặt lấy eo y.

Bỗng Hoàng Phủ Kha lấy ống tay áo che mặt, nước mắt chảy ra thấm ướt lớp vải.

“Sư phụ... sao người có thể bỏ con mà đi? Sao có thể...”

Trên đời này Hoàng Phủ Kha hắn trừ Nghiêu Phong thì chẳng còn gì cả. Bây giờ, hắn đã mất tất cả.

Hoàng Phủ Kha từ lúc bắt đầu hiểu chuyện đã biết Nghiêu Phong là của mình. Y chỉ có thể là của hắn, cả đời này chỉ có thể ở cạnh hắn, không bao giờ rời xa. Nhưng hắn phát hiện y không nghĩ thế. Nghiêu Phong biết nhưng vẫn dịu dàng như cũ rồi vờ như không biết. Rõ ràng là yêu nhưng lại không thể ở bên nhau.

Nếu có kiếp sau... Nếu có kiếp sau hắn nhất định sẽ giữ chặt lấy tay y, có chết cũng không buông ra.

Yêu mà không có được, hắn chịu đủ rồi.

35. Chương 35: Diêu Phong Cũng Biết Ghen

Kiếp này, hắn mang hối hận và tiếc nuối đời trước đi tìm Diêu Phong, cuối cùng cũng tìm thấy. Lúc ấy Diêu Phong vẫn lớn hơn hắn, tâm tình Hoàng Khả Khả vừa vui sướng vừa thất vọng. Liệu lịch sử có tái diễn không? Cuối cùng, hắn và Diêu Phong có thể ở bên nhau không?

Diêu Phong không nhớ bất cứ điều gì, quên tất cả, đến tính cách cũng khác xưa. Hắn rất nhớ nụ cười sủng nịnh của y, nhớ câu “Kha nhi” y vẫn luôn treo trên miệng. Như thế hắn mới cảm thấy trong lòng người kia vẫn luôn có hắn, luôn đặt hắn ở vị trí cao nhất.

Mà Diêu Phong lúc này chỉ luôn... Bình tĩnh lại, Hoàng Khả Khả không hiểu được tại sao Diêu Phong lại đồng ý yêu hắn. Đó là quyết định đã được suy xét kỹ càng hay chỉ là nhất thời?

“Diêu Phong... A! Nhẹ thôi nhẹ thôi...!”

Không biết là vì hiệu quả cách âm quá kém hay động tĩnh bên ngoài quá lớn, Hoàng Khả Khả vừa nghe được lập tức sững người, lòng rối như tơ vò.

Đúng vậy... Diêu Phong còn có Thẩm Gia Minh, y sẽ không thật sự muốn ở bên cạnh mình.

“Câm miệng!” Diêu Phong quát.

Bịch một tiếng, cửa phòng bị Hoàng Khả Khả mở tung. Hắn đứng trước cửa, mặt đỏ ửng.

Thẩm Gia Minh nằm trên ghế salon, bị Diêu Phong giữ lấy chân, nhìn thoáng qua rất dễ hiểu lầm. Diêu Phong quay lại nhìn thấy Hoàng Khả Khả không biết có nên giải thích hay không.

“Anh nhẹ thôi, em đau...”

Dường như Thẩm Gia Minh rất đau, trán toát mồ hôi, mắt rơm rớm như sắp khóc. Diêu Phong quay đầu lại, nhẹ tay hơn, dùng thuốc tiêu sưng xịt lên mắt cá chân của Thẩm Gia Minh.

“Đau lắm à?”

Thẩm Gia Minh gật đầu.

Hoàng Khả Khả bước đến đẩy Diêu Phong ra, giành lấy thuốc xịt trong tay y. Thử trước vài lần rồi bắt đầu ấn lên mắt cá chân Thẩm Gia Minh, thuận miệng hỏi: “Đau không?”

Thẩm Gia Minh không dám nói gì, vẻ mặt Diêu Phong rất không vui. Lần đầu tiên Thẩm Gia Minh thấy Diêu Phong như thế. Cô rút chân lại, cầm thuốc xịt khắp khiêng đi ra ngoài, trực giác nói cho cô biết lúc này mình không nên ở lại đây. Mắt cá chân sưng thật chứ không phải giả bộ, đúng là xui xẻo, không biết có phải tại cô hãm hại Diêu Phong nhiều quá nên mới bị báo ứng không.

Thấy Thẩm Gia Minh khép cửa lại, Diêu Phong kéo tay Hoàng Khả Khả. “Tôi cho cậu chạm vào cô ta đấy à?”

“Sao hả? Chỉ có anh mới được thương hương tiếc ngọc à?”

Hoàng Khả Khả bực bội, không ngờ hần lại quên cái bóng đèn Thẩm Gia Minh này. Cho đến khi nào cô ta còn ở đây thì hần sẽ không thể đẩy ngã Diêu Phong được.

Gân xanh trên trán Diêu Phong nẩy lên, buột miệng nói: “Được, cậu đi với cô ta đi, đi thương hương tiếc ngọc đi!”

Lời vừa ra khỏi miệng Diêu Phong liền hối hận, sao giống như y đang ghen vậy.

Hoàng Khả Khả ngẩn người, hình như có điểm kỳ lạ. Hần nhìn chằm chằm Diêu Phong đang đỏ mặt, y đang tức giận hay xấu hổ?

Diêu Phong bị Hoàng Khả Khả nhìn chằm chằm rất khó chịu, quay người muốn đi.

“Đừng đừng đừng! Đợi đã!”

Hoàng Khả Khả nhào tới kéo tay Diêu Phong, xoay mặt y lại, mãi đến lúc nhìn thấy vành tai đỏ bừng của người kia hần mới chợt hiểu ra.

Hoàng Khả Khả cười trộm, “Anh ghen à?”

Diêu Phong trợn mắt lên, đưa tay lên che mặt. Hoàng Khả Khả kéo tay y xuống, khẽ nắm lấy. Đôi mắt to cong lên, “Không lẽ anh đang để ý đến tôi?”

“Cút!”

Diêu Phong cố sức rút tay về nhưng Hoàng Khả Khả nắm rất chặt làm y không có cách nào thoát khỏi. Thấy Hoàng Khả Khả từng chút từng chút áp sát lại, cả hơi thở cũng phả lên mặt y, Diêu Phong theo bản năng nhắm mắt.

Đợi một lúc lâu tay vẫn bị giữ lấy, hơi thở kề bên mặt vẫn còn nhưng không thấy hành động sau đó. Diêu Phong mở mắt ra thấy hần đang cười rất đắc chí.

“Anh đang mong chờ điều gì vậy?”

Ý cười trong mắt Hoàng Khả Khả càng lúc càng sâu giống như đang cười nhạo hành động ngu ngốc ban nãy của Diêu Phong. Y vừa tức vừa bối rối, đập hần một phát. Trong nháy mắt, Hoàng Khả Khả đột nhiên kề sát lại, ngậm lấy môi y, khóe miệng mang theo ý cười mơn trớn gò má y.

Không biết Hoàng Khả Khả buông tay y ra từ lúc nào, đổi thành ôm y vào trong ngực. Hai người càng lúc càng dán sát không có bất cứ một kẽ hở nào. Diêu Phong ngây ngốc nhìn hắn, ánh mắt đỏ dường như còn chứa đựng một điều gì đó, nhìn đến mức khiến hắn không chịu được muốn che đi.

Đôi mắt đột nhiên bị che khuất, Hoàng Khả Khả cắn vào môi y nói khẽ: “Anh còn nhìn tôi như vậy thì tôi sẽ không nhận được nữa đâu...”

Nói xong hắn còn dùng hành động thực tế để chứng minh thứ khiến mình đang khó chịu kia, Diêu Phong kinh ngạc trợn mắt nhìn hắn.

36. Chương 36: Âm Mưu Được Thực Hiện

“Lưu manh! Biến thái! Vô liêm sỉ!!!”

Diêu Phong theo bản năng thúc mạnh đầu gối, mặt Hoàng Khả Khả trong nháy mắt trắng bệch. Bạn sẽ không bao giờ hiểu được cảm giác đau nhức quần quai ấy, trừ khi có một ngày chính bạn tự mình trải qua.

Trong đầu Hoàng Khả Khả hiện lên hàng vạn câu “Mẹ kiếp!” Diêu Phong hạ thủ thật nặng, nếu không phải hắn may mắn né kịp chắc cú này sẽ khiến hắn bị bắt lực cả đời mất. Bùm chú chim nhỏ đáng thương, trán Hoàng Khả Khả toát mồ hôi lạnh, u oán nhìn Diêu Phong không nói nên lời.

Lúc này Diêu Phong mới chợt nhận ra hậu quả nghiêm trọng của cú húc kia, vội đỡ lấy Hoàng Khả Khả.

“Cậu... cậu không sao chứ? Tôi không cố ý đâu... đó là do bản năng thôi... Có cần đến bệnh viện không?”

Đến bệnh viện? Mặt mũi Hoàng Khả Khả để đâu cho được? Vì lý do này mà đến bệnh viện chắc sẽ thực sự bị người ta nghĩ là lưu manh mất.

Nhận ra Diêu Phong quả thực không cố ý, Hoàng Khả Khả ngẫm lại thấy phản ứng như thế là phải. Nếu có kẻ dám làm cái chuyện như ban nãy mình làm với y, Diêu Phong nên một cước đá gã chết không kịp ngáp. Ủ, động tác “bản năng” như thế là nên có, chỉ là không nên làm với hắn mà thôi.

“Ông chủ...”

Hoàng Khả Khả ngẩng khuôn mặt với đôi mắt to lấp lánh ánh nước, hết như chỉ một giây sau hắn sẽ khóc nức lên khiến Diêu Phong nổi da gà đầy người.

“Đau chết tôi mất... Lỡ như tôi bị bắt lực cả đời thì làm sao bây giờ? Liệu nó có bị hỏng mất luôn rồi không? Như vậy tôi còn là đàn ông sao?”

Diêu Phong tự biết độ nặng của một cước vừa rồi, không phải không có khả năng đá hỏng Hoàng khả Khả, y lập tức trở nên lúng túng.

“Sẽ không, sẽ không đâu... Cậu thế nào rồi, vẫn ổn chứ?”

Hoàng Khả Khả khẽ chớp mắt, rưng rưng nói:

“Tôi sắp thành phế nhân rồi...”

Diêu Phong vội kéo quần Hoàng Khả Khả xuống, quần sịp bên trong lộ ra. Y thử chọc chọc thứ kia, quả thực mềm nhũn chẳng có chút tinh thần nào.

“A!”

Hoàng Khả Khả kêu lên một tiếng, trán toát mồ hôi. Diêu Phong luống cuống không biết nên làm gì cho phải.

Hoàng Khả Khả vùi đầu vào khuỷu tay, nức nở. “Tôi... tôi không còn mặt mũi nào sống tiếp nữa...”

Thấy Hoàng Khả Khả rõ là một người đàn ông cao lớn lại khóc như vậy, Diêu Phong nổi da gà, không biết làm thế nào. Y hạ quyết tâm, kéo quần sịp của hắn xuống, dùng tay vỗ về thứ kia hy vọng khiến nó cương lên.

Kết quả chỉ một lát sau Diêu Phong bỗng cảm thấy có điểm kỳ lạ...

Vừa định rút tay về bỗng y bị Hoàng Khả Khả đè lại nơi nóng hừng hực kia. Diêu Phong ngẩng đầu trông thấy nụ cười lấy lòng của hắn, chẳng còn chút mồ hôi và nước mắt nào.

Lúc này Diêu Phong mới biết mình bị đùa giỡn.

Hoàng Khả Khả thấy Diêu Phong sắp nổi giận liền vội vàng sáp lại hôn y, tay cũng không nhàn rời cầm lấy bàn tay đang đặt trên hạ thể nóng rực của chính mình, hô hấp ngày càng nặng nề hơn.

Diêu Phong phát hiện mình bị lung lay rồi, y đã không thể cưỡng lại Hoàng Khả Khả nữa. Dù trong đầu rất tỉnh táo biết rõ mình đang làm gì nhưng vẫn dung túng hắn. Không còn là một mình Hoàng Khả Khả chủ động nữa, Diêu Phong cũng dần dần đáp lại hắn.

Kỳ thực... Nếu không ghét thì có thể thử một lần.

Hoàng Khả Khả ôm y, run rẩy phóng tình. Thứ chất lỏng đầy hương vị nam tính dính đầy tay y. Diêu Phong rút khăn giấy trên bàn trà ra lau, Hoàng Khả Khả vẫn tựa trên vai y, nặng đến phát đau.

“Được rồi, đừng giả bộ nữa, thực hiện được mưu đồ rồi đi?”

Diêu Phong bóp má Hoàng Khả Khả. Mặt hắn không gầy lắm, nhiều thịt bóp rất thích.

Hoàng Khả Khả lại ôm Diêu Phong nồng nàn hôn hít một hồi, hôn đến nổi cả mặt Diêu Phong toàn nước miếng.

“Ông chủ anh thật tốt, nhưng cũng không phải tôi hoàn toàn giả bộ đâu, lúc này anh đã trúng trướng của tôi rồi.”

Mặt Diêu Phong lúc đỏ lúc trắng trông thật đẹp mắt. Đúng là y không có biện pháp với Hoàng Khả Khả, da mặt hắn còn dày hơn cả tường thành, thật là cái đồ không biết xấu hổ!

37. Chương 37: Thần Trợ Công Thẩm Gia Minh

Mắt cá chân Thẩm Gia Minh vẫn còn sưng, hình như còn bị ứ máu nên rất đau. Nhưng qua khe cửa thấy Hoàng Khả Khả và Diêu Phong đánh nhau ầm ĩ như vậy cô nàng liền quên cả đau mà cười khúc khích liên tục.

Thẩm Gia Minh quen Diêu Phong vài năm rồi, cô không thích đàn ông nhưng lại rất thích Diêu Phong, là kiểu yêu thích của em gái dành cho anh trai. Diêu Phong đem đến cho người khác cảm giác rất đáng tin cậy, luôn khiến cô vô thức đứng sau lưng y, nhận lấy sự che chở bảo vệ của y. Điểm duy nhất khiến cô không thích là Diêu Phong luôn cậy mạnh, dường như không sợ trời không sợ đất, chỉ cần thấy có người nhỏ yếu hơn mình y sẽ liều mạng bảo vệ. Một Diêu Phong như thế thật sự không thể khiến người khác yên tâm cho được.

Từ lúc cô biết Diêu Phong, y luôn chỉ có một thân một mình. Chỉ đến khi Kiều Nhiên xuất hiện. Người kia đối xử rất tốt với y, vô cùng vô cùng tốt. Nhưng ai mà không biết gã đang giả vờ? Cô không chỉ một lần nhắc nhở Diêu Phong rằng Kiều Nhiên bụng dạ khó lường, tâm tư đen tối. Nhưng Diêu Phong không thèm để ý đến. Lời nói của y khiến người khác không khỏi xót xa: “Tôi biết, nhưng đó là người đối tốt với tôi. Haiz... dù gã có mục đích gì thì ít nhất trước khi gã trở mặt cũng đã để tôi được hưởng thụ cảm giác được người khác thương yêu. Vậy cũng đáng!”

Hóa ra chỉ cần đối tốt với Diêu Phong thì kẻ đó muốn làm gì cũng được. Yêu hay giả bộ yêu, trong mắt Diêu Phong đều không quan trọng, chỉ cần có người đối tốt với y y liền không nhịn được lưu luyến. Như thiêu thân lao đầu vào lửa, không nề hà bất cứ điều gì...

Đến tận lúc ấy cô mới chân chính hiểu Diêu Phong, một Diêu Phong làm người khác xót xa như thế.

Sau chuyện ấy bọn họ không nhắc đến tới Kiều Nhiên nữa. Diêu Phong không muốn yêu thêm ai, cứ có người tỏ tình với y, y liền đem cô ra làm bia đỡ đạn. Cô biết Diêu Phong chỉ là giả bộ liền phối hợp với y, mãi cho đến lúc Hoàng Khả Khả xuất hiện.

Muốn cô hình dung về Hoàng Khả Khả, nói thế nào nhỉ? Bề ngoài đó là một kẻ ngốc ngây ngô chẳng biết gì nhưng thực ra hẳn che giấu tâm tư rất sâu. Không biết vì sao nhưng cô lại thấy hẳn rất đáng tin, đặc biệt là sự si tình của hẳn đối với Diêu Phong. Nghĩ lại thì một gã đàn ông bị kẻ khác day nghiêng lòng bàn tay mà không hề nổi giận, đó không phải yêu thì là gì? Hơn nữa mỗi ngày đều làm vẻ mặt thấy tình địch, hận không thể dùng dao đâm chết cô, điều này khẳng định hẳn có tư tâm với Diêu Phong.

Hoàng Khả Khả không phải người đàn ông hoàn hảo nhưng ít nhất hẳn thực sự yêu Diêu Phong. Nếu Diêu Phong có thể ở bên hẳn, ít nhất cũng không giống như trước kia cô tịch đến mức làm người khác đau lòng. Nhưng Diêu Phong đem tâm tư của chính mình giấu rất sâu, y không muốn để lộ nó ra với kẻ khác, cũng không muốn đặt người khác vào trong lòng. Cho nên Diêu Phong và Hoàng Khả Khả cần sự trợ giúp.

Đương nhiên, sự giúp đỡ của cô rất thành công, Diêu Phong đã đồng ý tiếp nhận Hoàng Khả Khả rồi. Nhưng sao cô cứ có cảm giác... cảm giác như vừa gả con gái đi vậy?

Tính toán một hồi, dù sao cũng thành công rồi. Ui da! Thẩm Gia Minh vén chăn chui vào, thở phào nhẹ nhõm như vừa làm xong một chuyện cực kỳ quan trọng, yên tâm bước vào giấc ngủ.

Bên kia Hoàng Khả Khả mặt dày cuốn lấy Diêu Phong, nằng nặc đòi y phải ngủ cùng mình. Diêu Phong không từ chối được đành theo ý hẳn. Trước khi ngủ còn thấp thỏm lo Hoàng Khả Khả làm chuyện gì đó biến thái với mình, kết quả hẳn rất thành thật chỉ ôm eo y, như trẻ con chôn đầu trước ngực y ngủ mất.

Diêu Phong cảm thấy buồn cười, véo má hẳn mấy cái mới nhắm mắt ngủ.

38. Chương 38: Thần Trợ Công Khóc

Sáng ngày hôm sau, Hoàng Khả Khả đi xuống tầng, theo quán tính liếc nhìn Thẩm Gia Minh, lập tức đắc ý ngẩng cao đầu, bộ dáng vừa được ăn mật. Nguyên nhân trong đó làm sao Thẩm Gia Minh không biết, cô thậm chí Hoàng Khả Khả là chó ngốc. Đáng tiếc, mình giúp hẳn nhiều như vậy mà vẫn bị coi là tình địch.

Cô nàng lén kéo Hoàng Khả Khả qua nói chuyện, còn cẩn thận nhìn sắc mặt hẳn.

“Anh có biết quan hệ của tôi và Diêu Phong không?”

Hoàng Khả Khả cười nhạo, “Bây giờ Diêu Phong là của tôi rồi.”

Thẩm Gia Minh hít sâu một hơi, “Được, vậy tôi nói cho anh biết. Từ rất nhiều năm trước tôi đã ở cạnh Diêu Phong, cảm tình rất tốt. Dù người khác có nói gì với y, y cũng sẽ lấp liếm cho qua. Những năm trước y không có lòng tin vào tình yêu cũng không muốn yêu ai cả, hai người bọn tôi vẫn luôn độc thân, mỗi người yên lặng làm chuyện của mình. Mãi đến khi tôi gặp anh...”

Hoàng Khả Khả ban đầu còn khịt mũi coi thường, nghe đến câu cuối cùng bỗng nóng nảy, ánh mắt nhìn Thẩm Gia Minh có phần kỳ lạ. “Cô định làm gì? Tôi đã nói tôi có Diêu Phong rồi, sẽ không hứng thú với cô đâu.”

Thẩm Gia Minh tức ói máu, “Anh đừng làm tôi buồn nôn! Tôi nhìn anh trời sinh trung khuyển, lại rất chân thành với Diêu Phong nên mới bằng lòng giúp anh theo đuổi anh ấy. Nhờ có tôi nên anh theo đuổi Diêu Phong mới được thuận lợi như vậy, anh còn không mau cảm ơn đi?”

Hoàng Khả Khả dần mặt không hiểu gì.

“Mà anh đừng lúc nào cũng giả vờ giả vịt nữa. Thứ nhất, anh tuyệt đối không được phép lừa dối hay phản bội Diêu Phong, anh ấy không thể chịu đựng thêm tổn thương nào nữa. Thứ hai, Diêu Phong luôn không có cảm giác an toàn, có một số việc... chính anh cũng biết rồi, đừng ép anh ấy, để anh ấy từ từ tiếp nhận. Hơn nữa, Diêu Phong rất dễ mềm lòng.”

Hoàng Khả Khả biết Thẩm Gia Minh nói lừa dối và phản bội là muốn nhắc đến chuyện gì. Hắn cũng biết Diêu Phong không chịu nổi chuyện đó lặp lại lần nữa, hắn nhất định sẽ bảo vệ y, không để y bị tổn thương dù chỉ một chút. Thậm chí hắn còn muốn đem kẻ đã lừa dối Diêu Phong kia dồn vào chỗ chết... Ủ, Hoàng Khả Khả gật đầu với điều cuối cùng, Diêu Phong rất dễ mềm lòng, đây là một lợi thế nhưng y tuyệt đối không thể nhẹ dạ với người khác ngoài hắn.

“Tôi biết rồi. Vậy còn cô? Trở thành “Quý tộc độc thân” nhiều năm như vậy, khi nào thì thăng cấp?”

Cũng bày đặt làm trợ công? Lại còn “Quý tộc độc thân”? Trong lòng Hoàng Khả Khả thầm cười nhạo Thẩm Gia Minh. Nhưng cô nàng đúng là rất biết nhìn người, thấy hắn liền quyết định giúp hắn theo đuổi Diêu Phong, vậy xem ra hắn rất đáng tin. Hoàng Khả Khả tự kỷ nghĩ.

“Anh đang làm gì ở đây vậy?”

Đột nhiên Diêu Phong xuất hiện khiến Thẩm Gia Minh và Hoàng Khả Khả giật nảy mình.

“Bên ngoài đông khách như thế lại dám trốn việc. Có phải không muốn lĩnh lương nữa không?”

Y đập vào mông Hoàng Khả Khả, đá văng hắn ra ngoài.

“Mau ra ngoài bê đồ ăn.”

“Được được! Tôi lập tức đi đây.”

Hoàng Khả Khả xoa xoa cái mông đau, vội chạy ra ngoài, để lại Thẩm Gia Minh và Diêu Phong hai mặt nhìn nhau.

Diêu Phong nhìn chằm chằm Thẩm Gia Minh, mắt khẽ nheo lại, xem thấu nỗi sợ hãi trong lòng cô.

“Này, nhìn gì mà nhìn...”

Diêu Phong nhìn Thẩm Gia Minh, ánh mắt bình tĩnh ung dung như biển lặng trước cơn bão, Thẩm Gia Minh không chịu nổi đành khai ra.

“Em sai rồi...”

Nước mắt nói chảy là chảy, đôi mắt ngân ngấn lệ nhìn đáng thương vô cùng. Diêu Phong làm vẻ mặt nghiêm túc, lạnh giọng hỏi.

“Sai chỗ nào?”

Thẩm Gia Minh oan ức ngẩng đầu nhìn Diêu Phong, đáng tiếc y không hề trúng chiêu, chẳng thềm thương hương tiếc ngọc tí nào.

“Em không nên... không nên lừa anh, giúp người ngoài...”

Diêu Phong cười phì một cái, đây mà là nhận lỗi à? Xem ra Thẩm Gia Minh không biết mình sai ở đâu, làm cô nhọc lòng rồi.

Thẩm Gia Minh bị nụ cười kia làm tủi thân, nước mắt cá sấu biến thành thật. Cô bực bội nói: “Anh cười gì mà cười? Chuyện này đáng cười thế sao?” Mũi cũng đỏ lên.

Diêu Phong ôm lấy cô, sờ sờ đầu cô.

“Được rồi, đừng khóc nữa. Em vất vả rồi.”

39. Chương 39: Hoàng Khả Khả, Tiên Sư Cẩu

Thẩm Gia Minh trợ giúp thành công, ở không bao lâu liền đi. Ngắn ngủi chưa đến nửa tháng cô nàng đã ghép duyên thành công cho một cặp tình nhân, nghĩ đến là thấy tự hào. Giờ cô không cần lo nửa đời sau của Diêu Phong nữa, vậy bản thân cô thì sao đây.

[Cho tôi một nhánh bách hợp đi.]

Trong trí nhớ người kia cao hơn cô rất nhiều. Tóc ngắn, tay dài chân dài, không như cô ngắn ngắn ngốc ngốc. Cùng là phụ nữ nhưng lại khiến cô không khỏi ước ao được như người ta.

Cô ấy mua một nhánh bách hợp, Thẩm Gia Minh xoay người lấy giấy bọc lại bị người kia ngăn lại.

[À, không cần gói lại đâu, tặng cô đây.]

Thẩm Gia Minh thấy kỳ lạ, tất cả hoa trong cửa hàng này đều là của cô, người này tặng hoa cho cô làm gì?

[Sao lại cho tôi?]

Người kia cười, lộ ra núm đồng tiền ở hai bên má.

[Vì cô lớn lên rất xinh đẹp.]

Cứ như thế mặt đối mặt, cứ như thế chỉ một bông hoa nhưng lại khiến cô nhớ nhung mãi.

Bây giờ hoa kia đã bị oxy hóa khô héo cả rồi nhưng cô vẫn không vứt đi, không biết là muốn giữ lại hay đã quên mất nó. Biết người mệnh mệnh ai cũng vội đến vội đi, cô giữ lấy hồi ức ấy, nhưng đối với người kia cô chỉ là một kẻ qua đường.

Nếu như cô cũng có thể gặp may một lần thì tốt. Ông trời không cần quan tâm cô quá nhiều, chỉ cần được gặp lại người kia một lần thôi. Cô muốn biết bản thân thực sự yêu người ấy hay chỉ là cảm giác tiếc nuối vì không có được.

Lúc Thẩm Gia Minh đi, Hoàng Khả Khả còn giả bộ buồn bã, không biết thật được mấy phần. Có điều hần vừa về cửa hàng liền lộ nguyên hình, quần quýt lấy Diêu Phong mãi không thôi.

“Hôm nay đóng cửa không bán hàng, hay chúng ta làm chuyện gì đi?”

Mặt Diêu Phong đỏ lên, bực bội nói: “Trong đầu cậu toàn thứ không đứng đắn gì vậy? Nghiêm túc đi.”

Hoàng Khả Khả giả bộ không hiểu gì, “Không đứng đắn? Sao lại không đứng đắn? Em chỉ định cùng anh đến Song Bài chơi thôi. Anh nghĩ em định làm trò không đứng đắn gì?”

Hoàng Khả Khả hỏi ngược, Diêu Phong biết không nói lại hần, dứt khoát quay đầu rời đi, không thêm để ý đến hần nữa.

(Song Bài: huyện Song Bài, thuộc thị Vĩnh Châu, tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc.)

Hoàng Khả Khả, Song Bài cái rắm ấy! Diêu Phong biết thừa Hoàng Khả Khả giả bộ, đồ rắm thôi!

“Ông chủ, bọn mình thử một lần đi?”

Hoàng Khả Khả dè Diêu Phong xuống giường, tay cầm bao cao su không biết lấy ở đâu ra, nửa lừa gạt nửa dụ dỗ. Y nhìn chữ ngoài bao bì của bao cao su kia nháy mắt đen mặt, đánh vào đầu hần. “Hoàng Khả Khả, tiên sư cẩu!”

Diêu Phong nhìn hai chữ “bạc hà” nổi bật, rùng mình một cái.

“Em thay mặt tổ tiên cảm ơn anh thăm hỏi. Nhưng mà bây giờ chỉ có hai người chúng ta, anh ở ngay trước mặt em nhắc đến người khác hình như không tốt lắm?”

Hoàng Khả Khả càng ngày càng không biết xấu hổ. Lúc Thẩm Gia Minh còn ở đây tối nào cũng cùng hần náo loạn, chính y cũng ngu ngốc để kẻ hần làm vậy, cuối cùng bây giờ phải gánh chịu hậu quả.

Mỗi lần cùng Hoàng Khả Khả làm chuyện ấy... y có cảm giác như đang làm điều sai trái. Nội tâm không muốn nhưng cảm giác mâu thuẫn ấy lúc đối mặt với hần sẽ lập tức biến mất. Y thấy có lỗi với Hoàng Khả Khả, càng không thể từ chối hần.

Dường như Hoàng Khả Khả còn rất trẻ, chỉ mới 22, 23 tuổi, trong nhà sẽ có những việc hần phải gánh vác, ví dụ như... nổi dãi tông đường.

Nhưng y không còn trẻ nữa, nói thẳng ra đã đi quá một phần tư quãng đời rồi. Ngoại trừ một cửa hàng nho nhỏ, y chẳng có gì. Hoàng Khả Khả ở cạnh y thì được lợi lộc gì? Rốt cuộc hần vừa ý y ở điểm nào?

“Cậu theo đuổi tôi thật sự không phải chỉ để chơi đùa sao?”

40. Chương 40: Cậu Theo Đuổi Tôi Không Phải Chỉ Để Chơi Đùa Thôi Sao?

Diêu Phong không thể hiểu được Hoàng Khả Khả đối với y là đùa hay thật. Đôi khi thái độ của Hoàng Khả Khả khiến y không thể xác định được, cảm giác rất bất an.

Hoàng Khả Khả sưng sốt. Diêu Phong nhìn thấu ánh mắt kia, y đẩy hần ra, ngồi dậy.

“Tôi thấy cậu nên nghĩ cho kỹ, dù sao chuyện này sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến tương lai của cậu.”

Diêu Phong nghiêm túc khiến Hoàng Khả Khả không dám cợt nhả với y.

“Nếu như cậu chỉ định vui đùa, chúng ta cứ như vậy cũng được. Nhưng tôi hy vọng cậu có thể suy nghĩ kỹ càng cho tương lai sau này của chính cậu, đừng để lãng phí thời gian, dù sao...”

Hoàng Khả Khả cắt ngang lời y, “Cứ như vậy là sao? Nếu em thật sự định vui đùa với anh, anh định thế nào?”

Diêu Phong nhếch môi, tìm khe nói lên. Dù đã tính đến khả năng xấu nhất, nhưng khi thực sự nghe Hoàng Khả Khả nói như vậy y bỗng thấy vô cùng khó chịu. Diêu Phong bình thần nói: “Chẳng sao cả...”

“Chẳng sao cái gì! Chẳng lẽ anh không khó chịu sao? Nếu vậy, quan hệ của chúng ta là gì? Tình nhân à?”

Diêu Phong kinh ngạc nhìn Hoàng Khả Khả, cảm thấy gọi như thế hơi quá đáng nhưng vẫn gật đầu.

“Vậy cũng được.”

Hoàng Khả Khả nổi cáu, rốt cuộc Diêu Phong coi hần là gì? Cái nhau liềm đàm luận nhân sinh với hần, bây giờ còn đứng trên lập trường của hần nghĩ chuyện tương lai. Làm tình nhân? Kết thúc thì mỗi người một ngã? Hoàng Khả Khả hần không đáng tin như vậy sao?

Nhưng Hoàng Khả Khả lại thấy đau lòng. Diêu Phong thay hần nghĩ ngợi, nếu hần thực sự chỉ định vui đùa với y, y cũng không khó chịu, thậm chí tiếp tục mối quan hệ đó với hần. Thật viễn vông!

Hoàng Khả Khả tức đến bật cười, bắt lấy cánh tay Diêu Phong, ôm y lên.

Hần nên vui vẻ hay tức giận đây? Diêu Phong thay hần nghĩ ngợi hần nên vui mới phải, nhưng y lại đặt bản thân vào vị trí kia... Người hần yêu từ khi nào lại sa ngã đến thế? Trước đây Diêu Phong hờ cái là lấy dao ra dọa, sao bây giờ lại thành như vậy?

Hoàng Khả Khả sờ vào túi Diêu Phong quả nhiên tìm thấy một cây dao nhỏ. Hần móc ra nhét vào tay y, nhắm thẳng vào ngực mình.

“Diêu Phong anh nghe đây, nếu có một ngày em phản bội anh thì anh cứ một dao đâm chết em đi! Đừng mềm lòng, anh không cần thương hại một kẻ phản bội!”

Dao của Diêu Phong rất sắc, Hoàng Khả Khả vốn không tuốt khỏi vỏ nhưng Diêu Phong vẫn rút tay lại.

Hoàng Khả Khả biết cuối cùng Diêu Phong cũng đặt hấn vào tim. Bởi y không nỡ làm hấn đau, dù hấn có thực sự lừa gạt y y cũng sẽ không trách hấn. Đây là tình yêu của Diêu Phong ư? Bề ngoài thì cứng rắn mà lại dùng phương thức hại người hại mình này để yêu.

“Diêu Phong anh nghe đây, nếu Hoàng Khả Khả này lừa dối anh, không cần anh ra tay, chính em sẽ tự sát trước mặt anh.”

Diêu Phong cố sức rút dao về, Hoàng Khả Khả khê buông tay, dao găm bị y thu lại.

Diêu Phong dè dặt hỏi: “Cậu nghĩ kỹ chưa?”

Hoàng Khả Khả gật đầu, ôm y vào lòng. “Em yêu anh, vĩnh viễn yêu anh hơn cả tưởng tượng của chính anh. Nếu anh đồng ý, em sẽ mãi mãi yêu anh như vậy.” Yêu cả phần của Hoàng Phủ Kha kiếp trước, mãi mãi yêu anh, đền bù cho anh...

Hoàng Khả Khả nợ Diêu Phong nhiều lắm. Kiếp trước hấn nợ y một mạng, kiếp này hấn sẽ dùng tình yêu trả lại tất cả. Thẩm Gia Minh nói đúng, nhiều năm rồi không ai có thể bước vào lòng Diêu Phong, một khi có rồi, y sẽ trở nên yếu đuối vô cùng. Cho nên y không thể chịu đựng thêm sự tổn thương một lần nào nữa.

Nhưng hấn vẫn phải tính đủ nợ cũ! Từ lâu đã thấy Kiều Nhiên ngứa mắt rồi, gã lại dám làm Diêu Phong bị tổn thương! Hoàng Khả Khả thề, một ngày nào đó hấn nhất định sẽ bắt Kiều Nhiên ném trái cảm giác bị lừa dối!

41. Chương 41: Anh, Gã Bắt Nạt Người Nhà Họ Hoàng Chúng Ta!

Đã lâu rồi Hoàng Khả Khả không liên lạc với người nhà. Đầu tiên là vì người nhà hấn vốn bận rộn không rảnh quan tâm hấn, sau là vì chính hấn không muốn tìm họ.

Cha Hoàng Khả Khả đã mất từ lâu, mẹ hấn không thêm quản lý hấn, dù sao hấn có một người anh và một đứa em trai, bất kể là ai mẹ cũng đặt nhiều hy vọng hơn là hấn. Cho nên suốt hơn hai mươi năm nay hấn vốn ít khi nói chuyện với mẹ. Trong gia đình ấy, người hấn quan tâm nhất là ông nội.

Gọi điện nói chuyện một lúc lâu hấn cũng không dám nói thật với ông, chỉ nói mình ra ngoài mở một cửa hàng nhỏ. Ông cụ thích hỏi han chuyện này chuyện nọ, lúc hỏi có bạn gái chưa, lúc lại hỏi khi nào định kết hôn, quả là quan tâm rất nhiều chuyện linh tinh.

Hoàng Khả Khả bắt đầu dĩ nhiên nói: “Ông ngoại, con đã có bạn gái đâu!”

Ông cụ ở đầu dây bên kia sực tỉnh, “À, đúng đúng, trước mắt phải kiếm người yêu cho con đã.”

Hoàng Khả Khả phát hiện hấn cùng ông cụ không có tiếng nói chung, tùy tiện đáp lại đôi ba câu liên cúp máy, gọi cho anh cả.

Chuông reo một lúc lâu cũng không có người nghe, Hoàng Khả Khả đành cúp máy, chắc anh cả đang bận việc. Điện thoại yên tĩnh trở lại.

Hoàng Khả Khả cầm di động ngẩn người, không biết nên gọi cho ai. Em trai hấn Hoàng Thịnh Nhạc vẫn chỉ là một đứa trẻ ngây ngô đang học trung học, có gọi cho nó cũng không ích gì. Bắt con khi ngốc Hoàng Thịnh Nhạc đi đối phó Kiều Nhiên? Càng nghĩ càng thấy buồn cười, nó không tự lao đầu vào lửa là tốt lắm rồi, bắt nó đấu với con hồ ly kia, Hoàng Thịnh Nhạc chỉ có nước tự đưa đầu ra cho người ta chém mà thôi.

“Ta vẫn luôn lang thang, nhưng ta...”

Hoàng Khả Khả nhìn màn hình điện thoại, vừa thấy tên người gọi lập tức ấn nghe, không cần biết người bên kia có thấy hay không vẫn theo thói quen bày ra bộ mặt ngoan ngoãn nghe lời.

“Anh hai anh có nhớ em không? Ban nãy em gọi anh đang bận à?”

Không nên ngay câu đầu đã mở lời nhờ vả, nếu không để Hoàng Thịnh Trạch biết ý đồ của hắn, y sẽ lập tức cúp máy. Vậy nên Hoàng Khả Khả định hỏi han vài câu hâm nóng tình cảm trước.

Dường như tâm trạng Hoàng Thịnh Trạch không tốt lắm, không muốn dài dòng với hắn. “Làm sao không nhớ được. Có chuyện gì mau nói đi, lát nữa anh còn phải đi gặp khách hàng.”

Hoàng Khả Khả thoáng hồi hộp trong lòng, mỗi lần anh cả nói bận việc nhất định là không muốn dài dòng, bất kể hắn nói gì anh ấy cũng đều đáp ứng.

“Vậy... anh biết Kiều Nhiên không?”

Hoàng Thịnh Trạch vừa nghe cái tên này liền nhúc nhích đầu, anh khẽ bóp trán. “Gã làm sao? Anh nói trước, anh với gã ta nước sông không phạm nước giếng, đừng gây phiền phức cho anh.”

Hoàng Khả Khả vờ uất ức, nói: “Là gã động đến người yêu của em trước chứ em có động đến gã đâu. Nếu không phải vì em không thể tự mình ra mặt thì em đã dùng sức chính mình mà trả thù rồi.”

“Ý của mày là anh thì dễ ra tay?” Giọng nói của Hoàng Thịnh Trạch dường như không mấy tức giận.

Hoàng Khả Khả biết Hoàng Thịnh Trạch đang nói đùa, giọng điệu cũng trở nên thoải mái hơn. “Em mặc kệ, suýt chút nữa gã đã làm hại người ta thân bại danh liệt, thù này nhất định phải trả. Gã dám bắt nạt người nhà chúng ta, anh không thể khoanh tay đứng nhìn được.”

Hoàng Thịnh Trạch nhìn đồng hồ, nói với Hoàng Khả Khả: “Được rồi, gã bắt nạt người nhà chúng ta, anh sẽ bắt nạt lại gã, được chưa? Bây giờ anh phải...”

“Đúng rồi, anh, em nói cho anh biết một bí mật: Kiều Nhiên là gay.”

Hoàng Thịnh Trạch im lặng một lúc mới sực tỉnh, anh nói qua loa vài câu liền cúp máy. Bảo thư ký cầm tư liệu đến phòng hội nghị, chẳng bao lâu người anh đợi đã tới.

“Hoàng tổng, chào anh.”

Người đối diện nở nụ cười thương nghiệp, vươn tay ra.

Hoàng Thịnh Trạch khẽ cười, nắm lấy tay gã.

“Chào Kiều tổng.”

42. Chương 42: Uống Cà Phê Rất Có Hại Cho Cơ Thể

Hoàng Khả Khả yên tâm đem nhiệm vụ trả thù Kiều Nhiên giao cho Hoàng Thịnh Trạch, cả người trên mặt đều vui sướng hài lòng, cười tươi như hoa nở. Có điều lời của ông ngoại khiến hắn không thể không để trong lòng, anh hai hắn cũng đã gần 30 tuổi, bị đặt ở cái vị trí gò bó kia, chuyện kết hôn cũng phải môn đăng hộ đối, lợi ích là trên hết... Huống chi anh hai còn mang cái bản mặt người chết kia, người gặp người sợ, vì thế chuyện kết hôn của anh hai tạm thời là không thể.

Hoàng Thịnh Nhạc còn nhỏ, cho dù có đối tượng, muốn kết hôn cũng phải chờ đến lúc thành niên. Nói qua nói lại cuối cùng hắn kẹt ở chính giữa, tiến thoái lưỡng nan, đã vậy còn rảnh rỗi không có công việc. Ông ngoại tuổi đã cao, đời này nguyện vọng lớn nhất chính là trước khi chết có thể bông bế cháu. Nhưng bây giờ..... Hoàng Khả Khả cho dù có tám lòng hiếu thảo thì cũng không thể cùng nữ nhân kết hôn.

Hắn không thể có lỗi với Diêu Phong nhưng cũng không thể để ông ngoại thất vọng. Hắn hận Hoàng Thịnh Nhạc không thể mau mau tốt nghiệp rồi kết hôn, nếu vậy thì tâm tư ông ngoại đặt lên người hắn mỗi ngày cũng đỡ được phần nào, nhưng sự thật là Hoàng Thịnh Nhạc còn tới bốn năm nữa....

Hoàng Khả Khả lườm một cái, “Trời ơi là trời...”

Quả thực là muốn lấy mạng hắn mà!

“Quên đi, nói chung không quay về là được!”

Diêu Phong rót ly cà phê, đi tới trước mặt Hoàng Khả Khả.

“Máy đánh sữa đâu? Không có sữa bò, đi xuống dưới lầu cầm lên cho tôi.”

Cà phê vừa xay xong vẫn còn rất thơm, trong không khí đều mang theo mùi vị của cà phê, có chút đắng nhưng Hoàng Khả Khả ngửi thấy toàn mùi thơm ngọt. Chỉ cần cùng Diêu Phong sống như vậy đến hết đời thì đã vô cùng tốt rồi.

Diêu Phong thấy Hoàng Khả Khả quay sang nhìn mình cười khúc khích bèn quay người lại, chừa ra cho Hoàng Khả Khả một cái gáy: “Tôi cho cậu thời gian, sau một phút mà không đem dụng cụ chuẩn bị kỹ càng thì coi như tiền lương tháng này dừng nghĩ tới nữa.”

Ngồi xuống ghế sa lông, đem cốc cà phê cầm trên tay đặt “cạch” một cái lên khay trà, Diêu Phong giờ cổ tay lên nhìn đồng hồ, bắt đầu tính giờ.

Hoàng Khả Khả muốn nhấn mạnh một lần, Diêu Phong không cần phải luôn lấy việc cắt giảm tiền lương của hắn làm tiền đề kiên quyết, đừng nói là sống hết một đời này, đời đời kiếp kiếp này dùng để bồi thường cho y đều được!

Thời gian không nhiều, Hoàng Khả Khả một bước dài lao xuống lầu. Ánh mắt sắc bén lia đến máy đánh sữa, rút phích cắm, thuận lợi hươu lấy một bình sữa, sau đó vội vã chạy lên lầu. Diêu Phong ngẩng đầu nhìn hắn, lộ ra một nụ cười tán dương. “Không tệ lắm! 46 giây.”

Nhận lấy máy đánh sữa trong tay Hoàng Khả Khả bắt đầu đánh sữa.

Hoàng Khả Khả nhìn máy đánh sữa đang không ngừng xoay tròn bên trong sữa bò, tưởng tượng sữa bò ẩm áp theo lồng ngực Diêu Phong chảy xuống chảy xuống..... sau đó khiến người ta không nhìn được mà ngăn cản hướng chảy theo chiều hướng đi xuống của nó, sau đó theo dấu vết sữa bò lưu lại ở phía trên, một đường liếm sạch. (Ừ: tôi thấy hơi chữ không thấy tình thú tí nào cả:))))))

“Hoàng Khả Khả! Cậu lại đang suy nghĩ bậy bạ gì thế hả?”

Diêu Phong bỗng nhiên nổi trận lôi đình, Hoàng Khả Khả đưa tay chà chà mũi.

“Không.... Không có a!”

Máy đánh sữa chậm rãi đem sữa đánh nóng lên, trong không khí đều tràn ngập mùi sữa, Hoàng Khả Khả không nhẫn nại được khô khan trong lòng, một phát nhào lên đem Diêu Phong đè ngã xuống ghế sa lông.

“Ông chủ, uống cà phê không tốt cho cơ thể đâu....”

Hoàng Khả Khả miệng thì đang nói mà tay thì cũng không nhàn rãi, đem dây kéo trên áo Diêu Phong kéo xuống, vén áo lên, luồng bàn tay lạnh lẽo vào trong.

Diêu Phong bị lạnh đến mức giật nảy mình, dưới con mắt như hổ như sói của Hoàng Khả Khả y cảm nhận được mùi nguy hiểm. “Hoàng Khả Khả cậu thử dám làm bậy bạ xem! A!”

Đầu ngón tay lạnh lẽo chạm được điểm nhỏ nhô ra, Hoàng Khả Khả giống như đùa giỡn đem lòng bàn tay vuốt ve điểm nhỏ ấy, khiến nó trong lòng bàn tay mình trở nên sưng tấy cứng ngắc.... Cúi người cắn một cái trên cổ Diêu Phong, đưa tay nắm lấy ly sữa bò trên máy đánh sữa....

43. Chương 43: Chúng Ta Đi Uống Sữa Tươi

Sữa bò vẫn còn hơi âm ẩm, Hoàng Khả Khả ngậm một ngụm, ở con mắt tràn ngập oán hận của Diêu Phong cúi đầu xuống, mớm vào miệng Diêu Phong. Sữa bò ẩm áp chảy vào trong miệng Diêu Phong, có lẽ bởi vì nuốt không kịp, một ít sữa bò trắng trắng theo khóe miệng Diêu Phong chảy xuống, thấm ướt cổ áo. Hoàng

Khả Khả tựa hồ vui mừng vỗ vỗ gò má của Diêu Phong, cũng có chút kinh ngạc khi Diêu Phong lại chịu phối hợp như vậy.

“Uống ngon không?”

Diêu Phong trừng mắt với Hoàng Khả Khả, nuốt sữa bò trong miệng xuống, cắn răng nghiêng lợi nói: “Hoàng Khả Khả! Tôi..... Con mẹ nó đại gia nhà cậu!!!!”

Hoàng Khả Khả phì cười, nhẹ nhàng nghiêng cốc, sữa bò giống như một dòng chảy nhỏ chảy xuống đem Diêu Phong dọa hết hồn.

“Đừng nhúc nhích.”

Kéo cổ áo Diêu Phong ra, nhìn sữa bò chậm rãi chạy qua lồng ngực của Diêu Phong, chảy mãi cho đến bụng dưới..... Hoàng Khả Khả giống như đạt được ý xấu, nheo mắt lại.

“Tôi tạm thời không thèm quan tâm anh biết tôi là đại gia từ lúc nào, nhưng mà bây giờ.... anh hãy chuẩn bị kỳ càn bị tôi thao đi.”

Diêu Phong hiện tại bắt đầu hối hận, cái gì mà ngoan ngoãn đáng yêu thành thật chất phác.... Hoàng Khả Khả tất cả đều là giả bộ!!! Này mà là là một con chó to xác sao? Rõ ràng là một con sói gian manh! Thế nhưng.... Nhưng đáng chết là lại khiến y hưng phấn!

Hoàng Khả Khả động tác vô cùng lưu loát lột áo ra, đem quần áo Diêu Phong kéo ra, đầu tóc xù xù quét qua quét lại trên người Diêu Phong, hơi ngứa một chút a. Hoàng Khả Khả đưa lưỡi liếm lấy điểm nhỏ nhô ra kia, nghĩ đến đây là chỗ mẫn cảm của Diêu Phong liền càng thêm ra sức mút lấy, xuyên qua cổ áo quan sát đáng vẻ động tình của Diêu Phong.

“Thoải mái ư? Có cảm giác ư?”

Mặt Diêu Phong đỏ bừng, có lẽ cảm giác đáng vẻ của mình quá sức bối rối liền vội vã đem đầu Hoàng Khả Khả đè xuống.

“Diêu Phong của tôi thật quá nhiệt tình.....”

“Ai.... Ai là Diêu Phong của cậu.....”

Thành thạo đem quần áo cởi sạch sành sanh, nằm nhoài lên ngực của Diêu Phong, không biết mệt mỏi mà ra sức lưu lại dấu ấn của mình. Kéo lấy đầu Diêu Phong, mạnh mẽ gặm cắn đôi môi mỏng kia. Vừa nghĩ tới từng có người hôn qua Diêu Phong cậu liền cảm thấy không thoải mái, tên khốn Kiều Nhiên kia nói không chừng còn chạm qua Diêu Phong rồi.....

Dáng vẻ ẩn nhẫn của Diêu Phong vô cùng gợi cảm, lông mày khẽ nhăn lại, trong đôi mắt ngập tràn nước, khiến cho bất kỳ ai nhìn thấy cũng không nhịn được. Hoàng Khả Khả hận không thể hiện tại đem Diêu Phong ăn sạch, nhưng hắn biết Diêu Phong không chấp nhận..... Diêu Phong tuy rằng để mặc hắn làm bừa nhưng nếu thật sự làm đến bước cuối cùng, theo tính tình Diêu Phong mà y biết nhất định là không chịu. Hoàng Khả Khả không dám ép buộc Diêu Phong, sau khi giúp Diêu Phong phát tiết liền cầm lấy tay Diêu Phong, giúp bản thân phát tiết theo.

Có chút cảm giác quyến luyến Diêu Phong vừa nãy, Hoàng Khả Khả đem Diêu Phong ôm chặt vào ngực, ngoan ngoãn mà tựa đầu lên ngực Diêu Phong, âm thầm áp chế lại cảm giác khô nóng trong người. Da dẻ Diêu Phong rất mịn, Hoàng Khả Khả đưa tay sờ soang vô cùng sáng khoái, lại không chịu từ bỏ mà gặm một cái lên cổ Diêu Phong, lần sau lại không biết sẽ là lúc nào.....

Hoàng Khả Khả đứng dậy, hôn một cái lên trán Diêu Phong.

“Đứng dậy nào, cà phê nguội cả rồi. Nhanh đi rửa tay đi, em sẽ pha cho anh một ly mới.” (Ú: thôi thì kỉ niệm lần đầu hai bạn giúp đỡ nhau phát tiết từ đây Ừ dịch là xưng anh em đối với tiểu Khả nha, còn tiểu Phong thì vẫn tôi cậu, khi nào tới bước nồng nhiệt hơn thì lại kỉ niệm rồi đổi cách gọi khác ha:3)

Hoàng Khả Khả tự mình đi rửa tay, đem cà phê đã nguội đổ vào rãnh nước, lại mở máy xay cà phê xay một ly mới.

Áo Diêu Phong đều bị rách hết, trực tiếp ném vào thùng rác, đem áo khoác mặc vào rồi đi tới phòng rửa tay. Hạ thân vừa mới giải quyết xong lại từ từ ngẩng đầu dậy, Diêu Phong bắt đầu cười cười, không thể làm gì khác hơn là ở phòng rửa tay lại giải quyết một lần nữa, y đúng là cho rằng Hoàng Khả Khả sẽ làm đến cùng, nhưng không nghĩ tới đúng là y cả nghĩ quá rồi.....

Nhớ tới Hoàng Khả Khả mới này nói “Chuẩn bị kỹ càng bị tôi thao đi”, Diêu Phong bỗng nhiên lúng túng một hồi. Y chẳng lẽ có thể nói y vừa này là đã thật sự chuẩn bị sẵn sàng để Hoàng Khả Khả thao ư? Nhiều năm như vậy, y là lần đầu tiên chủ động tiếp nhận, nhưng mà Hoàng Khả Khả lại không hề làm đến cuối cùng.....

Y kỳ thực cũng rất muốn biết cảm giác cùng người mình thích quan hệ thì như thế nào, có phải thật hay không rất tuyệt vời. Nhưng mà..... Diêu Phong không muốn suy nghĩ nhiều, y sợ bản thân đòi hỏi nhiều hơn một chút nữa thì sẽ ngay lập tức đánh mất Hoàng Khả Khả.

“Ông chủ! Cà phê được rồi này!”

Cửa phòng vệ sinh vang lên tiếng gõ, Diêu Phong chỉnh đốn lại tâm tình một chút, mở cửa.

“Hoàng Khả Khả, đại gia của tôi...”

Khóe môi vẫn là nụ cười giảo hoạt, Hoàng Khả Khả nhìn thấy trong lòng tràn ngập sợ hãi, không ngừng nghĩ xem mình đã làm gì khiến Diêu Phong không hài lòng.

44. Chương 44: Mùa Đông Thật Khiến Người Ta Bất An

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt liền từ mùa hè sang đến mùa đông giá rét. Lúc trận tuyết đầu tiên rơi xuống, Hoàng Khả Khả nhìn lên bầu trời đầy hoa tuyết, có chút hồi hộp, giống như phản xạ có điều kiện mà nắm chặt lấy tay Diêu Phong ở phía sau.

Cảm giác được lòng bàn tay có chút mát mẻ của Diêu Phong, Hoàng Khả Khả yên tâm thở phào nhẹ nhõm. Còn có thể nắm lấy, hẳn nên vui mừng, Diêu Phong vẫn còn ở đó. Chỉ là tay Diêu Phong có chút lạnh lẽo, Hoàng Khả Khả dùng sức chà sát, lại đặt lên gần miệng mà hà hơi, rốt cuộc cũng ấm lên được một chút.

Diêu Phong nhìn Hoàng Khả Khả có chút an tâm mà khẽ cười không khỏi ngậm ngẫn cả người. Hoàng Khả Khả không tính là người đẹp trai, dáng vẻ một mét tám mấy, gương mặt góc cạnh rõ ràng, nhưng vẫn mang theo một chút non nớt giống trẻ con, lúc cười lên đều khiến lòng người ấm áp.

“Làm sao vậy?”

Hoàng Khả Khả ở trước mặt y phát phát tay, Diêu Phong lúc này mới phục hồi lại tinh thần, nắm thật chặt tay Hoàng Khả Khả, nhìn về phía bầu trời không nói một lời. Qua một hồi lâu, Diêu Phong cảm giác vai phải hơi nặng, nhìn qua thì thấy Hoàng Khả Khả đang tựa đầu lên vai y. Rõ ràng một người cao lớn như vậy, nhưng lại cứ một mực giả bộ yếu đuối, Diêu Phong không nhịn được khẽ cười, đẩy đầu Hoàng Khả Khả một cái.

“Nặng chết mất.”

Hoàng Khả Khả không nghe, vẫn không nghe theo mà gối lên vai, Diêu Phong không cách nào bắt buộc được hẳn không thể làm gì khác hơn là theo hắn. Hoàng Khả Khả đưa tay bao lấy tay y, hơi ấm truyền sang bàn tay của y, thẳng tới nội tâm của Diêu Phong. Rất nhiều năm trước, Diêu Phong thậm chí nghĩ cũng không dám nghĩ tới rằng cõi đời này vẫn sẽ có người đối tốt với y, đây chính là chuyện may mắn nhất trong của đời của y.

Trận tuyết rơi đầu tiên trời đều rất lạnh, đứng dưới trời cũng đã khá lâu, mấy vũng nước đọng lại dưới mặt đất mấy ngày trước đây cũng đã tan chảy, yên lặng biến mất trong màn đêm không một tiếng động.

Diêu Phong kéo Hoàng Khả Khả qua, đem bàn tay lạnh như băng của Hoàng Khả Khả luồn vào trong vật áo của mình. Bàn tay lạnh ngắt của Hoàng Khả Khả được ủ ấm trên lồng ngực nóng rực, Diêu Phong ôm lấy Hoàng Khả Khả, chỉ sợ rằng sự ấm áp này một khắc sau sẽ biến mất. Y biết y sẽ không cùng Hoàng Khả Khả bên nhau cả đời, thế giới này không ủng hộ, người thân Hoàng Khả Khả cũng chưa chắc có thể tiếp nhận. Nhưng ít ra, khi Hoàng Khả Khả còn ở bên cạnh y, y phải cố gắng cảm thụ cảm giác ấm áp đến không dễ dàng này.

Diêu Phong choàng tay qua cổ Hoàng Khả Khả, ở trên môi Hoàng Khả Khả nhẹ nhàng sượt qua, “Hoàng Khả Khả, chúng ta làm đi.....”

Chữ cuối cùng kết thúc trong nụ hôn nồng cháy của Hoàng Khả Khả. Diêu Phong biết tiếp đó sẽ phát sinh cái gì, nhưng y sẽ không hối hận, cả đời này cũng sẽ không.

Hạ thân bị bàn tay ấm áp của Hoàng Khả Khả bao lấy, Diêu Phong thoải mái hừ nhẹ một tiếng, từng trận từng trận khoái cảm kéo đến khiến y mơ màng, cuối cùng xuất ra trong tay Hoàng Khả Khả.

Hoàng Khả Khả ngẩng đầu lên hỏi lại y một lần nữa, “Sẽ hối hận không?”

Y tránh đi tầm mắt hùng hục của Hoàng Khả Khả, chậm rãi lắc đầu.

“A.....”

Diêu Phong vẫn chưa hoàn toàn chuẩn bị kĩ càng, một ngón tay của Hoàng Khả Khả dựa vào dịch thể bôi trơn trượt vào, Hoàng Khả Khả giống như động viên mà hôn lấy gò má của y.

“Tôi sợ quá chậm em sẽ đau.” (Ú: đối xứng hô nha:3)

Chỉ là lời giải thích nhưng lại khiến Diêu Phong nóng bừng hai má.

“Được rồi..... Im đi.....”

Ngón tay của Hoàng Khả Khả chậm rãi chuyển động bên trong, Diêu Phong cảm giác sợ đến mức nín cả thở. Có dịch thể bôi trơn, ngón tay Hoàng Khả Khả vô cùng dễ dàng ở bên trong đầm ấm, Diêu Phong đến đứng cũng run rẩy. Rõ ràng là sợ muốn chết nhưng vẫn nhắm mắt muốn làm đến cùng.

Dần dần từ sợ sệt chuyển sang thả lỏng, Diêu Phong phối hợp để Hoàng Khả Khả có thể nhanh chóng hoàn thành việc khuếch trương, đem chân Diêu Phong nâng lên đặt trên eo của mình.

45. Chương 45: “nói Em Muốn”

“Ôm lấy eo tôi.”

Mỗi một câu của Hoàng Khả Khả đều vô cùng ngắn gọn, khiến Diêu Phong vô cùng xấu hổ nhưng vẫn nghe theo.

Y không dám nhìn Hoàng Khả Khả, có chút xuất phát từ xấu hổ, còn có chút.... Sợ.... Y cũng không biết chính mình sợ điều gì.

Hoàng Khả Khả xoa eo của y, mang theo thanh âm khàn khàn mê hoặc.

“Thả lỏng một chút”

Diêu Phong đột nhiên phát hiện, bản thân sau khi nghe được thanh âm của Hoàng Khả Khả, lại đáng thẹn mà cứng lên rồi. Hoàng Khả Khả phì cười, mặt Diêu Phong trong nháy mắt đỏ bừng, xoay đầu lại cảm tức nhìn hắn.

“Ai cho phép cậu cười! Không cho cười!”

Vẫn là một bộ dáng hung ác, lại tôn lên khuôn mặt đang đỏ ửng, cảm giác có chút ý tứ hờn dỗi. Hoàng Khả Khả lập tức không kìm nén được nữa, giơ một chân Diêu Phong lên một phát đâm vào.

“A....”

Có lẽ có chút đau, Diêu Phong kinh ngạc thốt ra tiếng, hạ thể bên dưới tương giao với nhau còn mang theo chút dinh dính. Diêu Phong gắt gao ôm lấy cổ Hoàng Khả Khả, hạ thân một trận co rút kịch liệt, Hoàng Khả Khả thể mà lại không thể kìm nén mà bắn ra. Cảm nhận được một dòng chất lỏng ấm nóng bắn ra, Diêu Phong cũng mang theo ý tứ trên đùa mà cắn lấy lỗ tai Hoàng Khả Khả.

“Hai giây đã bắn..... Xem ra cậu không được rồi!”

HOàng Khả Khả then quá thành giận, ở trên cổ Diêu Phong mạnh mẽ cắn một cái.

Mà đồ vật ở bên trong vừa mới bắn xong lại dần dần thức tỉnh, Diêu Phong có chút không dám tin mà nhìn Hoàng Khả Khả, nhưng lại nhận được một nụ cười xấu xa của Hoàng Khả Khả.

“Diêu Phong của tôi gọi cảm như vậy, tôi làm sao có khả năng không được chứ? Chờ chút nữa tôi sẽ để em cắn thật cảm nhận bên dưới của tôi có được hay không.”

Vật lớn nóng bỏng kia chậm rãi chuyển động, tại vách thịt mềm mại không ngừng ma sát, Hoàng Khả Khả chậm rãi thử thăm dò, đâm đâm vào nơi sâu nhất của Diêu Phong. Diêu Phong đột nhiên che miệng lại, bất ngờ kẹp chặt lấy eo của Hoàng Khả Khả, phần eo không ngừng run rẩy. Hoàng Khả Khả một mực nhấn nhin, không nhanh không chậm đâm đâm điểm nhảy cảm của Diêu Phong, trước sau không cho Diêu Phong tận hưởng.

Hắn cười xấu xa nhìn Diêu Phong nói: “Em cầu xin tôi đi! Nói em muốn, cầu xin tôi tôi liền cho em.” (Ú: sao lúc nào cũng có cậu thôi này hết vậy nhỉ)

Khoái cảm truyền đến, Diêu Phong lần đầu tiên trải nghiệm được cái gì gọi là sung sướng, nhưng một mực không được tận hưởng, còn muốn Hoàng Khả Khả tiến vào sâu hơn, mãnh liệt hơn. Diêu Phong trừng mắt nhìn Hoàng Khả Khả, không chịu lên tiếng. Cầu xin Hoàng Khả Khả cái gì chứ, căn bản là không thể.

Oán giận mà cắn lên vai Hoàng Khả Khả, khó chịu đến bật khóc.

Hoàng Khả Khả vuốt má Diêu Phong an ủi, y vẫn không chịu nhả ra.

“Nói em muốn.”

Diêu Phong cảm tức nhìn hắn, mạnh mẽ buông ra một từ. “Lăn....”

Hoàng Khả Khả lần đầu tiên nghe thấy từ miệng Diêu Phong phát ra không chút uy lực, đặc biệt là mặt y còn đỏ ửng, nhìn đáng vẻ mặt ngấn nước của y, khiến hắn....

Đột nhiên dùng sức đỉnh lên, Hoàng Khả Khả hài lòng khi nghe tiếng kinh hô của Diêu Phong, mang theo một chút đau đớn nhưng như vậy mới có thể lôi kéo người ta phạm tội. Eo của Hoàng Khả Khả không ngừng chuyển động kịch liệt, mỗi một lần đều đâm đến nơi sâu nhất, khiến Diêu Phong phát ra càng nhiều thanh âm động tình. Hoàng Khả Khả nắm chặt lấy mặt của Diêu Phong, khiến y quay mặt về phía mình.

Rõ ràng là cùng một khuôn mặt, nhưng vẻ mặt hoàn toàn khác, trước đây luôn là nghiêm túc hoặc vô cùng lạnh lùng. Mà bây giờ ở dưới cơ thể của mình, lộ ra vẻ mặt lôi kéo người ta phạm tội. Không thể không nói, Diêu Phong như vậy, càng thêm gợi cảm. Hoàng Khả Khả rất vui mừng, Diêu Phong cuối cùng cũng là của mình, chỉ có mình mới có thể khiến y lộ ra vẻ mặt như vậy.

Nâng cầm Diêu Phong lên, Hoàng Khả Khả cúi đầu nhẹ nhàng hôn lấy Diêu Phong, hắn đem toàn bộ sức lực đâm thật sâu vào bên trong, tinh dịch tràn đầy bên trong Diêu Phong, mà Diêu Phong trong nháy mắt cũng đạt đến cao trào, tận tình phát tiết đi ra.

46. Chương 46: Hoàng Khả Khả, Tôi Yêu Cậu

Diêu Phong quả thực không còn mặt mũi nào mà nhìn Hoàng Khả Khả nữa. Y dĩ nhiên lại thật sự cùng Hoàng Khả Khả làm chuyện xấu hổ kia, hơn nữa cũng không có chống cự như mình tưởng tượng, mà trái lại còn rất hưởng thụ..... Y có thể nói chuyện đó với Hoàng Khả Khả sao? Có đánh chết y cũng không nói, dứt khoát là mất mạng. Cái cảm giác mà Hoàng Khả Khả giúp y xử lý sau đó, chỉ hồi tưởng lại thôi cũng khiến toàn thân nổi da gà.

Y giữ cái tấm thân xử nam này ròng rã 28 năm.... Không nghĩ tới vất vả lắm mới quyết định phá thân mà kết quả đối tượng cũng là nam. Diêu Phong có chút khóc không ra nước mắt. Phía sau còn có chút căng đau, Hoàng Khả Khả vẫn cứ kéo quần y xuống thoa thuốc, phút cuối cùng còn chưa đỡ ngứa mà còn vỗ vỗ mông của y.

“Hôm nay cảm thấy rất tốt.”

Diêu Phong hận không thể xé nát cái bản mặt cười híp mắt giả nhân giả nghĩa kia của Hoàng Khả Khả, vẫn luôn nghĩ hắn là một con cẩu trung thành, kết quả lại là một con sói xám lớn xác xấu xa.

“Ok! Lần sau đối cậu ở phía dưới.”

Hoàng Khả Khả hất cằm, phun ra hai chữ “Nằm mơ.”

Sau đó lập tức xốc chân lên, chui vào thuận thế đem Diêu Phong kéo vào trong lòng ngực. Bên ngoài tuyết rơi ngày càng nhiều dưới ánh sáng của đèn đường có thể nhìn thấy rất rõ, Hoàng Khả Khả nhìn ra ngoài có chút hoảng hốt. Hắn cả đời này đều không thể quên được, Nghiêu Phong quỳ ở dưới tuyết nguyên cả một ngày khẩn cầu hân tha thứ, đứng dưới tuyết lớn đợi hân trở về, kết quả chỉ chờ được một cái lướt qua, không hề nhìn lấy y dù một cái liếc mắt. Nghiêu Phong kỳ thực cũng không có làm gì sai, rõ ràng là y không hề làm gì sai, nhưng lại không chịu đem sự thật nói ra. Sự phụ hân vẫn luôn luôn đặt hân ở vị trí đầu tiên trong lòng, với lại thương thể của hân lại hại đến Nghiêu Phong, vậy mà cứ như vậy không để ý tình cũ.....

Đó là đợt tuyết lớn nhất từ trước đến nay, Nghiêu Phong tự sát bên cầu trong cái lạnh giá thấu xương của đêm tuyết, tựa hồ còn đang chờ nhìn thấy hân một lần cuối. Mỗi khi hồi tưởng lại, khuôn mặt trắng xám không có chút sinh khí của Nghiêu Phong tựa hồ như hiện lên trước mặt hân, khiến hân đau đến thấu tim gan.

Hoàng Khả Khả dùng sức ôm chặt lấy Diêu Phong, tựa hồ muốn khảm sâu vào cơ thể mình.

“Em sẽ không rời bỏ tôi, sẽ không cần tôi chứ?”

Diêu Phong hôn nhẹ lên môi hân, hứa chắc chắn.

“Nếu cậu không rời đi, tôi sẽ không từ bỏ, nếu như cậu muốn, tôi sẽ nắm chặt lấy tay cậu đi đến hết quãng đời này.”

Hoàng Khả Khả đưa ngón út ra, nở nụ cười an tâm.

“Nào, ngoéo tay, không cho phép gạt tôi.”

Diêu Phong cảm thấy Hoàng Khả Khả như vậy quá mức trẻ con nhưng vẫn vươn ngón út ra, sau đó ôm lấy Hoàng Khả Khả.

“Được, ngoéo tay.”

Nụ cười sủng nịnh này khiến ánh mắt Hoàng Khả Khả trầm xuống, hân xin thề sẽ ở cùng với Diêu Phong cả đời, tiếc nuối đời trước, đời này nhất định phải cố gắng bồi thường. Hân rất muốn biết Nghiêu Phong đời trước đến tột cùng có yêu hân hay không, đối với hân thân thiết đến tột cùng là vì trách nhiệm hay là vì yêu? Nhưng hân biết đời này cũng không thể nhận được đáp án, bởi vì Diêu Phong đã không còn nhớ gì hết. Hoàng Khả Khả nắm chặt tay Diêu Phong, mười ngón liên kết, khớp chặt với nhau.

“Diêu Phong, em yêu tôi không?”

Hoàng Khả Khả đột nhiên hỏi vậy khiến Diêu Phong nhất thời không biết nên nói như thế nào, hân sợ lời đã nói ra, có một ngày sẽ bị lấy ra chế nhạo. Hoàng Khả Khả nhìn y do dự, không chờ y trả lời liền đưa tay

lên che miệng y lại, lẩm bẩm nói: “Em đừng nói ra, mặc kệ em có yêu tôi hay không, cũng không muốn nói ra. Em chỉ cần biết rằng..... Tôi yêu em là đủ rồi.”

Cho đến giờ phút này Diêu Phong mới phát hiện, thì là Hoàng Khả Khả cũng bất an như y, muốn biết đáp án của đối phương nhưng rồi lại sợ đáp án ấy không phải như ý nghĩ của mình. Y nhận lấy quá nhiều lừa dối cùng thương tổn, chính vì điều đó khiến y không dám dễ dàng cho phép mình hứa bất kì điều gì, không dám chân chính thổ lộ tiếng lòng. Nhưng mà, đã bị lừa dối cùng thương tổn nhiều như vậy, vậy thì thêm nhiều hơn nữa thì có làm sao?

Cứ coi như một ngày nào đó thật sự sẽ bị lấy ra chế nhạo, y cùng Hoàng Khả Khả đã làm chuyện đó với nhau, không phải là có thể cùng đem nhau ra giễu cợt ư, thêm một cái có làm sao? Ngược lại đã quen rồi.

Diêu Phong choàng hai tay ôm lấy cổ Hoàng Khả Khả, hôn khẽ lên môi Hoàng Khả Khả.

“Tôi yêu cậu..... Hoàng Khả Khả, tôi yêu cậu.....” (Ừ: tôi hơi bị ám ảnh cách xưng hô tuổi tác nên không thể nào để tiểu Phong xưng em gọi anh với tiểu Khả được, mn thông cảm)

Y biết câu nói này một khi đã nói ra thì cả đời này cũng đều không thể thu hồi lại, mặc dù giao cả trái tim. Y cam tâm tình nguyện, dù cho bị thương tích khắp người đi chăng nữa cũng tuyệt không hối hận.

Hoàng Khả Khả không thể kìm nén được nước mắt nữa, cảm xúc vỡ òa ôm lấy Diêu Phong khóc như một đứa trẻ. Hắn không cần lại phải vương mắt tình cảm của Nghiêu Phong kiếp trước đối với hắn, hắn chỉ cần biết rằng, Diêu Phong đời này rất yêu rất yêu hắn, vậy là được rồi.....

Hắn sẽ cho Diêu Phong mọi thứ tốt nhất trên đời này, sẽ làm cho Diêu Phong có cảm giác an toàn khi đi cùng hắn, sẽ không để cho bất luận người nào làm thương tổn y..... Hắn xin thề!

47. Chương 47: Hàn Độc Tái Phát

Trời tựa hồ càng ngày càng lạnh, mọi thứ Hoàng Khả Khả làm đều cảm thấy lực bất tòng tâm, nhiều lần làm đổ mấy món tráng miệng ngon lành mà Diêu Phong làm, may mà khách hàng không có trách tội, trái lại còn quan tâm tới sức khỏe của hắn. Vừa đến mùa đông, căn bệnh đi theo hắn từ khi mới sinh ra cực kỳ dễ phát tác, chỉ có Hoàng Khả Khả biết, đó là hàn độc của đời trước. Không biết đây là trừng phạt cái gì, đời này dĩ nhiên cũng thừa hưởng. Diêu Phong biết thân thể Hoàng Khả Khả khác thường liền đuổi Hoàng Khả Khả đi lên lầu nghỉ ngơi, sớm treo bảng nghỉ bán, đợi cho những vị khách trong cửa hàng đi hết liền đóng cửa.

Phóng khách trên lầu đã được làm ấm, Hoàng Khả Khả nằm ở giữa phòng, Diêu Phong lúc bước vào phòng còn cảm thấy nóng giữa mùa đông lạnh giá này. Thật sự là giống y hết thời tiết mùa hè, những thứ có thể sưởi ấm trong phòng đều được Hoàng Khả Khả đem ra dùng hết nhưng vẫn trốn trong chăn run cầm cập.

Nhìn thấy Diêu Phong đi đến, Hoàng Khả Khả mới run rẩy lộ đầu ra ngoài, muốn để Diêu Phong không lo lắng.

“Ta..... Ta không..... Không có chuyện gì..... Một..... Một hồi..... là khỏe thôi..... thôi.....”

Làm sao có khả năng không có chuyện gì? Hàn độc phát tác không chỉ là cảm giác lạnh lẽo, mà ngay cả lực phủ ngũ tạng cũng vô cùng dần vật khó chịu, đau nhức khiến người ta sống không bằng chết. (Ừ: song tu nhiều vào đi mấy đứa, như hai bạn Vũ x Lăng ấy:v:v)

Diêu Phong nhìn dáng vẻ cố gắng mỉm cười mạnh mẽ của Hoàng Khả Khả mà đau lòng không thôi, tình trạng Hoàng Khả Khả như vậy, lẽ nào từng ấy năm nay vẫn luôn cố chịu một mình sao?

Diêu Phong không dám nghĩ tới cái khác, lấy con dao cắt một đường vào lòng bàn tay của mình, dán về phía môi Hoàng Khả Khả. Hoàng Khả Khả căn bản không có cách nào khống chế được khát vọng của bản thân đối với máu của Diêu Phong, cầm lấy tay của Diêu Phong không ngừng mút, tựa như chỉ có dòng máu tươi này mới có thể khiến dần vật trên cơ thể hắn vơi đi. Nhiều năm tự mình gắng gượng áp chế như vậy,

mà bây giờ đối mặt với việc Diêu Phong chủ động cho hắn “ăn” như vậy, hắn vô luận như thế nào cũng không thể không chế được chính mình.

“Đừng sợ, sẽ ổn thôi.”

Diêu Phong vòng tay qua lưng Hoàng Khả Khả, tựa như động viên mà vuốt vuốt đầu Hoàng Khả Khả. Mãi cho đến khi Hoàng Khả Khả ngừng uống máu, mệt mỏi ngủ thiếp đi, y mới lấy ra hộp thuốc băng bó vết thương. Lập tức như nghĩ đến điều gì, cầm lấy cốc, để mặc máu trong lòng bàn tay không ngừng chảy xuống ly, đợi cho đến khi có chút choáng váng vì mất khá nhiều máu mới vội vã đem vết thương băng lại, rồi đem cốc nhét vào tủ lạnh.

Diêu Phong lau đi mồ hôi lạnh trên trán của Hoàng Khả Khả, ánh mắt vô cùng ôn nhu.

“Trên cõi đời này không có ai gây thương tổn được ta, ngoại trừ ta và con.....”

Tình cảm của y đối với Hoàng Khả Khả là yêu. Đối với việc sống chết của người khác y không màng để ý, nhưng chỉ cần sau khi nhìn thấy Hoàng Phủ Kha bị thương liền lòng rối như tơ vò; không một ai có thể thương tổn y, ngoại trừ người mà y quan tâm nhất Hoàng Phủ Kha. Y đem Hoàng Phủ Kha đặt ở vị trí đầu tiên trong lòng, nhưng đã quên chính mình chưa từng đem bất kì người ngoài nào để ở trong lòng, hắn buộc Hoàng Phủ Kha vào một loại trách nhiệm mà quy tội, nhưng vẫn nghĩ về tương lai thành hôn rồi sinh con của Hoàng Phủ Kha sau này, thế là lại tự tìm rước giải sầu.....

Y không có cách nào có thể xác định được tình cảm của bản thân đối với Hoàng Phủ Kha, y là sư phụ của Hoàng Phủ Kha, y không thể làm hại một đời của Hoàng Phủ Kha. Y không có thể đi yêu cầu Hoàng Phủ Kha yêu y, bởi vì y là nam nhân, y không cách nào có thể sinh con cho Hoàng Phủ Kha.....

Y nhớ lại từ lúc nào ư?

Từ lúc hàn độc trong người Hoàng Khả Khả từ từ tái phát.

Hoàng Khả Khả tình nguyện tự mình mang trên lưng kí ức của kiếp trước, một mình chịu đựng dày vò từ hàn độc này, cũng không muốn để y lo lắng. Bản thân y sao có thể nhìn hắn chịu đựng dày vò ngày qua ngày?

Quá khứ chung quy cũng đã trôi qua, y không cần thiết chấp nhất ân oán kiếp trước, huống chi y chưa từng oán hận Hoàng Khả Khả. Tình nghĩa thầy trò của bọn họ đã từng ân đoạn nghĩa tuyệt, nhưng mà y trước khi chết, người muốn đi gặp nhất lại chính là Hoàng Phủ Kha. Y yêu Hoàng Phủ Kha, chỉ là y vẫn không dám thừa nhận

48. Chương 48: “anh Không Liều Mạng Thì Mấy Người Bọn Em Hít Gió Hết À”

Hoàng Khả Khả vẫn chưa nói với Diêu Phong về chuyện hàn độc, lần đầu tiên hàn độc phát tác hắn đã tổn thương Diêu Phong rồi, không nghĩ tới lần thứ hai phát tác dĩ nhiên lại một lần nữa..... Hắn thực sự không biết nên làm sao để đối mặt với Diêu Phong. Hắn không nói, Diêu Phong liền cũng làm bộ không biết, chỉ là bên trong đồ ăn có thêm chút máu của mình, lấy việc này để ức chế hàn độc của Hoàng Khả Khả.

Đối với y mà nói, chuyện tình đời trước cũng đã trôi qua, y thực sự không cần thiết lại đi xoắn quýt, hiện tại chỉ cần Hoàng Khả Khả còn đang bên cạnh y thì y đã rất thỏa mãn rồi.

Cửa tiệm đồ ngọt đã hai ngày không mở cửa, cũng gần đến Tết nên khách hàng đến cũng thưa dần, Diêu Phong dứt khoát tạm ngưng bán luôn. Hàn độc của Hoàng Khả Khả sau khi bị ức chế cũng không có tái phát, Diêu Phong dẫn theo Hoàng Khả Khả đi mua chút hàng Tết, tốt xấu gì đi chăng nữa, ăn Tết cũng không thể ủy khuất Hoàng Khả Khả.

Hoàng Khả Khả không muốn về nhà, cũng căn bản không dám về nhà, một là sợ về đến gặp phải mẫu thân đại nhân thì thế nào cũng bị giáo huấn, hai là sợ mấy người thân thích giới thiệu đối tượng cho hắn. Lúc mới đầu hắn cảm thấy vô cùng oan ức, rõ ràng anh hai của hắn tuổi cũng tính là một sắp rồi, điều kiện lại tốt như vậy, nói cách nào thì việc giới thiệu đối tượng hẹn hò cũng không đến phiên hắn mới đúng. Mãi cho đến tận một ngày, hắn tận mắt chứng kiến anh hai của hắn dùng khuôn mặt lạnh băng như xác chết hù sợ người có khả năng trở thành chị dâu của hắn khóc thét. Một khắc đó Hoàng Khả Khả mới biết, anh hai hắn đời này cưới vợ nhất định là chuyện vô cùng khó khăn.

Nhà bọn họ đoán chừng là trúng phải nguyên rửa gì rồi, đời đời chỉ sinh nam không sinh nữ, thế hệ này cũng không ngạc nhiên chút nào khi đẻ ra ba thằng con trai. Hoàng Khả Khả hiện tại đang cố gắng nghĩ làm sao cùng ông ngoại thắng thắn một lời, anh hai hắn khẳng định không ý kiến, dù sao chuyện gì anh ấy cũng không thêm quan tâm. Phiên toái nhất chính là ông ngoại bà mẹ của hắn, một lời không hợp là sẽ khóc, cái khác vạn nhất bị chọc tức đến chết..... Hoàng Khả Khả ngấm lại đều cảm thấy đáng sợ.

Hắn không dám cứ như vậy đường đột đem quan hệ của hắn với Diêu Phong nói thẳng ra, hắn sợ vạn nhất trong nhà náo loạn lên, theo tính cách của Diêu Phong nhất định là sẽ yêu cầu rời bỏ y. Bọn họ thật vất vả mới đến được với nhau, hắn sao có thể buông tay, làm sao mà chịu buông tay được chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui hay là cứ trước tiên nói thẳng với anh hai, miễn cho đến lúc khai báo lại không ai giúp hắn đỡ lời. Lúc gọi điện tới giống như cũ không ai bắt máy, Hoàng Khả Khả đợi phổng chừng hơn nửa tiếng, mới đợi được Hoàng Thịnh Trạch trả lời điện thoại.

“Anh đã sớm biết rồi.”

Hoàng Khả Khả sợ đến ngây người, suýt chút nữa cho rằng Hoàng Thịnh Trạch có năng lực tiên tri. Hoàng Thịnh Trạch tựa hồ biết được trong đầu hắn có những suy nghĩ viễn vông kia liền vội vã đánh gãy hắn.

“Em lần trước bảo với anh Kiều Nhiên là đồng tính luyến ái.”

Hoàng Khả Khả lúc này mới phát hiện ra anh hai hắn thông minh tài trí không phải là chuyện đồn thổi, năng lực phản ứng quá thực quá lợi hại. Hắn chỉ nói một câu Kiều Nhiên là đồng tính luyến ái, anh hai liền có thể đoán ra người hắn yêu là đàn ông.

“Vây..... Việc này.....”

Hoàng Khả Khả nhất thời không biết phải nói sao để Hoàng Thịnh Trạch nói giúp chuyện của hắn.

“Được rồi, anh biết em muốn nói cái gì. Ông ngoại cùng mẹ bên kia cứ để anh trước tiên ngăn chặn thật tốt đã, chỉ cần nhà chúng ta không tuyệt hậu, bọn họ nhất định sẽ không ép buộc em.”

Thanh âm của Hoàng Thịnh Trạch có chút khàn, giống như là bị bệnh, Hoàng Khả Khả không nhịn được hỏi thăm y.

“Anh bị bệnh hả? Anh đừng có mà gồng mình liều mạng như thế, không tốt cho cơ thể đâu.”

Hoàng Thịnh Trạch trầm mặc một lát, Hoàng Khả Khả tựa hồ nghe thấy tiếng cười khê ở đầu dây bên kia: “Anh không liều mạng thì mấy người bọn em hít gió hết à.”

Hoàng Khả Khả căn bản không chấp nhận được lời này, hắn thừa nhận mình thế giúp được gì cho Hoàng Thịnh Trạch, còn mỗi ngày làm phiền y nhiều chuyện. Hoàng Khả Khả biết chỉ cần hắn chịu mở miệng, Hoàng Thịnh Trạch coi như là lột một lớp da cũng phải giúp hắn đem sự tình giải quyết xong. Chỉ là hắn không nghĩ tới sau đó Hoàng Thịnh Trạch vì hắn và Diêu Phong, dĩ nhiên thật sự.....

Hoàng Thịnh Trạch thường cúp máy rất nhanh, lần nay cũng không ngoại lệ.

“Được rồi, không có chuyện gì nữa thì anh cúp máy đây.”

Hoàng Khả Khả “Ừ” một tiếng, sau một tiếng tút tút của điện thoại, thanh âm của Hoàng Thịnh Trạch cứ thế biến mất. Hắn biết chuyện tình của hắn và Diêu Phong không cần lo lắng, ông ngoại sẽ không tức giận đến chết, mẹ hắn cũng sẽ không ở trước mặt hắn khóc đến chết đi sống lại. Chỉ là..... Hoàng Khả Khả rất dễ tâm đến việc Hoàng Thịnh Trạch mỗi lần giúp hắn thì sẽ dùng cách gì.

Hoàng Khả Khả cầm chặt tay Diêu Phong, đẩy xe đẩy.

“Đi thôi! Tôi mua thanh long, kiwi và bưởi cho em.”

49. Chương 49: Diêu Phong, Về Nhà Ăn Tết Thôi

Đã hơn một tuần lễ kể từ lúc Hoàng Khả Khả gọi điện cho Hoàng Thịnh Trạch, nhưng không cần đợi ăn Tết xong thì Hoàng Thịnh Trạch đã gọi điện lập tức thúc dục.

“Năm nay ăn Tết tất cả đều về nhà, hai đứa cũng về đây luôn đi.”

Hoàng Thịnh Trạch nhàn nhạt giọng, thế nhưng sau khi Hoàng Khả Khả nghe lại khiến tâm tình dâng trào, nếu như Hoàng Thịnh Trạch mà đứng ở trước mặt hắn, hắn hận không thể Tam Bái Cửu Khấu (3 lạy 9 dập đầu) với Hoàng Thịnh Trạch mà biểu thị lòng cảm kích của mình. Lần này Hoàng Thịnh Trạch chủ động kêu bọn họ về nhà ăn Tết, sự tình là trăm phần trăm thành, hắn không thể tưởng tượng nổi Hoàng Thịnh Trạch làm cách nào mà khiến ông ngoại cùng mẹ đều thỏa hiệp.

“Anh của em thật lợi hại! Ông ngoại vậy mà lại không gọi điện mắng em! Anh làm sao mà khiến bọn họ im lặng đồng ý thế, bọn họ vậy mà cái gì cũng không nói với em.”

Hoàng Thịnh Trạch khẽ cười một tiếng, cho dù ngăn cách bởi điện thoại nhưng hắn cũng có thể tưởng tượng ra được nụ cười ngằn năm có một hiểm thấy của anh hai hắn.

“Không làm gì cả. Nói chung bọn họ đồng ý rồi, em chỉ cần mang người về là được, ông ngoại còn rất thích Diêu Phong.”

Hoàng Khả Khả sửng sốt một chút, Hoàng Thịnh Trạch không ngờ lại biết được đó là Diêu Phong, vậy chẳng phải chuyện năm đó cũng biết sao?

Hoàng Khả Khả vội vã giải thích: “Y năm đó là bị người hãm hại! Anh đừng để ông ngoại và mẹ đoán mò! Diêu Phong là người tốt, thật sự không thể thật hơn!”

Động tĩnh của Hoàng Khả Khả lớn như vậy đã sớm kinh động đến Diêu Phong, chỉ là y không biết Hoàng Khả Khả đang nói chuyện với ai, nghe được tên của chính mình liền biết có quan hệ đến bản thân, yên lặng đứng bên cạnh Hoàng Khả Khả.

“Anh biết, là do Kiều Nhiên làm. Có điều ông ngoại thích cậu ấy là thật, em về đi rồi biết liền.”

Hoàng Thịnh Trạch chưa từng nhiều lời cùng Hoàng Khả Khả, nói xong y tứ liền lập tức cúp điện thoại, đột nhiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Chuyện vĩ đại nhất mà hắn có thể làm trong cuộc đời của mình có lẽ chính là chuyện này! Quay đầu đối diện với cô gái đang điềm tĩnh nói cảm ơn.

“Cám ơn anh đã giúp Hoàng Khả Khả nhiều như thế.”

“Tôi cũng không phải giúp nó, tôi chỉ là dựa vào cách mạnh hữu nghị nhiều năm với Diêu Phong thôi!”

Ngoài miệng rất kiên cường, nhưng trên mặt đã sớm cười tươi từ lâu, sự giúp đỡ của cô đã hoàn thành công việc xuất sắc, giúp họ thành công.

Hoàng Khả Khả bỏ điện thoại xuống liền nhìn thấy Diêu Phong đứng bên cạnh, không nói hai lời nhào tới hôn một trận mãnh liệt khiến Diêu Phong chán ghét đến mức hận không thể đập một đập chết hắn. Sự hưng phấn của Hoàng Khả Khả mất thường còn có thể nhìn thấy, còn thiếu một chút muốn mọc đuôi xù ra mà phe phẩy.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Tôi vui chết đi được..... Thật sự là nằm mơ cũng không ngờ có chuyện tốt như vậy!”

Hoàng Khả Khả nhắc bóng Diêu Phong lên xoay vòng vòng khiến y choáng váng cả đầu hoa cả mắt. Đột nhiên đem Diêu Phong thả xuống, không biết từ nơi nào rút ra thứ gì đó xinh xinh, ở trước mặt Diêu Phong lắc lắc.

“Đêm nay phải chúc mừng một cái, dùng vị bạc hà!”

Diêu Phong then quá thành giận, một cốc đem Hoàng Khả Khả đập xuống ghế sa lông, thật sự là hai ngày không hảo hảo quần giáo, Hoàng Khả Khả chuyện thần kinh gì cũng đều làm ra! Chúc mừng? Chúc mừng cái gì? Tự mình một mình lên vui sướng, một lời cũng không nói!

Diêu Phong đập Hoàng Khả Khả lên ghế sa lông, cúi thấp người đứng trước mặt Hoàng Khả Khả.

“Chúc mừng cái gì, hả? Có chuyện tốt đẹp gì? Chia sẻ với tôi được không?”

Đưa tay giật lấy đồ vật trong tay Hoàng Khả Khả, kẹp ở giữa ngón tay, ánh mắt sắc bén, Hoàng Khả Khả trong nháy mắt có chút lúng túng, thế nhưng vẫn ôm lấy eo của Diêu Phong, vô cùng vui vẻ nói: “Anh của tôi nói với tôi..... Tôi có thể đem em về ra mắt phụ huynh rồi!”

Không hề nhảy nhót vui mừng như Hoàng Khả Khả, Diêu Phong trong nháy mắt nghe được lời này có chút choáng váng, không dám tin mà nhìn Hoàng Khả Khả. Ra mắt phụ huynh? Ý cho rằng có thể cùng Hoàng Khả Khả ở bên nhau đã là đại ân mà ông trời ba cho rồi, không nghĩ tới Hoàng Khả Khả lại còn cho y một niềm vui bất ngờ như vậy.

Do dự một chút, vẫn còn chưa dám tin mà hỏi: “Người nhà cậu..... Đồng ý?”

Hoàng Khả Khả ôm lấy Diêu Phong, hôn chụt một cái lên mặt Diêu Phong.

“Đồng ý đồng ý! Em đẹp trai như vậy có thể trở thành cháu dâu ông ngoại nhìn còn yêu thích muốn chết!”

Nói xong còn bóp mũi Diêu Phong một cái, Diêu Phong trong lúc giật mình phát hiện ra cái gì đó, dấm một dấm lên mặt Hoàng Khả Khả. Nghiến răng nghiến lợi, hận không thể đem Hoàng Khả Khả lột da mà ăn.

“Cậu mới ‘có thể’! Cả nhà cậu cũng có thể!”

50. Chương 50: Sinh Lễ Là Cái Quỷ Gì Thế

Sắp tới cuối năm, Hoàng Khả Khả lần đầu tiên về nhà ăn Tết, mà Diêu Phong cũng là lần đầu tiên bởi vì ăn Tết mà căng thẳng. Chỉ là cùng Hoàng Khả Khả đến trung tâm thương mại mua vài bộ quần áo đơn giản nhưng lại khiến y suy nghĩ rất nhiều.

“Có muốn mua cho mẹ và ông ngoại của cậu một chút quà biếu không?”

Hoàng Khả Khả vung vung tay, “Không cần không cần. Bọn họ cái gì cũng không thiếu, em tới là được rồi. Em xem bộ đồ này thế nào? Cái áo sơ mi thêu chỉ bạc bên trong cổ thể này nhìn rất đẹp.”

Diêu Phong nhìn nhìn bộ đồ, quần áo Hoàng Khả Khả chọn không tệ, còn có thể mặc. Hoàng Khả Khả nhìn gương hết nửa ngày, cuối cùng từ trong túi lấy ra một cái hộp.

Người phục vụ bên cạnh trừng lớn mắt, từ lúc thấy hai người này cô liền biết quan hệ bọn họ khẳng định không bình thường, hiện tại thử đồ lại còn lấy ra một cái hộp?!! Vcl! Cô đang ở hiện trường cầu hôn sao?!

Mau chóng lấy điện thoại ra, lặng lẽ nhấn bấm quay video.

Hoàng Khả Khả mở hộp ra, bên trong lại là một chiếc đồng hồ đeo tay.

“Đồng hồ trên tay em bấy năm trước đã thấy em mang rồi, cũng đã cũ rồi. Hai ngày trước vừa vặn nhìn thấy một chiếc rất phù hợp liền mua về, tôi đeo cho em nha?”

Hoàng Khả Khả cầm đồng hồ quơ quơ trước mặt Diêu Phong, Diêu Phong hết sức kinh ngạc, Hoàng Khả Khả dĩ nhiên lại chú ý đồng hồ của y từ bấy năm trước, vào lúc ấy y chưa từng gặp Hoàng Khả Khả, không nghĩ tới Hoàng Khả Khả lại vô cùng lưu ý chút việc nhỏ bé này của hắn mà nhớ rõ ràng đến như vậy.....Đưa tay ra, nhìn Hoàng Khả Khả nhanh nhẹn lấy đồng hồ cũ của y ra, đeo lên cái mới. Đơn giản là thay đổi một

chiếc đồng hồ, bản thân đúng là không có cảm giác gì, nhưng Hoàng Khả Khả lại hài lòng vô cùng, Diêu Phong cũng không biết nụ cười này có ý gì.

Hoàng Khả Khả đem đồng hồ cũ bỏ vào lại trong hộp, nhét vào tay Diêu Phong. Hắn biết Diêu Phong lưu luyến đồ cũ, đồ vật coi như cũ hỏng đi chẳng nữa cũng sẽ không vứt bỏ dễ dàng.

Diêu Phong nhận lấy hộp Hoàng Khả Khả đưa qua, bên trong là chiếc đồng hồ đã làm bạn với y suốt bảy năm..... Thời gian bảy năm, y từ một thiếu niên đã trở thành dáng vẻ như bây giờ, bảy năm nay trải qua biết bao nhiêu chua xót cùng thống khổ, nhưng cũng có rất nhiều niềm vui nụ cười. Bởi vì nhờ sự xuất hiện của Thẩm Gia Minh cùng với Hoàng Khả Khả trong cuộc đời của y, nên y cũng đã không còn cảm thấy quá thống khổ.

“Cảm ơn.”

Đời này có Hoàng Khả Khả bầu bạn, coi như có khó khăn hơn nữa thì y cũng sẽ không ngại vì vậy mà trở nên đau khổ, bởi vì những thứ như vậy cũng đã quá quen rồi.

“Đừng khách sáo.”

Một nụ hôn phớt rơi trên môi Diêu Phong, ở trước mặt mọi người không che không cần, người tinh tường đều sẽ nhận ra quan hệ của bọn họ, mà nhân viên phục vụ đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này thì ngượng ngùng mà che kín mặt. Diêu Phong cũng cảm thấy có chút lúng túng, có điều cũng may Hoàng Khả Khả cũng không có quá khác người, sợ khiến bị chê trách liền vội vã thanh toán tiền rồi rời khỏi trung tâm thương mại.

Y thật sự không biết nên nói như thế nào với Hoàng Khả Khả mới tốt. Loại quan hệ này của bọn họ vốn rất ít người tán đồng, lúc trước bị người vây đánh cũng đã gặp, Hoàng Khả Khả lại vẫn dám ở bên ngoài..... Bất quá y cũng không quản được Hoàng Khả Khả nữa.

Hoàng Khả Khả lập đi lập lại bên tai Diêu Phong không dưới mười lần là không cần mua quà cáp nhưng kết quả Diêu Phong vẫn mua. Diêu Phong không vung tay thì đúng là Hoàng Khả Khả không biết được tình trạng kinh tế của y, kết quả vừa ra tay liền khiến hắn giật mình. Bỏ ra mấy trăm ngàn mất cũng không thêm chớp một cái, mà đồ cầm trên tay cũng chỉ có năm cái.

“Em không phải là đem hết số vốn tích trữ nửa đời ra ấy chứ? Cũng chỉ là đơn giản quay về thăm hỏi sau một năm, em không cần khiến cho long trọng như vậy.”

Hoàng Khả Khả nhìn đồ trên tay Diêu Phong, không khỏi kinh hô.

“Đúng vậy! Tôi đem tích trữ nửa đời ra làm sính lễ đấy, đủ chứ?”

Không thể không nói, lúc Diêu Phong lạnh mặt, Hoàng Khả Khả cảm thấy thật sự là như một khuôn khắc ra với anh hai của hắn, sợ đến lùi mấy bước. Nhưng mà chỉ cần nhẹ nhàng nở nụ cười liền khiến người khác say mê mà không dời nổi mắt. Hoàng Khả Khả vỗ vỗ gò má của mình, không thể chết bởi nụ cười mê hoặc này được!

Mà “Sính lễ” là cái quỷ gì đây?! Diêu Phong chết tiệt! Một lời không hợp liền mê hoặc người! Suýt chút nữa quên rằng miệng y độc địa biết bao nhiêu!

51. Chương 51: Thăng Cháu Vô Dụng Ngu Đần Này, Người Còn Biết Trở Về Hả

Diêu Phong thu dọn một ít quần áo, đem một ít nhu phẩm cần thiết liền cùng Hoàng Khả Khả xuất phát. Nhà của Hoàng Khả Khả cách đây cũng không xa, Diêu Phong cũng không nghĩ đến dĩ nhiên chỉ đi mất bốn tiếng, một bên trách cứ Hoàng Khả Khả, rời nhà đã nửa năm, gần như vậy mà không trở về nhà nhìn một cái.

Hắn nhớ Diêu Phong đúng là cũng muốn có một ngôi nhà, cũng muốn về thăm nhà một lần, chỉ tiếc, y đã sớm không có nhà để về. Hoàng Khả Khả nắm chặt lấy tay Diêu Phong, cho y một nụ cười an tâm.

“Không sao cả, hiện tại em có nhà rồi. Những cái Tết sau này cùng nhau về nhà.”

Diêu Phong cũng đáp lại hắn một nụ cười, “Hoàng Khả Khả lấy tay của cậu ra, tôi đang lái xe đấy!”

Hoàng Khả Khả vội vã thu tay về, ngồi ngay ngắn ở ghế phụ, một chốc lại mở nhạc, một chốc lại lấy điện thoại ra nghịch, Diêu Phong chuyên tâm lái xe, không có thời gian đi quán hán đang chơi đùa cái gì.

“Nếu như không đủ đau khổ sẽ không thể dứt lòng mà bay đi, nhưng mà không có ước mơ thì cần gì phải tìm nơi xa như vậy. Anh đã từng lang bạt qua rất nhiều nơi, nhưng vẫn chưa nhìn thấy đại dương, anh nghĩ rằng anh đã xóa sạch.....” (Ú: Đây là bài “Ánh trăng tàn khóc” của Lâm Hựu Gia – bản dịch của bạn Hjsu Cat)

.....

Dọc theo đường đi, Hoàng Khả Khả hát liên tục nhiều lần bài hát này, Diêu Phong nghe đến tai cũng muốn đóng kén luôn rồi.

Y cũng từng nỗ lực kiên cường, ở trong lòng dựng lên một bức tường thành vững chắc, ai cũng không cách nào đi vào được, y cũng không cách nào đi ra ngoài. Nhưng bức tường thành dày này, cuối cùng dưới sự tấn công mặt dày mày dạn của Hoàng Khả Khả cuối cùng cũng âm ỉ sụp đổ. Có lẽ Hoàng Khả Khả có lúc thật sự rất không đáng tin, nhưng ít ra ở trước mặt y, Hoàng Khả Khả rất đáng tin. Y giam kín mình lâu được như vậy bởi vì sợ bị thương rồi sẽ không thể tiếp nhận được bất kỳ sự yêu thương của người nào nữa, nhưng nếu không có Hoàng Khả Khả, nếu không gặp gỡ, ý sẽ cô đơn bao lâu? Cả đời? Bọn họ có thể cuối cùng ở cùng nhau như bây giờ, có lẽ là do ý trời, ý trời để bọn họ lưu giữ trí nhớ của kiếp trước, giải quyết xong xuôi tiếc nuối của kiếp trước.

Bọn họ sẽ ở bên nhau bao lâu? Diêu Phong nghĩ, đại khái là sẽ cả đời. Y không đòi hỏi kiếp sau hay kiếp sau nữa đều có thể ở bên cạnh Hoàng Khả Khả, bởi vì ai cũng không tự mình quyết định được kiếp sau mình sẽ gặp ai, yêu ai. Cho dù là yêu sai, thì ai còn nhớ được?

Tối gần trưa, Diêu Phong cuối cùng cũng tới được nhà Hoàng Khả Khả.

“Sắp đến rồi, đi thẳng đến trước, ngay hướng rẽ kia là tới rồi.”

Diêu Phong lái xe vào, vừa nhìn thấy nhà của Hoàng Khả Khả liền choáng váng. Y biết gia đình Hoàng Khả Khả không tầm thường, nhưng không ngờ còn có biệt thự riêng, mà diện tích lại không hề nhỏ. Bất chợt giáng một cú vào ót Hoàng Khả Khả, cũng may là y đã chuẩn bị tốt.

Hoàng Khả Khả bị đánh oan ức, mếu máo.

“Để tôi đi trước! Trước tiên kiểm chỗ đậu xe đã.”

Hắn còn chưa kịp dừng xe xong, liền thấy lão gia tử trên đỉnh đầu mang một con chim, chống gậy xuất hiện. Không sai, là đỉnh đầu có một chú chim xinh đẹp đang vù trên đầu lão gia tử, cuộn tròn thành một đồng, trông vô cùng hưởng thụ. Nếu như không phải nhờ bệnh công việc đòi hỏi sự nghiêm túc cứu vớt, Diêu Phong suýt chút nữa đã muốn bật cười.

“Thằng cháu vô dụng ngu đần này, người còn biết trở về hả?”

Lão gia tử đỉnh đầu đội chim về mặt ôn hòa, không hề mở miệng một chút nào đột nhiên hét lên một câu như vậy khiến Diêu Phong sợ hết hồn. Hoàng Khả Khả đóng cửa xe một cái rầm, đi tới trước mặt ông ngoại, đột nhiên đưa tay ra, Diêu Phong cả kinh trợn to mắt.

“Ông ngoại! Người lại nuông chiều nó rồi! Nó hiện tại còn dám mắng con vậy đó hả!”

Diêu Phong cho rằng Hoàng Khả Khả là muốn cùng ông ngoại động thủ, kết quả lại phát hiện ra Hoàng Khả Khả đưa tay chụp lấy con chim trên đầu lão gia tử, mới phát hiện mình cả nghĩ rồi, nghe Hoàng Khả Khả nói như thế mới biết được vừa nãy là con chín này đang nói.

Lão gia tử cười ha ha, mắng câu “Thằng cháu vô dụng”. Lúc này mới đem ánh mắt chuyển qua trên người Diêu Phong, lão gia tử xem ra tinh thần vô cùng tốt, người cũng rất có khí lực. Diêu Phong nói một câu “Chào ông ạ” khiến lão gia tử lập tức cười tươi như hoa.

“Đứa bé ngoan! Chờ một lúc nữa thì gặp cha mẹ vợ nha!”

Hoàng Khả Khả trừng mắt, “Ông ngoại!” Tựa hồ đối với việc dùng từ của ông ngoại vô cùng bất mãn, cũng không dám nói thêm gì. Chim nhỏ bị Hoàng Khả Khả nắm trong tay, nhưng lại không hề giãy dụa, trái lại còn cười nhạo Hoàng Khả Khả. (Ú: con chim đó nó thành tinh hả o.O)

“Thằng cháu ngốc nghếch cuối cùng cũng được gả đi! Gả đi gả đi!”

Hoàng Khả Khả bùng nổ nộ khí liền cầm chim nó ném xuống đất, không ngờ chim nhỏ thoát ra được quẹo thật nhanh bay lên trở lại, ở trên đỉnh đầu Hoàng Khả Khả lượn vòng lượn vòng tựa như khiêu khích. (Ú: trời móa)

52. Chương 52: Có Cháu Dâu Là Liền Quên Đứa Cháu Trai Này

Chú vẹt kia chắc chắn được ông cụ nuôi hết theo tính tình của mình, Diêu Phong vừa nghe câu “đứa cháu vô dụng” kia liền cảm thấy buồn cười, chú vẹt này bắt chước hết ngữ khí, quả thực rất hài hước. Diêu Phong cầm cẩn thận quả biếu đem theo, cùng ông cụ vào cửa.

Diêu Phong cuối cùng cũng coi như hiểu được rằng tại sao Hoàng Khả Khả lại ít khi về nhà ăn Tết, nhà bọn họ thật sự rất quanh quẽ, biệt thự nhìn lớn như thế nhưng lại không có mấy người. Chỉ có vốn vẹn ba người Hoàng phu nhân, ông cụ cùng em trai của Hoàng Khả Khả.

Diêu Phong sau khi biếu quà cho mọi người xong liền bắt đầu tiếp nhận ánh mắt dò xét từ ba người.

Hoàng phu nhân nhìn qua hình như chỉ hơn ba mươi tuổi, nhưng Diêu Phong ngẫm lại tuổi của anh hai Diêu Phong, nói thế nào cũng phải ít nhất đã bốn mươi. Bình thường chăm sóc rất tốt, bất kể là khuôn mặt, cổ hay bàn tay, hơn nữa tư thái đoan trang cùng khuôn mặt xinh đẹp, hoàn toàn chính xác là đáng vẻ của một thiếu phụ.

Em trai của Hoàng Khả Khả cũng cao to thon gọn, vô cùng đẹp trai, đôi mắt hạnh đào hết Hoàng phu nhân. Diêu Phong nhìn lại dáng vẻ của Hoàng Khả Khả, không biết có phải là vì đời trước có chút ảnh hưởng đến hần, khắp người dường như nhận lấy nguyên rửa, không có một chút nào giống Hoàng phu nhân, mà cũng có thể hần giống cha.....

“Sao lại đứng như vậy! Ngồi đi nào! Không cần phải lo lắng!”

Hoàng phu nhân kêu mọi người ngồi xuống, Diêu Phong liền ngồi xuống sát cạnh Hoàng Khả Khả.

“Nhạc Nhạc mau giúp anh hai con chuẩn bị đồ ăn ra đi, đừng có ngồi ngu ở đây, anh hai con không có giống con cả ngày chỉ biết chơi đùa.”

Diêu Phong có chút kinh ngạc, nhà Hoàng Khả Khả dĩ nhiên lại không có người giúp việc, nhìn cũng không giống như thuê không nổi người giúp việc, không ngờ ăn uống đều tự mình làm. Đồ ăn chưa được đem lên, Hoàng phu nhân cùng ông cụ liền ném Hoàng Khả Khả qua một bên, lôi kéo Diêu Phong tán dóc, vô cùng thân mật. Hoàng Khả Khả trợn to mắt, anh hai hần không ngờ lại thân thông quản đại đến mức này, hần còn tưởng rằng mẹ của hần sẽ không bày ra sắc mặt tốt đẹp gì đối với Diêu Phong, vậy mà.....

Nghe qua cuộc đời Diêu Phong trước đây, bản thân Hoàng mẫu có chút do dự, dù sao qua lại của Diêu Phong không hoàn mỹ lắm, khiến cho bà có chút khúc mắc trong lòng. Kết quả vừa nhìn thấy Diêu Phong hai mắt liền sáng lên. Nàng thật không ngờ được rằng cái thể loại như Hoàng Khả Khả lại có thể có ngáp phải ruồi, dúi mù thế mà lại có thể đem về cho bà một người “con rể” đẹp trai ngồi ngời ngời như vậy (Ú: ủa nhà này xác định gả đi chứ không phải đón về hả, trời móa, tội nghiệp thằng nhỏ:3). Quản y có qua lại cái gì,

đứa nhỏ này sống được nhiều năm như vậy khẳng định rất cực khổ, một người cố gắng đạt được đến trình độ này thật sự rất hiếm thấy!

Riêng việc Diêu Phong tặng nàng một sợi dây chuyền ru-bi hàng đặt theo yêu cầu của L&R thì nàng liền biết Diêu Phong so với Hoàng Khả Khả không những hiểu chuyện mà còn có thực lực, Hoàng Khả Khả từ lớn đến bé chỉ có duy nhất một lần khi còn đi nhà trẻ đã tặng cho nàng một cái máy bay, đúng vậy một cái máy bay....giấy.

Ông cụ sớm đã nghe Thẩm Gia Minh nói về chuyện tình của Diêu Phong, đối với Diêu Phong rất hài lòng, mà sau khi nhìn thấy Diêu Phong lại càng hài lòng hơn, trong lúc vung tay nhắc chân so với đứa cháu ngốc nghếch của ông trông mạnh mẽ biết nhường nào. (Ừ: ôi vậy mà ngốc tôn của ông đề được người ta đẩy ông ngoại oiiiiiii:))))))

Sự nhiệt tình của Hoàng mẫu cùng Hoàng gia gia khiến Diêu Phong không ứng phó kịp, y căn bản là chưa chuẩn bị xong nên bắt chuyện như thế nào, vậy mà không ngờ đối phương so với y chủ động hơn nhiều. Nói mấy chuyện trong nhà khiến y cảm giác rất thân thiết, thần kinh cũng buông lỏng không ít. Y muốn có một ngôi nhà, đại khái cũng giống như vậy, người một nhà dù kẻ phương đông người phương tây nhưng tình cảm luôn rất hòa thuận. Nhưng mà.....

“Ông ngoại! Mẹ! Con nghe thấy hết đấy nha! Con là do mấy người để ra nuôi dưỡng đó ư? Tại sao ở trước mặt Diêu Phong làm tổn thương con vậy chứ.”

Hoàng Khả Khả phỏng chừng cũng là đột nhiên bị lạnh nhạt, vừa nghe thấy hai trưởng bối thì nhau nói xấu hằn, nhất thời tức giận, đến cùng ai mới là cháu ruột con ruột của họ chứ?!

Hoàng phu nhân một phát túm chặt lấy tai Hoàng Khả Khả, “Cậu nói mà không thấy ngại hử! Cậu lớn xác như vậy rồi mà có bao giờ biếu qua không hử? Hử? Tôi chờ đây chuyện khuyển tai hay cái gì từ cậu chắc phải đợi đến khi tôi chết mới được phải không? Tôi còn không phải là mẹ ruột của cậu ư?”

Hoàng Khả Khả không còn gì để nói, chỉ biết ôm lấy lỗ tai, cũng may Hoàng phu nhân không cao bằng hằn, xách tai cũng không phải là quá đau, nếu mà thay là anh hai hằn, chắc chắn cái tai này sẽ không giữ được nữa. Hoàng Khả Khả an phận ngồi ở một bên, không dám xen mồm vào nữa.

Mãi cho đến khi Hoàng Thịnh Trạch đẩy xe đem đồ ăn lên, hai người mới buông tha cho Diêu Phong bắt đầu dọn dẹp đồ ăn, mọi người không có quy củ ư? Diêu Phong cảm thấy bản thân ở trong xã hội giả tạo quá lâu, quá chú trọng những “Quy củ” kia rồi, người một nhà không phải hằn là như vậy sao?

Món cuối cùng được đem lên chính là sủi cảo, một khay to bự, còn bốc hơi nóng nghi ngút. Người bưng nó cả mặt ửng đỏ phừng phừng, Diêu Phong cùng Hoàng Khả Khả sao cũng không nghĩ tới Thẩm Gia Minh lại xuất hiện ở nơi này.

“Trợ thủ giúp đỡ đến cùng, sao, không hoan nghênh tôi sao?”

Hoàng Khả Khả bị ánh mắt cảnh cáo của ông ngoại dọa sợ, nuốt nước bọt.

“Không dám.....”

Diêu Phong sững sờ nhìn Thẩm Gia Minh một hồi lâu, khóe miệng chậm rãi nhếch lên.

53. Chương 53: Kết Cục: Đời Này Có Anh, Em Thật Sự Rất May Mắn

Trước kia có một thầy bói đã nói với ông cụ rằng, tương lai cháu trai của ông sẽ có duyên phận chuyển kiếp với một nam nhân, duyên phận trời định, không phải sức người có thể làm trái. Khi đó ông cụ là một thanh niên cường tráng chính trực, không tin thần cũng chẳng tin tà, cái gì ông cũng không tin, dựa vào sức lực của bản thân mà dựng nên gia nghiệp khổng lồ này, vì thế đối với việc coi mệnh này chỉ là chuyện cười vật vãnh sớm đã bị ném ra sau đầu.

Ông có ba đứa cháu trai, một đứa trời sinh mặt than thích hợp sinh sống trong thương trường, một đứa là tiểu hồn dẫn suốt ngày không có việc gì làm ngoại trừ dẫn dắt người khác, còn một đứa nhỏ nữa vẫn đang đi học.

Ông chưa bao giờ đem chuyện đoán mệnh ấy để ở trong lòng, nên tất nhiên bình thường cũng chẳng có suy nghĩ nhiều. Mãi cho đến khi có một ngày Hoàng Thịnh Trạch hỏi ông nhìn nhận thế nào về tình yêu đồng giới, ông mới bừng tỉnh nhớ tới lời nói mấy chục năm trước đã sớm bị ông lãng quên này. Ông kinh ngạc cho rằng người kia là Hoàng Thịnh Trạch, kết quả thế nhưng lại ngoài ý liệu lại là Hoàng Khả Khả, mà ngay cả cháu gái của Thẩm Gia cũng nói với ông là đã nhìn thấy, ông cụ mới tin rằng người thầy bói ngày đó coi không sai cũng không phải là lừa dối ông.

Câu nói đầu tiên của Hoàng Khả Khả chính là “Sư phụ sư phụ” (phát âm: [shì · fu]), ông cứ vẫn cho rằng là “thoải mái thoải mái” (phát âm: [shū · fu]), không ngờ rằng Hoàng Khả Khả dĩ nhiên lại mang theo ký ức đời trước, thế giới này thật sự có quá nhiều điều kì lạ, mà càng không ngờ tới chuyện tình ly kỳ này lại xảy ở nhà ông.

Có ông cụ khuyên bảo, Hoàng phu nhân cũng cảm thấy là số mệnh an bài, bắt đầu chậm rãi tiếp thu, hơn nữa Thẩm Gia Minh suốt ngày kể với bọn họ việc đối nhân xử thế của Diêu Phong, bọn họ dần dần cũng nảy sinh cảm giác hứng thú với Diêu Phong. Kết quả ăn Tết này vừa nhìn thấy, quả thực không để cho bọn họ thất vọng.

Diêu Phong cùng với Hoàng Khả Khả thì đối với ông có ảnh hưởng gì chứ? Đơn giản chỉ là lại thêm một đứa cháu trai lợi hại, cố làm sao mà không được? Nếu việc ở cùng nhau của bọn chúng sức người không thể làm trái, vậy thì cứ thuận theo tự nhiên đi!

Đêm giao thừa, ông cụ phát cho mấy đứa cháu tiền lì xì. Diêu Phong nhajann lấy bao lì xì từ ông cụ, cảm thấy trong lòng ấm áp, y cũng đã quên bản thân bao lâu rồi chưa được nhận hồng bao, rõ ràng đã là một kẻ hai bảy hai tám tuổi rồi thế nhưng nhận được lì xì vẫn không thể nhận được mừng rỡ/

“Cháu cảm ơn ông!”

Diêu Phong đem tiền lì xì cẩn thận từng li từng tí cho vào túi, theo Hoàng Khả Khả cùng đi đốt pháo hoa. Âm thanh đùng đùng không dứt bên tai, pháo hoa đủ màu sắc ở giữa trời cao nổ tung, Trông hết sao băng xẹt qua. Đã từng trên lầu cao, Nghiêu Phong cùng Hoàng Phủ Kha cũng đã từng cùng nhau ngắm pháo hoa, khi đó Hoàng Phủ Kha đã hứa những gì Diêu Phong vẫn còn nhớ.

Phía sau truyền đến cảm giác ấm áp, Diêu Phong yên tâm dựa về sau, nắm lấy tay Hoàng Khả Khả.

“Sau này mỗi năm chúng ta đều cùng nhau ngắm pháo hoa có được không?”

“Được.”

Tiếng pháo hoa nổ bùm bùm, dịp năm mới này thật vui vẻ.

Diêu Phong cảm thấy chuyện hạnh phúc nhất chính là gặp được Hoàng Khả Khả, gặp được tất cả mọi người. Rất lâu trước đây y đã coi bản thân bị thế giới này vứt bỏ rồi, nhưng mà trời cao vẫn để lại cho y một tia hi vọng, để y được cứu rỗi, để y có thể cùng Hoàng Khả Khả ở bên nhau. Đời này có thể cùng Hoàng Khả Khả làm bạn đến già, là chuyện may mắn lớn nhất đối với Diêu Phong.

“Ăn tiệc giao thừa đi nào!”

Hoàng Thịnh Nhạc bỗng nhiên nhảy ra, khiến Diêu Phong sợ hết hồn.

“Anh, ăn cơm!”

Diêu Phong ngăn người, Hoàng Khả Khả đẩy y một cái, nói: “Gọi em đây! Gấu Con này vậy mà từ trước tới giờ không bao giờ gọi tôi như vậy.”

Diêu Phong cười tươi như hoa, được Hoàng Thịnh Nhạc lôi kéo vào bữa tiệc giao thừa.

Người một nhà cùng nhau vui vẻ, hòa thuận, Diêu Phong không biết ước ao bao nhiêu lần được giống như Hoàng Khả Khả. Gia đình như vậy rốt cuộc y cũng có được rồi.....

Đời trước bọn họ không thể ở cùng nhau, thế nhưng ít ra trời cao còn cho bọn họ cơ hội một lần nữa, để cho bọn họ tại đây bù đắp tiếc nuối một đời, lần thứ hai đoàn tụ.

Tình yêu rất dễ vỡ, không phải người thương nào cũng có thể ở cùng nhau, cũng không phải tất cả mọi người đều có thể tiếp thu. Ở trên đời này, mỗi một cái nhân duyên đều không dễ đến như vậy, khi bạn gặp phải, nếu như không đồng ý, chí ít đừng để bị tổn thương.

“Đời này có em tôi thật sự rất may mắn.”

“Em cũng vậy.....”

-Toàn vẫn hoàn -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-vien-phuc-vu-cua-toi-tai-sao-lai-manh-nhu-vay>